

การวิเคราะห์ความแปลกแยกของชาวยิวในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามัค

๒๒ ก.ย. ๒๕๓๕

ปริญญาพนธ์

ของ

ชมพูนุท ไมราชาตี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

มีนาคม ๒๕๓๕

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานีพจน์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(รศ.เสาวณี อินทรภักดี)

.....กรรมการ

(รศ.ปราณี ธนะชานนท์)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(รศ.เสาวณี อินทรภักดี)

.....กรรมการ

(รศ.ปราณี ธนะชานนท์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.กรรณิการ์ ยุกศิริตน)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานีพจน์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ๑๕ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจากท่านรองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี ประธานกรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ปรางค์ ธนะชานันท์ กรรมการที่ปรึกษา ที่ได้ให้ความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ ตรวจสอบแก้ไขและให้คำแนะนำอย่างดียิ่งมาโดยตลอด ท่านเอกอัครราชทูตอิสราเอล ประจำประเทศไทย มีสเตอร์เบนาด อวาตอล (Mr. Benad Avital) และ ดร.ปีเตอร์ สโตน (Dr. Peter Stoen) แห่ง Western Australian College of Education (Mount Lawley Campus) ประเทศออสเตรเลียที่กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือเกี่ยวกับเอกสารและข้อมูลการวิจัย และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ กรรณิการ์ ยุกศิริตน ที่กรุณารับเป็นกรรมการสอบเพิ่มเติม

ขอขอบพระคุณอาจารย์บัณฑิต โมราชาติ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุบลราชธานี ตลอดจนอีกหลายท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและแนะนำในการเขียนปริญญานิพนธ์ ซึ่งผู้วิจัยไม่อาจจะบุนามทุกท่านไว้ ณ ที่นี้จนครบถ้วนได้

ชมพูนุท โมราชาติ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	13
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	13
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	14
	ค่านิยมศัพท์เฉพาะ	14
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
2	สภาพทางสังคมของชาวยิวในอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบ และทฤษฎีความ	
	แปลกแยก	28
	สภาพทางสังคมของชาวยิวในอเมริกา	28
	ค่านิยมของชาวยิว	35
	ทฤษฎีความแปลกแยก	45
3	ชีวประวัติและผลงานของเบอร์นาร์ด มาลามูค	66
	ชีวประวัติและผลงานของเบอร์นาร์ด มาลามูค	66
	เรื่องย่อของนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์	71

4	วิเคราะห์ความแปลกแยกในนวนิยายทั้งสามเรื่อง	79
	ความแปลกแยกจากผู้อื่น	80
	ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ	102
	ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม	114
	ความแปลกแยกจากตนเอง	121
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	130
	บรรณานุกรม	141
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	149

ภูมิหลัง

การเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ชาติยิวก็เหมือนกับการเริ่มต้นประวัติศาสตร์ของอีกหลายชนชาติ นั่นคือมีความคลุมเครือไม่ชัดเจนทั้งในเรื่องของเวลาและในเรื่องสถานที่ ประวัติศาสตร์ในระยะเริ่มต้นที่ยืนยันถึงความเป็นชนชาติหนึ่งในโลกของยิว ก็ไม่ได้ทิ้งร่องรอยอันใดที่แสดงให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นแห่งกระบวนการสถาปนาชาติยิว อันเป็นชนเผ่าหนึ่งที่เก่าแก่ที่สุดในโลก จะมีก็เพียงหนังสือเล่มหนึ่งที่บันทึกโดยพวกฮีบรูว์ หรือยิว ที่เรียกว่า คัมภีร์ไบเบิล (Bible) เท่านั้นที่เหลือเป็นหลักฐานเพียงอย่างเดียวที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีต่าง ๆ ของบรรพบุรุษยิวที่ได้รับการบันทึกไว้ แต่ถึงกระนั้นนักประวัติศาสตร์และโบราณคดีก็ยังมิขอลงใจเกี่ยวกับไบเบิลที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งพอสรุปได้เป็นสองกระแส กระแสที่หนึ่งเห็นว่าไบเบิลเป็นแต่เพียงนิทานหรือมหากาพย์ทางวรรณคดีเท่านั้น หากใช้บันทึกทางประวัติศาสตร์ไม่ขึ้นเนื่องจากความสับสนและไม่แน่ชัดในเรื่องของวันเวลาที่แน่นอนของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในไบเบิล ที่แม้จะได้รับการปรับปรุงและชำระใหม่แล้วก็ตาม (Reviv. 1973 : 1 - 2) ส่วนกระแสที่สองเห็นว่าคัมภีร์ไบเบิลนั้นเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตและการดำรงอยู่ของชาวยิวในสมัยโบราณ ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าวิจัยในเวลาต่อมาจึงมุ่งประเด็นศึกษาไปที่การสืบค้นหาเวลาจากหลักฐานส่วนอื่นที่ขุดพบทางโบราณคดีในที่ต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อนำมายืนยันถึงความจริงและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับบรรพบุรุษชาวยิว ดังบันทึกไว้ในคัมภีร์ เช่นหลักฐานทางเอกสารที่มีชื่อว่า The Egyptian Execration Texts ที่พบในเมโสโปเตเมียที่พวกมารี (Mari) เขียนไว้ และโครงกระดูกมนุษย์โบราณในยุคทองสัมฤทธิ์ที่พบในเจรีโช (Jericho) เป็นอาทิ (Reviv. 1973 : 6)

แต่อย่างไรก็ตาม นักประวัติศาสตร์และโบราณคดีระหว่างคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าและยี่สิบต่างก็เห็นพ้องกันว่า ช่วงเวลาที่บรรพบุรุษชาวฮีบรูว์ หรือชาวยิวโบราณปรากฏขึ้นในโลกนั้นเป็นเวลาเดียวกันกับที่ชนชาติเซมิติกตะวันตก (West Semitic) หรือพวก "อะไมไรต์"

(Amorite) เริ่มมีการอพยพและเคลื่อนไหวในดินแดนแถบเมโสโปเตเมียและได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น โดยเฉพาะแถบตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ราวปี 1900 - 1800 หรือศตวรรษที่สิบเก้าถึงสิบแปดก่อนคริสตกาล โดยครอบครัวของอับราฮัม (Abraham) ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของชนเผ่าเซมิติกตะวันตกหรือยิว ได้อพยพมาจากกรุงเออร์ (Ur) นครหลวงของอาณาจักรซูเมอร์ (Sumer) ไปยังเมืองฮาราน (Haran) อันเป็นศูนย์กลางของพวกเซมิติกตะวันตก ต่อจากนั้นจึงอพยพไปยังเมืองอีเรซ อิสราเอล (Erez Israel) โดยใช้เส้นทางบนภูเขาและเส้นทางตามเมืองเนเกฟ (Negev) ซึ่งปัจจุบันอยู่ทางตอนใต้ของประเทศอิสราเอลแทนเส้นทางบนพื้นราบ ด้วยเหตุผลสองประการ คือเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับพลเมืองและทหารอียิปต์ที่ตั้งอยู่และประการที่สองก็เพื่อจะได้มีทุ่งหญ้ามากพอเป็นอาหารให้แก่บรรดาสัตว์เลี้ยงที่นำมาด้วย (Reviv. 1973: 5) แต่บรรพบุรุษยิวเหล่านั้นมิได้ตั้งรกรากลงไปในดินแดนใดให้เป็นหลักแหล่ง ได้แต่ท่องเที่ยวจากที่หนึ่ง ไปยังอีกที่หนึ่งบริเวณชายแดนแถบทะเลทรายของเมโสโปเตเมียกับซีเรีย ไม่มีประเทศเป็นของตนเอง และไม่ปรากฏว่ามีการปกครองแต่อย่างใดทั้งสิ้น ต้นตระกูลชาติยิวเหล่านั้นเลี้ยงชีพด้วยการเลี้ยงสัตว์และปลูกพืชตามฤดูกาล และอาศัยอยู่ในกระโจมนอกเมืองที่ห่างไกลฝูงชนออกไป ทั้งนี้เพื่อจุดมุ่งหมายในการดำรงไว้ซึ่งความเชื่อและเอกลักษณ์แห่งชนชาติยิวของตน (Reviv. 1973 : 7)

ต่อมาในตอนต้นศตวรรษที่สิบแปดหรือราวปี 1800 ก่อนคริสตกาล พวกเซมิติกตะวันตกก็ได้อพยพจากดินแดนคานาอัน (Canaan) ไปสู่อียิปต์เป็นจำนวนมาก กษัตริย์ที่ปกครองประเทศอียิปต์ ในเวลานั้นเป็นชาวเอเชียเชื้อสายหนึ่ง เรียกว่า พวกฮิคโซส (Hyksos) ได้ยึดครองอียิปต์เอาไว้แล้วสร้างเมืองหลวงขึ้นชื่อว่า อวาริส (Avaris) ซึ่งในปัจจุบันตั้งอยู่ใกล้กับชายแดนระหว่างประเทศอียิปต์และประเทศอิสราเอล และได้อนุญาตให้บรรดาชาวยิวซึ่งอพยพเข้ามาในอาณาจักรตามหาที่ดินบนแผ่นดินของอียิปต์ แต่ในเวลาต่อมาชาวอียิปต์แท้ซึ่งเป็นเจ้าของประเทศได้โค่นราชบัลลังก์และได้ขับไล่พวกฮิคโซสให้พ้นไปจากแผ่นดินเป็นผลสำเร็จ แล้วสถาปนาวงศ์กษัตริย์อียิปต์ขึ้นใหม่ อีกทั้งยังได้สร้างเมืองใหม่โดยใช้แรงงานทาสซึ่งเป็นชาวเอเชียต่าง ๆ รวมทั้งพวกยิวด้วย ชาวยิวตกเป็นทาสของชาวอียิปต์อยู่นานราวสี่ร้อยปี โดยมิได้ต่อสู้ขัดขืนแต่ประการใด (Reviv. 1973 : 6, 8) จนกระทั่งเมื่อประมาณศตวรรษที่สิบสามหรือ

ราวปี 1300 ก่อนคริสตกาล ได้มีชายผู้หนึ่งนามว่า โมเสส (Moses) เป็นผู้นำขบวนการอพยพของชาวยิวสู่ดินแดนปาเลสไตน์ ที่เรียกว่า "เอ็กไซค์ส" หรือการกลับสู่มาตุภูมิ (Reviv. 1973 : 10 ; Exodus. 1973 : 13, 17 ; Judge. 1973 : 11, 26) สำหรับเรื่องราวที่เกี่ยวกับโมเสสนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดปรากฏเป็นหลักฐาน นอกจากชื่อของโมเสส ซึ่งเป็นชื่อในภาษาอียิปต์ และอาจเป็นไปได้ว่าโมเสสรู้เรื่องเกี่ยวกับลัทธิศาสนาของพระยะโฮวา (Yahweh) เรื่องราวที่ปรากฏในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่ชาวยิวถูกกดขี่ข่มเหง จนถึงกับต้องรวบรวมบรรดาผู้คนชาวยิวเดินทางออกจากอียิปต์ และใช้ชีวิตเร่ร่อนไปในดินแดนคาบสมุทรไซไนนั้น อาจมาจากเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ และการที่โมเสสมีโอกาสติดต่อสัมพันธ์กับองค์พระยะโฮวา และได้ประกาศบัญญัติสิบประการ ๗ ประการไซไนก็ดูเหมาะสมกับความต้องการของคนที่ได้ใช้ชีวิตเร่ร่อนอยู่ในทะเลทรายจนลี้่ววิถีการดำรงชีวิตแบบปกติธรรมดาที่เคยมีมาแต่ก่อน (Reviv. 1973 : 10)

สำหรับเส้นทางที่ใช้ในการอพยพของโมเสสกับพวกครั้งนั้น แม้จะขาดหลักฐานอื่นใดมาสนับสนุนให้กระจ่างชัด แต่เรื่องราวและเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นขณะที่เร่ร่อนอยู่กลางทะเลทรายนั้นก็ประทับอยู่ในความทรงจำและเป็นสัญลักษณ์แห่งความหวัง เพื่อเสรีภาพของผู้นับชาวยิวมาทุกยุคทุกสมัย และก็มีเหตุผลที่เชื่อถือได้ว่า ทำไมโมเสสจึงเลือกที่จะ ไม่ใช่เส้นทางที่สั้นที่สุดที่จะไปยังคานาอัน นั่นคือไปตามถนนเลียบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทั้งนี้เป็นเพราะไม่ต้องการเผชิญกับการขัดขวางจากกองทหารอียิปต์ที่ตั้งเรียงรายอยู่ตามชายฝั่งทะเลแถบนั้นนั่นเอง (Reviv. 1973 : 9)

การเดินทางอันยาวนานของโมเสสกับพวกสิ้นสุดลงในวันหนึ่ง ๓ โอเอซีศาเคช - บาร์เนีย (Kadesh - barnea) ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลทรายไซไน (Reviv. 1973 : 12 - 13) จากโอเอซีศาแห่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการพยายามรุกเข้าไปยึดครองดินแดนคานาอันโดยบุกเข้าไปทางเหนือ มุ่งสู่เมืองเนเกฟ แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ (Reviv. 1973 : 13) จึงเปลี่ยนไปใช้เส้นทางใหม่ ซึ่งการอพยพครั้งนี้ บรรดานักประวัติศาสตร์มีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ยู่สองประเด็น ประเด็นแรกเห็นว่าพวกยิวอพยพผ่านจุดที่อ่อนแอในทรานซจอร์แดน (Transjordan) ซึ่งได้แก่ อาณาจักรเฮชบอน (Heshbon)

ของชาวอะโมไรต์ที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจอร์แดนและบาชาน (Bashan) ประเด็นที่สองมีความเห็นว่า ผู้อพยพชาวเยรูซาเล็ม (Edom) และโมอาบ (Moab) ไปยังเมืองเจริโซ ซึ่งในการเดินทางสายนี้ ไม่ปรากฏมีหลักฐานกล่าวถึงอาณาจักรทรานซจอร์แดนหรือพื้นที่ที่มีประชาชนอาศัยอยู่บริเวณชายแดนที่เป็นทะเลทรายแถบนั้นเหมือนความเห็นแรก (Reviv. 1973 : 13)

อย่างไรก็ตามเป็นไปได้ว่า การรุกเข้าไปในแผ่นดินคานาอันนั้น ไม่ได้กระทำโดยพร้อมกัน ในขณะเดียวกันทั้งสองสาย ทั้งนี้สายแรกอาจอยู่ในช่วงศตวรรษที่สิบสี่ก่อนคริสตกาล โดยอพยพผ่านที่ราบสูงทรานซจอร์แดนไปจนถึงเมืองเจริโซไปอย่างไม่มีอุปสรรคใด ๆ เพราะพื้นที่แถบนั้นยังว่างเปล่าปราศจากผู้อยู่ครอง ต่อมาสายที่สองอาจจะอพยพในช่วงศตวรรษที่สิบสามหรือราวปี 1300 ก่อนคริสตกาล โดยการอพยพครั้งนี้ไม่สามารถใช้เส้นทางเดิมได้ เพราะพื้นที่บริเวณนี้มีผู้คนมาตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยเสียแล้วจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนเป็นการเดินทางผ่านเข้ามาเมืองอีดัมโมอาบ และตรงขึ้นไปทางตอนเหนือยังเมืองอาร์นอน (Arnon) (Reviv. 1973 : 14 - 15)

เมื่อยิวยึดครองคานาอันได้แล้ว ก็ได้ตั้งระบบการปกครองขึ้น เรียกว่า ผู้พิพากษาหรือตุลาการ (Judges) (Reviv. 1973 : 23) การปกครองแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับการปกครองของสหรัฐ กล่าวคือ จะมีการเลือกตุลาการขึ้นคนหนึ่งให้ปกครองประเทศในฐานะรัฐบาลกลาง และเมื่อตุลาการคนที่ได้รับเลือกตั้งตาย ก็เลือกคนอื่นขึ้นมาแทนที่ (คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2517 : 21) ในเวลานั้นพวกยิวแบ่งกันออกเป็นสิบสองเผ่า ภายในแต่ละเผ่าก็มีคณะผู้ใหญ่มากมาย แต่ขึ้นกับตุลาการ ในยามสงครามตุลาการก็เป็นจอมทัพ แต่ในยามสงบก็ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลบริหารประเทศ อำนาจตุลาการมีกฎหมายกำหนดไว้อย่างแน่นอน ไม่ใช่อำนาจที่ปราศจากการควบคุม เมื่อมีเรื่องที่จะต้องปรึกษารื้อกับประชาชน ตุลาการก็มีอำนาจที่จะเรียกประชุมสภาสูง ซึ่งเรียกว่า ซันเฮดริน (Sanhedrin) ได้ (Reviv. 1973 : 28 - 29)

การปกครองแบบตุลาการนี้ ยิวใช้อยู่เป็นเวลาประมาณสองร้อยปี ก่อนคริสตกาล ก็เปลี่ยนการปกครองไปเป็นการปกครองแบบกษัตริย์เป็นประมุข (Reviv. 1973 : 30) กษัตริย์ชาวยิวองค์แรกทรงพระนามว่า ซอล (Saul) หลังจากรัชสมัยของพระองค์แล้ว

กษัตริย์องค์ต่อมาคือพระเจ้าเดวิด (David) ได้ขึ้นครองราชย์ พระองค์ทรงเป็นนักรบที่เก่งกล้า สามารถแผ่ขยายอาณาเขตของประเทศออกไปได้อย่างกว้างขวาง และได้ทรงสร้างเมืองหลวงของยิวขึ้น คือ กรุงเยรูซาเล็ม (Jerusalem) พระเจ้าโซโลมอน (Solomon) โอรสของกษัตริย์เดวิด ได้สืบราชสมบัติต่อมา อาณาจักรที่ทรงปกครองต่อจากพระราชบิดานั้นกว้างใหญ่ไพศาลมาก มีเนื้อที่ตั้งแต่อ่าวอาคาบา (Akaba) ไปจนถึงฝั่งแม่น้ำยูเฟรติส (Euphrates) ซึ่งปัจจุบันอยู่ทางตอนเหนือของประเทศซีเรีย อาณาเขตของยิวสมัยพระเจ้าโซโลมอนนั้นมีขนาดใหญ่เป็นห้าเท่าของประเทศอิสราเอลในปัจจุบัน (Reviv. 1973 : 33 - 35) ดังนั้น อาณาจักรดังกล่าว จึงถูกแบ่งออกเป็นสองราชอาณาจักร คืออาณาจักรอิสราเอลทางภาคเหนือ มีเมืองซะมาเรีย (Samaria) เป็นเมืองหลวง และอาณาจักรยูดาห์ (Judah) ทางภาคใต้ มีนครเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง ชาวยิวซึ่งแบ่งเผ่าพันธุ์ออกเป็นสิบสองเผ่าอยู่นั้นอยู่ในอาณาจักรยูดาห์เพียงสิบสองเผ่าที่เหลืออีกสิบเผ่าอยู่ในอาณาจักรอิสราเอล (Reviv. 1973 : 35)

ต่อมาเมื่อพระเจ้าโซโลมอนสวรรคตก่อนคริสตกาลราว 931 พระโอรส นามว่า เรโฮโบอัม (Rehoboam) ได้ขึ้นครองราชย์สืบต่อมา หลังจากนั้นไม่นานอาณาจักรฝ่ายเหนือก็ก่อกบฏ แยกตัวเป็นเอกราช มีกษัตริย์ปกครองชื่อ เยโรโบอัม (Yeroboam) และนับตั้งแต่นั้นมาสองอาณาจักรนี้ก็ทำสงครามประหัตประหารกันเรื่อยมาเป็นเวลานานถึงหนึ่งร้อยปีเศษ (คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2517 : 48 ; Reviv. 1973 : 40 - 41) หลังจากนั้นอาณาจักรอิสราเอลได้ตกเป็นเมืองขึ้นของอัสซีเรียเป็นเวลานานจนกระทั่งราวหกหรือเจ็ดร้อยปีก่อนคริสตกาล พวกอัสซีเรียจึงถูกทำลายลงโดยพวกบาบิโลน ชาวยิวจึงตกไปอยู่ภายใต้การปกครองของพวกบาบิโลน และได้ทำการกบฏหลายครั้ง เป็นเหตุให้พระเจ้าเนบูคัดเนสซาร์ (Nebuchadnezzar) ผู้ครองราชย์ระหว่างปี 605 - 561 ก่อนคริสตกาล ยกทัพมาปราบแล้วกวาดต้อนเอาชาวยิวไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลนเป็นจำนวนมาก ยิวจึงสูญเสียเอกราชตั้งแต่นั้นมา (Reviv. 1973 : 40)

กรุงบาบิโลนในเวลานั้นเจริญรุ่งเรืองมาก ทั้งในทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ชาวยิวที่ถูกจับไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลนก็ได้รับเสรีภาพในการทำงานหารายได้ ตลอดจนใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย ทว่าแสงพหาคความรู้ทำให้ชาวยิวในกรุงบาบิโลนกลายเป็นผู้มีวัฒนธรรมสูงตาม

ชาวเมืองบาบิโลนไปด้วย ชาวยิวได้อาศัยหอสมุดใหญ่โตในกรุงบาบิโลนหาความรู้ใส่ตน จนทำให้กลายเป็นคนรักหนังสือ ชอบการเรียนรู้ รู้จักวิธีใช้ภาษา และมีความสามารถในการแต่งวรรณคดี เป็นพวกคาสรรเสริญพระเจ้าของตนบ้าง เป็นการคร่ำครวญถึงประเทศดั้งเดิมของตนบ้าง ซึ่งกาพย์กลอนเหล่านั้นก็ได้ถูกบันทึกลงไว้และรวมเข้าอยู่ในคัมภีร์ไบเบิล ช่วยให้ให้นักประวัติศาสตร์และโบราณคดีได้ศึกษาค้นคว้าในเวลาต่อมา (คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2517 : 57)

นอกจากการเป็นศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมแล้ว กรุงบาบิโลนสมัยนั้นยังได้ทำการติดต่อค้าขายกับประเทศต่าง ๆ แทบทุกประเทศในโลกที่มนุษย์รู้จักกันในสมัยนั้น ดังนั้นชาวยิวจึงได้มีโอกาสเดินทางไปยังประเทศต่าง ๆ เพื่อค้าขายเช่นเดียวกับชาวกรุงบาบิโลนอื่น ๆ ด้วย จึงเป็นเหตุให้ชาวยิวเกิดความสามารถในทางด้านค้าขายและความเข้าใจและชำนาญยิ่งในเรื่องของการค้าระหว่างประเทศ (Reviv. 1973 : 42)

หลังจากที่กรุงบาบิโลนมีฐานะและอำนาจสูงสุดปกครองตะวันออกกลางทั้งหมดเป็นเวลาถึงสี่พันปีแล้ว ต่อมาเมื่อปี 559 - 330 ก่อนคริสตกาล พวกอารียกะ หรืออารยันก็ยกทัพมาจากประเทศเปอร์เซีย ผู้นำกองทัพคือ พระเจ้าไซรัสมหาราช (Cyrus) ผู้ครองราชย์ระหว่างปี 559 - 530 ก่อนคริสตกาล เข้าวรุกรานบาบิโลนและยึดอำนาจการปกครองไว้ได้หมดสิ้น จึงเป็นอันสิ้นอำนาจของบาบิโลน พวกยิวได้รับอนุญาตให้กลับไปยังประเทศของตน แต่ต้องส่งบรรณาการให้แก่เปอร์เซีย (Reviv. 1973 80 - 81) แต่ก็มีชาวยิวเพียงบางส่วน ซึ่งเป็นเพียงส่วนน้อยสมัครใจที่จะกลับไปยังประเทศของตน โดยมีเนเฮมาย (Nehemiah) และเอสรา (Ezra) เป็นผู้นำชาวยิวที่สมัครใจกลับไปสร้างประเทศบ้านเมืองขึ้นมาใหม่อีกครั้ง (Reviv. 1973 : 81 - 82) ทั้งเนเฮมาย และเอสราได้ร่วมมือกันสร้างชาติยิวขึ้นมาใหม่ โดยส่งเสริมการอุตสาหกรรมและการค้า ตลอดจนสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มที่ถูกข้าศึกทำลายขึ้นมาใหม่ และยังสามารถออกกฎหมายใหม่ให้พวกยิวประพฤติปฏิบัติตาม เป็นต้นว่า การประกาศห้ามมิให้ชาวยิวแต่งงานกับชนชาติอื่นโดยเด็ดขาด (Reviv. 1973 : 85) ซึ่งข้อห้ามนี้เองเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลทำให้ยิวมีความผูกพันกันทั้งทางกายและทางใจหนักแน่นยิ่งขึ้น

ต่อมาก่อนคริสตกาลราว 490 ปี เปอร์เซียและกรีกทำสงครามกัน ในที่สุดกรีกซึ่งนำโดยพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ เปอร์เซียจึงสิ้นอำนาจปกครองตะวันออก

กลาง พวกยิวก็ตกไปอยู่ใต้อำนาจกรีกสมัยนั้น นอกเหนือไปจากการขยายอาณาเขตออกไปทั่วโลก ที่ทรงรู้จักแล้วพระเจ้าอเล็กซานเดอร์แห่งมาซิโดเนีย กษัตริย์กรีกยังทรงมีพระประสงค์จะครอบครองชนชาติต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมด้วย ในการนี้ได้ทรงโปรดให้สร้างเทวาลัยของกรีกขึ้นในประเทศและเมืองต่าง ๆ ที่ทรงแผ่อำนาจไปถึง ทั้งยังโปรดให้สร้างรูปของกษัตริย์กรีกประดิษฐานไว้ตามเมืองต่าง ๆ เพื่อให้คนบูชาอย่างเทวรูปอีกด้วย เป็นเหตุให้ชาวยิวไม่เห็นด้วยและไม่ยินยอมทำตาม จนกลายเป็นสงครามขึ้นระหว่างกรีกกับยิว การสงครามดำเนินมาเป็นเวลาถึงยี่สิบห้าปีชาวยิวเป็นฝ่ายมีชัยชนะ โดยซีโมน (Simeon) เป็นผู้นำลงนามในสัญญาที่กรีกต้องยอมรับว่า ยิวเป็นเอกราช ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาเพียง 143 ปี ก่อนพระเยซูประสูติ (คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2517 : 101)

เมื่อได้รับเอกราชจากกรีก ซีโมนก็ได้เป็นประมุขของประเทศ สถาปนาวงศ์ฮาสโมเนียปกครองประเทศสืบต่อมา (Reviv. 1973 : 110 - 112) และต่อมาเมื่อโรมันเรืองอำนาจสืบแทนพวกกรีก ยิวก็แตกความสามัคคีแบ่งออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ กลุ่มเฮสเซนเนส (Hessenes) กลุ่มฟาริสี (Pharisees) และกลุ่มสัดดูสี (Sadducees) จนในที่สุดกษัตริย์หิรัคานุส (Hyrcanus) และอาริสโตบูลุส (Aristobulus) ได้วิวาทแย่งชิงราชบัลลังก์กัน ฝ่ายกษัตริย์อาริสโตบูลุสจึงขอให้พวกโรมันมาช่วยรบ ปอมเปย์ (Pompey) แห่งโรมันจึงยกทัพเข้ามาในอาณาจักรและยึดเอาประเทศของยิวเป็นเมืองขึ้นของโรมัน (Reviv. 1973 : 114 : 115) การสงครามครั้งนี้ชาวยิวถูกกองทัพโรมันอันมีติตัส (Titus) เป็นแม่ทัพฆ่าตายประมาณหกแสนคน (คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2517 : 151) ยิวที่มีกำลังพอหนีได้ก็หนีไปนอกประเทศ ที่หนีไม่ได้ก็ถูกโรมันจับเอาตัวไปเป็นทาสหรือตายจนหมด จนกรุงเยรูซาเล็มและอาณาจักรยูเดียกลายเป็นเมืองต้องห้ามที่ทางราชการโรมันไม่ให้ชาวยิวเข้าไปอย่างเด็ดขาด ชาวยิวจึงได้กระจัดกระจายไปทั่วอาณาจักรของโรมัน โดยมิได้คิดต่อสู้และทำลายอำนาจของโรมันแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อคริสต์ศักราช 212 พวกยิวได้รับอนุญาตให้ถือสัญชาติเป็นโรมัน (Reviv. 1973 : 124 - 126)

เมื่อได้สัญชาติเป็นชาวโรมัน พวกยิวก็ได้อำสยบาร์มีและอำนาจปกครองของโรมันเข้าไปค้าขายทำมาหากินโดยเสรีในดินแดนที่โรมันขยายอำนาจไปถึง ดังเช่นในคริสต์ศตวรรษที่สองยิวไป

ถึงอิตาลี ฝรั่งเศส และสเปน และในคริสต์ศตวรรษที่สาม ยิวก็ขึ้นเหนือไปไกลถึงเมืองโคโลญจ์ในประเทศเยอรมนี (Reviv. 1973 : 130)

สภาพของยิวในยุโรปสมัยกลาง แม้จะมีชีวิตอยู่ในสภาวะที่ร้ายแรง แต่ก็มีในบางประเทศที่ได้ออกกฎหมายจำกัดสิทธิบางประการของชาวยิว เช่น กฎหมายห้ามมิให้คนเชื้อชาติยิวขึ้นเป็นภักษัตริย์หรือรับตำแหน่งใด ๆ ที่มีอำนาจปกครองประเทศ ห้ามมิให้ขายที่ดินให้แก่ชาวยิว ห้ามมิให้สร้างโรงสวดโรงธรรมเพื่อประกอบพิธีกรรม และยังออกกฎหมายกำหนดให้ชาวยิวแต่งตัวผิดไปจากคนทั่วไปที่มีชีวิต เช่น ให้มีป้ายสีเหลืองที่เสื้อแสดงความเป็นยิว เวลาเดินสวนกับคนอื่นยิวต้องหลีกทางให้อีกทางฝ่ายหนึ่งก่อน ยิวได้รับอนุญาตให้ทำการค้าขายหรือประกอบอาชีพใด ๆ ได้ เท่าที่กฎหมายระบุไว้เท่านั้น จะทำตามใจชอบมิได้ นอกจากนี้ยังมีการกำหนดให้ยิวอาศัยอยู่เฉพาะในเขตจำกัด ที่เรียกว่า เกตโต (Ghetto) เท่านั้น สภาวะการเช่นนี้ก็ยังก่อให้เกิดความคับแค้นใจแก่ชาวยิวมากนัก ตราบจนกระทั่งราวคริสต์ศตวรรษที่สิบ ซึ่งเป็นยุคแห่งการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ในยุโรป สถานศึกษาศิลปะและวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เคยมีอยู่ในสมัยกรีกและโรมันดั้งเดิมต่างถูกทำลายลงหมดสิ้น เพราะคริสตศาสนาได้เข้าครองใจคนในยุโรปในยุคนั้น ผู้ที่ได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก คือพวกยิว เพราะได้มีการเกลี้ยกล่อมให้พวกยิวเข้ามานับถือศาสนาด้วย หากไม่ยินยอมก็ถูกเข่นฆ่า และถูกขู่เข็ญด้วยอาวุธให้นับถือ มียิวบางส่วนยินยอมทำตาม แต่ส่วนใหญ่ไม่ยินยอมเข้ารีตจนต้องถูกขับออกนอกประเทศ ยิวจึงอพยพหลบหนีกระจัดกระจายไปยังประเทศต่าง ๆ อันได้แก่ แอฟริกาเหนือ อียิปต์ และตุรกี ภายใต้การปกครองของอิสลามที่เรียกว่า มหาอาณาจักรออตโตมาน (Ottoman Empire) บางส่วนก็อพยพไปตั้งรกรากในยุโรป ได้แก่ ฝรั่งเศส ฮอลันดา อิตาลีตอนเหนือ ตลอดจนในแอฟริกาและเอเชีย และมีจำนวนไม่น้อยที่เดินทางไปตั้งถิ่นฐานถึงในอเมริกาใต้ (Reviv. 1973 : 212 - 215)

การที่ชาวยิวถูกรังแกเช่นนี้ หากมองเพียงผิวเผินก็จะเห็นว่า มีสาเหตุมาจากความแตกต่างในด้านศาสนาเป็นสำคัญ แต่หากมองให้ลึกซึ้งลงไปแล้ว จะเห็นได้ว่าสาเหตุที่สำคัญนั้นมาจากทางด้านสังคมและเศรษฐกิจไม่น้อยไปกว่าทางด้านศาสนาเช่นกัน กล่าวคือ ในราวคริสต์ศตวรรษที่สิบนั้น ได้มีการก่อตั้งระบอบสังคมที่เรียกว่า ระบอบฟิวดัล (Feudalism) หรือระบอบศักดินาสวามิภักดิ์ขึ้นในยุโรป ระบอบการปกครองนี้เองทำให้พวกยิวกลายเป็นบุคคลสำคัญ

ขึ้นมาในฐานะที่เป็นบุคคลที่ชำนาญการในทางเศรษฐกิจ เพราะเป็นพ่อค้า นายธนาคาร ผู้พิพากษา และนักกฎหมาย ข้างเพชรข้างพลอย ข้างฝีมือต่าง ๆ และกลีกร ที่บรรดาพวกผู้ปกครองของประเทศต่าง ๆ อนุญาตให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในบ้านเมืองของตน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อรับการถ่ายทอดความรู้ ความชำนาญในด้านอุตสาหกรรม และการค้าจากยิว ซึ่งเมื่อได้เรียนรู้จนมีความสามารถพอตัวแล้วก็ขับไล่ยิวออกไปเสียจากสังคมของตน เพื่อมิให้ยิวเป็นคู่แข่งในการทำมาหากินของตนอีกต่อไป (คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2517 : 201)

จากการที่ได้อพยพร่อนเร่กระจายไปตามประเทศต่าง ๆ ทั้งในยุโรปและอเมริกา เข้าไปอาศัยเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศต่าง ๆ เหล่านั้น ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความแตกต่างด้านเผ่าพันธุ์ สังคม ศาสนาและวัฒนธรรมระหว่างชาวยิวกับคนนอก (Gentile) อันหมายถึงชนกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่ชาวยิว โดยเฉพาะพวกคริสตศาสนิกชนขึ้น และปัญหานี้ก็นำมาซึ่งความทุกข์และความแปลกแยกของชาวยิวในสังคมคนนอก (กอบกุล อิงคุทานนท์. 2524 : 70 - 71) เมื่อเป็นเช่นนี้ ความขัดแย้งระหว่างชาวยิวกับคนนอกจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งในปลายคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบ ชาวยิวที่อพยพเข้าไปพำนักในประเทศต่าง ๆ ของยุโรปก็ได้รับการปฏิบัติอย่างรุนแรง ดังเช่นในสมัยของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่สาม (ค.ศ. 1881 - 1894) และพระเจ้าซาร์นิโคลัสที่สอง (ค.ศ. 1894 - 1917) แห่งรัสเซีย โดยเฉพาะในประเทศเยอรมนีในยุคนั้น นั้น ได้มีการสังหารหมู่ชาวยิวเป็นจำนวนถึงสามล้านคนอย่างโหดร้ายทารุณในค่ายมรณะ อันเป็นเหตุการณ์ที่นำมาซึ่งความเศร้าสะเทือนใจอย่างใหญ่หลวงแก่มนุษยชาติทั้งมวล (สมร นิติทัณฑ์ประภาศ. 2525 : 54)

สำหรับชาวยิวเกือบสองล้านคนที่อพยพเข้าสู่ประเทศอเมริกาตั้งแต่ ค.ศ. 1881 ถึง ค.ศ. 1915 นั้น ส่วนใหญ่ไปจากดินแดนส่วนที่ตกเป็นของรัสเซียในประเทศโปแลนด์ และไปจากรัสเซียเองบ้าง และประมาณหนึ่งในสี่ของชาวยิวเหล่านี้ไปจากออสเตรีย ฮังการี สาเหตุของการอพยพก็เนื่องมาจากใน ค.ศ. 1881 รัฐบาลรัสเซียได้ประหารชาวยิวในประเทศเป็นอันมาก เพราะอคติและความเกลียดชัง ทั้งยังสั่งห้ามมิให้ชาวยิวออกนอกเขตกักกัน ตัณสีที่ขี้ของการเป็นพลเมืองนานาประการ และบังคับข่มเหงชาวยิวเพราะความเชื่อทางศาสนาและการ

กตัญญูทางการเมืองอีกด้วย จากการถูกข่มเหงรังแกนี้เอง ทำให้ชาวยิวสมัครใจที่จะไปแสวงโชค
แสวงหาโอกาสใหม่เพื่อชีวิตที่ดีกว่ายังประเทศอเมริกาหรือโลกใหม่ โดยอพยพไปอยู่ในนิวยอร์ก
และชิคาโกเป็นส่วนใหญ่ในปี ค.ศ. 1881 แต่เนื่องจากความยากจน และขาดทุนรอนที่จะ
ดำเนินการประกอบอาชีพค้าขายหรืออาชีพอื่นตามที่ตนถนัด พวกคนยิวเหล่านั้นจึงพากันสมัครเข้า
ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมเสียเป็นส่วนใหญ่ (สมร นิตินันท์ประภาส. 2525 : 57)

เมื่ออเมริกาจะเป็นโลกใหม่ที่ให้เสรีภาพ ให้อิสรภาพทางศาสนาและความเท่าเทียมกัน
ทางสังคม และให้โอกาสที่จะสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจแก่คนทุกคน แต่ชาวยิวซึ่งเป็น
ชนกลุ่มน้อยที่อพยพเข้าไปอยู่ในอเมริกาก็ยังพบกับความทุกข์ และความแปลกแยกในดินแดน
แห่งนี้ เพราะต้องเผชิญกับอคติของคนนอก ที่มีสาเหตุจากเผ่าพันธุ์ ศาสนา และความเชื่อทาง
วัฒนธรรม ประเพณีที่แตกต่างกัน และความสับสนในความเป็นยิว (กอบกุล อิงคุทานนท์.
2524 : 71)

วรรณคดีที่สะท้อนให้เห็นความทุกข์ยาก ความแปลกแยกและความขมขื่นของชาวยิวใน
อเมริกานั้น มีผู้เขียนไว้ค่อนข้างมาก และหนึ่งในจำนวนนักเขียนเหล่านั้น คือ เบอร์นาร์ด
มาลามูด (Bernard Malamud) ผู้ประพันธ์ The Assistant (1957) A New Life
(1963) และ The Tenants (1971) นวนิยายทั้งสามเรื่องนี้ไม่เพียงแต่สะท้อนความคับแค้น
ของชาวยิวที่ถูกเหยียดหยันเท่านั้น หากยังถ่ายทอดความคิดที่มึนงงเรียกร้องความเห็นใจจาก
เพื่อนร่วมโลกด้วย (กอบกุล อิงคุทานนท์. 2524 : 72)

เบอร์นาร์ด มาลามูด (1914 - 1986) เป็นนักเขียนในกลุ่มอเมริกันยิวที่มีชื่อเสียง
ในยุคเดียวกับฟิลิป รอส (Philip Roth) และซอล เบ็ลโล (Saul Bellow) มาลามูด
มีผลงานดีเด่นและได้รับรางวัลจากการแต่งนวนิยายและเรื่องสั้นรวมหลายรางวัล เช่น รางวัล
โรเซนทาล (Rosenthal Award) และรางวัลคาร์พเม็มเมอร์เรียล (Daroff Memorial
Award) จากนวนิยายเรื่อง The Assistant ในปี ค.ศ. 1958 และได้รับรางวัลหนังสือ
แห่งชาติ (National Book Award) สำหรับเรื่องสั้นชุด The Magic Barrel
ในปี ค.ศ. 1959 และได้รับรางวัลหนังสือแห่งชาติอีกครั้งหนึ่งและรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer
Prize) สำหรับนวนิยายเรื่อง The Fixer ในปี ค.ศ. 1967

แซมมวล เบลแมน (Samuel Bellman) กล่าวถึงเบอร์นาร์ด มาลามุดไว้ในหนังสือชื่อ National Jewish Monthly ว่า มาลามุดเป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นในกลุ่มยิวอเมริกันที่โดดเด่น เพราะผลงานของมาลามุดมีลักษณะเฉพาะตัว ตัวละครเอกของเขามักจะมีบุคลิกขมขื่น คดโกง ไซคร้าย และถูกกีดกันออกจากสังคม มาลามุดมักสร้างตัวละครยิวให้ได้รับความทุกข์ทรมาน ขมขื่น และล้มเหลวอยู่เป็นนิจ แต่ทว่าตัวละครเหล่านั้นกลับไม่เคยหมดหวังในชีวิต ตรงกันข้ามพวกเขามักครุ่นคิดถึงการที่จะได้ "กลับบ้าน" ที่เป็นมาตุภูมิของตน นั่นคือเยรูซาเล็ม นครแห่งความหวังที่ชาวยิวเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขา และได้ทรงสัญญาว่า วันหนึ่งพวกเขาจะได้กลับไปยังดินแดนแห่งนั้น ดังนั้นชาวยิวส่วนใหญ่จึงมีความหวังที่หล่อเลี้ยงจิตใจด้วยวลีที่เบลแมน เรียกว่า "next year in Jerusalem" อยู่เสมอ (Bellman. 1957 : 320)

นอกจากนี้โรเบิร์ต คีลีย์ (Robert Kiely) ยังได้วิเคราะห์นวนิยายของมาลามุดว่า แก่นเรื่อง (Theme) ของมาลามุดมักเป็นความล้มเหลว ความพ่ายแพ้ ความอ่อนล้า ความโดดเดี่ยวอ้างว้าง และความแค้นเคือง โดยผู้เขียนมีความกล้าอย่างน่าทึ่งที่นำเอาเรื่องราวของชีวิตชาวยิวมาถ่ายทอดให้เราได้รับสัมผัส และคีลียังได้กล่าวอีกว่า นวนิยายแต่ละเรื่องของมาลามุดนั้น มาลามุดได้บรรจุสร้างตัวละครที่มักต้องการได้ในสิ่งที่เขาเป็นไปไม่ได้ ซึ่งสิ่งนั้นมาลามุดนำเสนอในรูปแบบของความต้องการที่เป็นรูปธรรม เป็นความจริงที่น่าสนใจอย่างยิ่งเกี่ยวกับความปรารถนาที่ไม่มีวันจะเป็นไปได้ และคีลียังกล่าวยกย่องมาลามุดว่า เป็นนักเขียนที่เจตนาชัดเจนที่เขียนหนังสือด้วยปัญญาอันหลักแหลม ด้วยความสงสารเห็นอกเห็นใจในชะตากรรมของชาวยิว มาลามุดมีลีลาในการเขียนที่จริงจังในน้ำเสียง แต่แทรกไว้ด้วยอารมณ์ขัน แม้แก่นของเรื่องจะเป็นสิ่งที่เก่าแก่และคุ้นเคยสำหรับผู้อ่าน แต่ก็ทำให้ผู้อ่านประหลาดใจได้และยังเตือนให้ทวนคิดถึงสิ่งที่เราทำจนรู้มาแล้ว หรือสิ่งที่ควรระวังอีกด้วย (Kiely. 1971 : 323)

แอลัน ฟรีดมัน (Alan Friedman) ยังได้วิเคราะห์งานของมาลามุดไว้ว่า มาลามุดมักนำเสนอตัวละครยิวที่ได้รับความทุกข์ทรมานอันเป็นมรดกทางเผ่าพันธุ์ที่พวกเขาจะต้องยอมรับ แม้จะไม่เต็มใจ ตัวละครของมาลามุดมักจะเป็นคนแก่ อ่อนล้า ขมขื่น และมักกล่าวอยู่เสมอว่าเขาจะต้องใช้ความอดทนอย่างสูงเพื่อจะมีชีวิตอยู่ได้ในโลกนี้ โลกที่เป็นศัตรูกับเขา แต่ก็เป็นที่

นำประหลาดอย่างยิ่งที่ตัวละครส่วนใหญ่ในค่านักประคับประคองชีวิตอันขมขื่นให้ดำเนินต่อไป ได้อย่างมีศักดิ์ศรี นับว่าเป็นภาระที่หนักหน่วงยิ่ง (Friedman. 1978 : 375)

โรเบิร์ต อัลเทอร์ (Robert Alter) ได้วิจารณ์ว่าการเป็นยิวในนวนิยายของ เบอร์นาร์ด มาลามูค นั้น นับเป็นงานที่หนักหน่วงยิ่ง เพราะหมายถึงการที่ต้องเป็นคนขี้อัลตัวยุติ ความรับผิดชอบ และอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากนานาประการ (Alter. 1974 : 321) ในขณะเดียวกัน แดเนียล สเติร์น (Daniel Stern) ก็กล่าวว่า มาลามูคเป็นนักเขียนที่นำ สมัยใหม่แห่งนวนิยายของเขามีความแปลกใหม่ที่แสดงออกถึงการที่คนเราควรมีชีวิตอยู่อย่างไร เพื่อที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด และเพื่อที่จะเป็นคนดีที่สุดในท่าทีที่จะเป็นได้ นอกเหนือไปจากความ ดีเด่นในเรื่องของศิลปะบริสุทธิ์แห่งโลกของจินตนาการ สเติร์นยังได้กล่าวอีกว่า งานเขียนของ มาลามูคเป็นมากกว่างานศิลปะธรรมดา ๆ เพราะสะท้อนให้เห็นความโดดเดี่ยวอ้างว้างของมนุษย์ ความโศกเศร้าและความบ้ำคลั่งของสภาวะจิตใจที่เราพบเห็นอยู่บ่อย ๆ จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของ ความสิ้นหวังหลาย ๆ อย่างของมนุษยชาติ (Stern. 1974 : 324)

เอฟ ดูพี (F. Dupee) กล่าวว่า มาลามูคมีความสามารถในการทำให้เราได้รู้จักกับตัวละครของเขาอย่างลึกซึ้ง ไม่ว่าจะเป็นทางด้านอารมณ์ การกระทำ คำพูด หรือสภาพแวดล้อม ของตัวละครเหล่านั้น ตัวละครของเขาที่มีความปรารถนาที่จะพัฒนาความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์อันเป็น สิ่งที่มาลามูคเชื่อว่าสามารถทำได้ ด้วยเหตุที่ว่าตัวละครเหล่านั้นไม่ได้เป็นแต่เพียงชาวยิวเท่านั้น หากแต่เป็นเสมือนตัวแทนของมนุษย์อื่น ๆ ที่ทนทุกข์บนโลกนี้ด้วย และตัวละครเหล่านั้นก็เป็นคนที่ ออกมาจากความนึกคิดของมาลามูคเท่านั้นเอง ดูพีได้กล่าวถึงชุมชนของชาวยิวในนวนิยายของ มาลามูคว่า ประกอบด้วยผู้คนที่มีความเหน็ดเหนื่อยโรยตัวออกที่ยังคงดำรงสภาพของการเป็นผู้พลัดถิ่น เหมือนที่เคยเป็นมา วงจรชีวิตของพวกเขามีศูนย์กลางอยู่แต่ในบ้าน ในโรงงาน และยังคงได้รับการเหยียดหยาม ถูกข่มเหงรังแกในบรรยากาศที่ไม่ใช่แค่เฉพาะในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำในปี ค.ศ. 1930 เท่านั้น หากแต่เป็นความทุกข์ลำบากเช่นที่เคยเป็นมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษของพวกเขา แม้ ตัวละครเหล่านั้นจะประสบความสำเร็จ ก็ดูจะเป็นเพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น มิหนำซ้ำยังถูก จำกัดให้อยู่แต่ในขอบเขตเท่านั้นอีกด้วย (Dupee. 1974 : 322)

ฉันทนา ไชยชิต ได้วิจารณ์งานเขียนของเบอร์นาร์ด มาลามุดไว้ในหนังสือ งานเขียนขึ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน ศตวรรษที่ยี่สิบถึงปัจจุบัน ว่ามาลามุดเป็นนักเขียนที่นำเสนอปัญหาและความทุกข์ยากของมนุษย์อีกรูปแบบหนึ่งของชนชาติยิวมาตีแผ่ในงานเขียนของเขา โดยจัดฉากของสถานที่ให้อยู่ในมุมที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของอเมริกา และจัดเวลาให้อยู่ในศตวรรษที่เรามองเห็นปัญหาและเข้าใจปัญหาของชนกลุ่มน้อยกลุ่มนี้ งานเขียนของมาลามุดได้เน้นให้เห็นถึงความสง่างามอย่างมีศักดิ์ศรีของมนุษย์ที่ต่ำต้อยอย่างแท้จริงอีกด้วย (ฉันทนา ไชยชิต. 2523 : 322 - 336)

จากการอ่านนวนิยายและงานวิจารณ์เกี่ยวกับผลงานของเบอร์นาร์ด มาลามุด ที่สะท้อนให้เห็นถึงความแปลกแยกของชาวยิวในอเมริกาที่แม้จะทุกข์ยาก และขมขื่นเพียงใด ก็ยังมีความรับผิดชอบในการเกิดมาเป็นมนุษย์และเป็นคนยิวนั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาให้ลึกซึ้งลงไปถึงความแปลกแยก สาเหตุและผลของความแปลกแยกของตัวละครยิวของเบอร์นาร์ด มาลามุด

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาความแปลกแยกของชาวยิว สาเหตุและผลของความแปลกแยกในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามุด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้เข้าใจถึงสาเหตุของความแปลกแยกของชาวยิวในอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามุด
2. ทำให้เข้าใจถึงผลของความแปลกแยกของชาวยิว

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะความแปลกแยกของชาวยิว สาเหตุและผลของความแปลกแยกของชาวยิวในอเมริกาซึ่งมีบทบาทสำคัญในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามูด จำนวน 3 เรื่อง ซึ่งได้แก่

1. The Assistant (1957)
2. A New Life (1963)
3. The Tenants (1971)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ชาวยิว หมายถึง ตัวละครยิวในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง ที่มีบทบาทสำคัญที่เป็นชนกลุ่มน้อยที่อพยพไปอยู่ในอเมริกาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1881

คนนอก หมายถึง คำที่ชาวยิวใช้เรียกผู้ที่ไม่ได้เป็นยิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคริสตศาสนิกชน

ความแปลกแยก หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกเหงา โดดเดี่ยวอ้างว้าง ไม่สามารถเข้ากับสังคมหรือผู้อื่นได้ ไม่สามารถปฏิบัติตามค่านิยมของสังคม หรือล้มเหลวในการประกอบอาชีพ การงาน ซึ่งได้แก่

1. ความแปลกแยกจากตนเอง หมายถึง การที่บุคคล ไม่ยอมรับสภาพที่แท้จริงของตนเอง และไม่สามารถเข้าใจในภาระของตนเองได้
2. ความแปลกแยกจากผู้อื่น หมายถึง ความรู้สึกที่ตนโดดเดี่ยว อ้างว้าง ขาดการมีสัมพันธกับผู้อื่น
3. ความแปลกแยกจากการทำงานหรืออาชีพ หมายถึง ความล้มเหลวในการประกอบอาชีพการงาน ความไม่พึงพอใจในการทำงานที่ทำให้บุคคล ไม่สามารถพัฒนาความสามารถของตนเองได้
4. ความแปลกแยกจากค่านิยมของสังคม หมายถึง ความไม่สามารถปฏิบัติตามค่านิยมของสังคม หรือการที่บุคคลรู้สึก แสดงท่าที หรือมีพฤติกรรมที่ไม่สอดคล้องกับค่านิยมทางสังคม

คำนิยามทางสังคม หมายถึง สิ่งที่บุคคลส่วนใหญ่ในสังคมถือเป็นหลักในการเลือกเป็นสิ่งที่บุคคลส่วนใหญ่ในสังคมพอใจหรือเห็นว่ามีคุณค่า แล้วยอมรับเป็นความเชื่อหรือความรู้สึกนึกคิดของตน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีแปลกแยกจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาสภาพสังคมชาวยิวในอเมริกาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบ
 - 2.1 ศึกษานโยบายของรัฐบาลอเมริกันกับชนกลุ่มน้อย
 - 2.5 ศึกษาค่านิยมของชาวยิว
3. ศึกษาชีวประวัติของเบอร์นาร์ด มาลามัค และงานต่อไปนี้อย่างละเอียด
 1. The Assistant (1957)
 2. A New Life (1963)
 3. The Tenants (1971)
4. วิเคราะห์ความแปลกแยกที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสามเรื่อง
 - 4.1 ศึกษาลักษณะ สาเหตุและผลความแปลกแยกของชาวยิวในหัวข้อต่อไปนี้
 - 4.1.1 ความแปลกแยกจากตนเอง (Self - Alienation)
 - 4.1.1.1 การไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง
 - 4.1.1.2 การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง
 - 4.1.2 ความแปลกแยกจากผู้อื่น (Alienation from Others)
 - 4.1.2.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว
 - 4.1.2.2 การไม่มีความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น
 - 4.1.3 ความแปลกแยกจากการทำงานหรืออาชีพ (Alienation from Work)

4.1.3.1 ความไม่พึงพอใจในการทำงาน

4.1.3.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็น

คุณลักษณะเฉพาะตัวออกมา

4.1.3.3 การจำต้องกระทำตามบทบาทเศรษฐกิจเพื่อความ

อยู่รอด

4.1.3.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ใน

การทำงาน

4.1.4 ความแปลกแยกจากค่านิยมทางสังคม (Alienation from Social Values)

4.1.4.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

4.1.4.2 การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

5. เสนอการศึกษาค้นคว้าในรูปของการพรรณานาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่หนึ่ง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของเบร์นาร์ด มาลามุด

ส่วนที่สอง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยก

ส่วนที่สาม เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยกและวรรณคดี

ส่วนที่หนึ่ง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของเบร์นาร์ด มาลามุด

เบร์นาร์ด มาลามุด (Bernard Malamud) เป็นทั้งนักเขียนเรื่องสั้นและนวนิยาย ชาวอเมริกันยิวที่มีชื่อเสียงและมีผลงานเป็นที่นิยมมากคนหนึ่ง ผลงานของเขาได้รับการศึกษาและวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

สตีเวน มาร์คัส (Steven Marcus) กล่าวถึงผลงานของเบอร์นาร์ด มาลามูด์ว่า ตัวละครของมาลามูด์แทบทุกเรื่องมีลักษณะเป็นวีรบุรุษในตำนาน เพราะนวนิยายเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงเรื่องราวที่ตัวละครมีการพัฒนาไปสู่ความดี ซึ่งมาร์คัส เรียกว่า "การเกิดใหม่" (Rebirth) โดยตัวละครสำคัญในเรื่องมักเป็นชายหนุ่มที่แก่ก่อนวัยอันสมควร เพราะเหตุว่าชีวิตในวัยต้น ๆ ของพวกเขาตกอยู่ในความมืดมน ความล้มเหลว หรือมักมีประสบการณ์ที่เศร้าสะเทือนใจจากความสิ้นหวัง แต่แล้วก็ได้มีโอกาสอีกครั้งหนึ่งในการที่จะทำให้ชีวิตดีขึ้น และได้แก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดต่าง ๆ ในชีวิตที่ผ่านมาของตน (Marcus. 1974 : 265)

สแตนลีย์ ไฮแมน (Stanley Hyman) ได้วิจารณ์งานเขียนของมาลามูด์ไว้เช่นเดียวกับมาร์คัสว่า นวนิยายบางเรื่องของเขาได้รับอิทธิพลในเรื่องความบาป และการกลับใจจากวรรณคดีรัสเซีย และมีลักษณะคล้ายกับผลงานที่ดีเด่นของไอแซค บาเบล (Isaac Babel) นักเขียนรัสเซียชาวยิว ผู้เชื่อมโยงขนบธรรมเนียมรัสเซียกับยิวเข้าด้วยกัน และไฮแมนยังกล่าวอีกด้วยว่า นวนิยายเรื่อง A New Life (1963) นั้น ตัวละครสำคัญคือ ซีมอร์ เลวิน (Seymour Levin) มีพัฒนาการจากความเป็นคนชอบสนุกสนานชั่วครั้งชั่วคราว ไปสู่ความเป็นคนที่มีความรับผิดชอบที่อาจเตือนให้ผู้อ่านคิดถึงเรื่อง A Farewell to Arms ของเฮมิงเวย์ (Hemingway) แต่ทว่ามาลามูด์เลือกที่จะให้ตัวละครหลักเลี่ยงการเผชิญกับปัญหานับตั้งแต่นวนิยายเรื่องแรก The Natural (1952) ถึงเรื่อง The Assistant (1957) จนถึง The Tenants (1971) ทำให้มาลามูด์ได้รับการยอมรับอย่างแท้จริง มาลามูด์ได้พัฒนาตัวละครของเขาตามลำดับตั้งแต่ ไอริส (Iris) ตัวละครสำคัญฝ่ายหญิงในเรื่อง The Natural มาเป็น พอลิน (Paulin) แห่ง A New Life ผู้ไม่ยอมคร่ำครวญกับโลกอีกต่อไป ซีมอร์ผู้บรรลุถึงความเข้าใจในธรรมชาติของตนเองและดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีเช่นเดียวกับ แฟรงค์ อัลไพน์ (Frank Alpine) ตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งในเรื่อง The Assistant พัฒนาการของตัวละครของมาลามูด์เป็นไปตามลำดับขั้น เริ่มตั้งแต่นวนิยายเรื่องแรกคือ The Natural ที่มีรอย ฮอบบ์ (Roy Hobb) ตัวเอกของเรื่องผู้เป็นนักกีฬาเบสบอลที่เกรียงไกรและมีชื่อเสียง แต่ต้องได้รับความหายนะในบั้นปลายของชีวิตที่คล้ายกับแซมสัน (Samson) ในไบเบิลที่ต้องถูกลงโทษเพราะความลุ่มหลงในสตรีและเพราะความหลงผิด

ของเขา จนถึงมอริส โบเบอร์ (Morris Bober) ในเรื่อง The Assistant ที่คล้ายกับ
 ใจบ (Job) ในไบเบิลผู้ทนทุกข์เพราะเป็นสิ่งที่พระเจ้าเลือกให้เขาทนทุกข์
 แต่ก็ได้รับอาณาจักรสวรรค์เป็นผลในชั้นปลายแห่งการทำความดี มาจนถึง ซีมอร์ เลวิน
 (Seymour Levin) ใน A New Life ที่พัฒนาจนถึงขั้นที่คล้ายกับพระเยซูคริสต์ผู้ที่เลือกทนทุกข์
 เพื่อการไถ่บาปให้กับมวลมนุษย์ ในกรณีที่เขายอมรับลูกเลี้ยงของพอลินมาเป็นภรรยาของตน
 (Hyman. 1974 : 266)

นอกจากนี้ ชาร์ลส์ ฮอยท์ (Charles Hoyt) ยังกล่าวอีกว่า การทนทุกข์ของชาวยิว
 เป็นแก่นสารของงานเขียนของมาลามูคที่เขابرจรงสร้างเพื่อสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจน
 แก่นเรื่อง (Theme) ของมาลามูคมีหลายรูปแบบ บางเรื่องมีลักษณะชวนหัว บางเรื่องก็น่ากลัว
 บางเรื่องก็ทั้งเครียดและหนัก และบางเรื่องก็มีลักษณะชวนฝันโรแมนติก ฮอยท์ยังกล่าวอีกว่า
 ชาวยิวเป็นสัญลักษณ์แห่งการทนทุกข์และเจ็บปวดของมนุษยชาติทั้งมวล เป็นแนวคิดเบื้องต้นใน
 ผลงานของเบอร์นาร์ด มาลานูค (Hoyt. 1974 : 196)

อัลเฟรด เคซิน (Alfred Kazin) ได้แสดงทรรศนะต่อผลงานของมาลามูคว่าเมื่อเขา
 ได้อ่านงานเขียนของมาลามูคแล้ว เขาได้รับความพึงพอใจแบบเดียวกับที่ได้รับจากการอ่าน
 วรรณคดีแห่งความเป็นจริงอันยิ่งใหญ่ของฮิปปู และเขายังได้กล่าวอีกว่า โลกของมาลามูคนั้น
 ประกอบด้วยตัวละครที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันแทบจะเป็นพิมพ์เดียวกัน คือเป็นคนชายของชาติ
 หมดหวังในชีวิตและมักเจ็บป่วยอยู่เสมอ เป็นผู้พหุที่เข้ามาอยู่ในนิวยอร์กในสมัยปัจจุบัน
 เพื่อกล่าวโทษเพื่อนชาวยิวในความเป็นคนเลวร้ายใจ หรือไม่ก็มักเป็นนักเรียนผู้โดดเดี่ยวอ้างว้าง
 ที่แสวงหาความรัก เป็นชาวอเมริกันยิวที่เจสียวลลาดผู้มาจากต่างแดนแต่ไม่สามารถหลบหนี
 จากการเป็นยิวในอดีตได้ มาลามูคได้สอดแทรกบทสนทนาอันแสดงความขมขื่นของชาวยิวไว้ใน
 การดำเนินเรื่องของเขา โดยให้ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นการพรรณนาถึงความสิ้นหวังมากกว่าจะเป็น
 การไม่ยอมรับโลกอันยิ่งใหญ่ แต่ทว่าโลกของมาลามูคก็ค่อนข้างจำกัดเพราะอยู่แต่ในถนนต่าง ๆ
 ของเมือง ในบ้านที่มีผู้คนหรือตัวละครที่ซึมเศร้า ไม่มีชีวิตจิตใจคล้ายกับเป็นโครงกระดูกที่มีเลือด
 เนื้อที่มาพบปะสมาคมกันด้วยความไม่เชื่อถือในกันและกันและในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นชีวิตราวกับ
 ฝันร้ายก็ไม่ปาน และเคซินยังได้กล่าวยกย่องมาลามูคว่า เป็นนักเขียนรุ่นใหม่ที่ไม่เหมือนใคร

แต่มาลามูคไม่ได้บอกว่าควรทอดทิ้งสังคมไป ตัวละครของมาลามูคมักจะทำในสิ่งที่เป็นการทำลายตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่มาลามูคเห็นว่า หากตัวละครเหล่านั้นอยู่ในสังคมไม่ได้ ก็เป็นเพราะการกระทำของเขาเอง เป็นเพราะความไม่มีปากเสียงและไร้สมรรถภาพของพวกเขาเอง ไม่ได้เกี่ยวกับโลกแต่ประการใด (Siegel. 1974 : 196)

นอกจากนี้ซีเกลยังเห็นว่า งานเขียนเรื่องที่สองของมาลามูค คือ A New Life นั้น เริ่มต้นด้วยการที่ตัวละครสำคัญตัวหนึ่งทำความบาปอันนำมาซึ่งความทุกข์และความเจ็บปวด และตัวละครนั้นก็ไม่ได้เป็นชาวยิวที่ดีที่ประพฤติปฏิบัติตามหลักคำสอนของศาสนายูดาห์อย่างแท้จริง และแม้ตัวละครชาวยิวของมาลามูคส่วนใหญ่จะไม่ได้เป็นคนดีในตอนเริ่มแรก แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่พวกเขาทำร่วมกัน นั่นก็คือความรู้สึกเจ็บปวดที่มีต่อการกดขี่ การข่มเหงเอารัดเอาเปรียบของพวกคนนอกทั้งหลาย ซีเกลกล่าวว่า แบบแผนในศาสนาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มาลามูคใช้เป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นของเขา เพราะมาลามูคเชื่อว่า แบบแผนในศาสนาและวัฒนธรรมนั้นเป็นหัวใจของมนุษยชาติ และเป็นความงามสง่าที่จำเป็นยิ่งของมนุษย์ ดังนั้นงานเขียนของมาลามูคจึงเป็นความรับผิดชอบต่อเพื่อนมนุษย์ในโลกที่ทารุณและโหดร้าย ซีเกลเห็นว่างานเขียนของมาลามูคเรื่อง A New Life เป็นเรื่องที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งของเขา เพราะทั้งโครงเรื่องและตัวละครมีพัฒนาการไปอย่างช้า ๆ ตัวละครก็มีลักษณะเหมือนคนธรรมดาที่มีทั้งดีและร้ายอยู่ในตัว เป็นตัวละครที่ไม่มีลักษณะสุดโต่งด้านใดด้านหนึ่ง และแม้ว่าทั้งโครงเรื่องและตัวละครจะได้รับอิทธิพลมาจากวรรณคดีฮีบรู (Yiddish Literature) แต่ก็มีแบบเฉพาะตัวของเขาเอง ภาษาที่ใช้รวบรัดกินใจความเป็นภาษาของชาวเมืองที่มีน้ำเสียงเสียดสีบนอารมณ์ขันที่ขมขื่นอย่างฮีบรู (Siegel. 1974 : 196)

ส่วนที่สอง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยก

คาร์ล มาร์กซ์ (Carl Marx) ได้กล่าวถึง ความแปลกแยกไว้ในหนังสือชื่อ Early Writing ว่าความแปลกแยก (Alienation) เป็นปรากฏการณ์ที่มนุษย์รู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่ในฐานะที่เป็นผู้สร้าง โลก ธรรมชาติ และผู้อื่น ได้แยกตัวออกจากเขา และมีอำนาจเหนือเขา ซึ่งแท้จริงแล้ว เขานั้นเองเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านั้นมากับมือของเขา แต่ผลที่สุดสิ่งที่เขาส่งกลับ

เป็นอิสระจากเขา เขาไม่สามารถควบคุมและมีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านั้นได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มนุษย์ไม่สามารถพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ เพราะแทนที่สิ่งที่เขาสร้างจะเป็นการยืนยันความสามารถของตัวเอง และเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสมรรถภาพและคุณลักษณะเฉพาะของเขา ผลผลิตกลับเป็นสิ่งที่ทรมานเขาทั้งร่างกายและจิตใจ เพราะตกเป็นของนายทุนแทนที่จะเป็นของเขา ดังนั้นสิ่งที่เขาสร้างหรือผลิตจึงมีลักษณะแปลกแยก เพราะเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงลักษณะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ซึ่งเป็นอิสระ เป็นสากล และเต็มไปด้วยสัมพันธวัตถุและมีเป้าหมายให้กลายเป็นเพียงเครื่องมือในการสนองความต้องการทางร่างกายเท่านั้น ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงแปลกแยกจากเพื่อนมนุษย์และจากโลก ในงานเขียนของมาร์กซ์เขาได้เน้นให้เห็นว่า การแบ่งงานและทรัพย์สินส่วนตัวทำให้เกิดความแปลกแยกทางเศรษฐกิจอันเป็นพื้นฐานของความแปลกแยกด้านอื่น ๆ ด้วย (Marx. 1975 : 57 - 197)

นอกจากนี้ อีริค ฟรอมม์ (Erich Fromm) ยังได้กล่าวถึงความแปลกแยกว่า หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่รู้สึกว่าตนเองเป็นคนแปลกหน้า และ ไม่ใช่ศูนย์กลางของโลกในฐานะผู้สร้างอีกต่อไป หากแต่การกระทำและผลจากการกระทำนั้นกลับกลายเป็นนายเหนือเขาที่เขาต้องเป็นทาสคอยเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ทำให้มนุษย์รู้สึกว่าตนเองก็ไม่แตกต่างอะไรจากวัตถุ ฟรอมม์ได้กล่าวถึงความแปลกแยกในโลกปัจจุบันว่า มียุ่ในทุกส่วนของสังคม เป็นต้นว่า ความแปลกแยกจากศาสนา ความแปลกแยกจากการเมือง ความแปลกแยกจากองค์กร ความแปลกแยกจากเศรษฐกิจ ความแปลกแยกจากผู้อื่น ความแปลกแยกจากการงานและความแปลกแยกจากตนเอง (Fromm. 1971 : 78 - 102)

มาร์กซ์ได้กล่าวถึงความแปลกแยกจากเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ว่า หมายถึงการที่บุคคลต้องลดระดับจากกิจกรรมการผลิตซึ่งเต็มไปด้วยจิตสำนึกที่เป็นอิสระ มีเป้าหมายเป็นสากลและสอดคล้องกับกฎของความงามไปเป็นเพียงกิจกรรมที่บ้นัดความต้องการทางร่างกายเพื่อให้ยังชีพอยู่ได้ ทำให้มนุษย์มีสภาพไม่แตกต่างอะไรจากสัตว์เลย ดังนั้นกิจกรรมที่มนุษย์กระทำจึงเป็นสิ่งที่แปลกแยกที่ทรมานเขาทั้งร่างกายและจิตใจ (Marx. 1975 : 278 - 311)

ทวีป วรดิกล กล่าวถึงแนวคิดเรื่องความแปลกแยกของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติและความเป็นมนุษย์ว่า ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นตัวทำลายความสัมพันธ์ทางสังคมของมนุษย์ให้กลายเป็น

เป็นความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุ หรือระหว่างผลผลิตหรือสินค้าในตัวเอง (ทวีป วรคิลก. 2524 : 1 - 75) ส่วน อาดัม แชฟฟ์ (Adam Schaff) กล่าวถึงประเภทของความแปลกแยกว่า 2 ประเภทแรกคือ ความแปลกแยกที่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคม ได้แก่ ความแปลกแยกทางเศรษฐกิจ ความแปลกแยกจากสถาบันสังคมการเมือง และความแปลกแยกจากผลผลิตของความคิด ประเภทที่สอง คือความแปลกแยกที่เป็นสภาวะทางจิตใจ ได้แก่ ความแปลกแยกจากความสัมพันธ์ต่อสังคมและสถาบัน ความแปลกแยกจากผู้อื่น ความแปลกแยกจากตนเอง ความแปลกแยกจากชีวิต และจากกิจกรรม (Schaff. 1980 : 98 - 117)

เฟรเดอริก ไวส์ส์ (Frederick Weiss) ได้กล่าวถึงความแปลกแยกทางสังคมและความแปลกแยกในบุคคลว่า ความแปลกแยกจากสังคม หมายถึง ความห่างเหินจากสิ่งแวดล้อมจากเพื่อนมนุษย์ เพราะสาเหตุของความเจริญทางวัตถุ ซึ่งมีผลมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม ส่วนความแปลกแยกจากตนเองของบุคคลนั้น หมายถึง การที่บุคคลเห็นห่างจากตนเอง มีอาการเจ็บป่วยทางจิตใจ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ ที่เคยได้รับในวัยเด็กของบุคคล เช่น บุคคลที่ขาดความสัมพันธ์กับครอบครัวทั้งร่างกายและอารมณ์ ซึ่งทำให้เขามีความทุกข์ ปฏิเสธตนเอง ปฏิเสธเพศของตน และคิดกำจัดตนเอง เป็นต้น (Weiss. 1962 : 460 - 475)

ยอร์ช ลูคักซ์ (George Lukacs) กล่าวว่า ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่มุ่งแสวงหาผลกำไรเพียงอย่างเดียวทำให้ความสัมพันธ์ของคนในสังคมแปรเปลี่ยนไป ต่างฝ่ายต่างก็หาประโยชน์จากกันและกันโดยมีสิ่งตอบแทน คือผลผลิตของความคิดที่มนุษย์สร้างขึ้น อันได้แก่ เงิน และวัตถุต่าง ๆ และจากการที่ระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ได้เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ข้อบังคับมากมาย จึงทำให้มนุษย์ที่ทำงานอยู่ภายใต้ข้อบังคับเหล่านี้ ต้องกลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของระเบียบกฎเกณฑ์นั้น ๆ ต้องทำงานในหน้าที่เพียงอย่างเดียว ซ้ำซากและจำเจอยู่ตลอดชีวิต โดยปราศจากจุดมุ่งหมาย ความเข้าใจและความสุข ดังนั้นจิตใจของเขาจึงมีแต่ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ขาดความรักและความเข้าใจในเพื่อนมนุษย์ หรือมีสภาพจิตใจที่ผิดปกติ (Lukacs. 1976 : 80 - 100)

เมลวิน ซีแมน (Melvin Seeman) ได้ทำการศึกษาเรื่องความแปลกแยกอันตรัสัยไว้ 5 ลักษณะด้วยกัน คือ

ลักษณะที่ 1 ความรู้สึกไร้อำนาจ หมายถึง การที่บุคคลตระหนักว่า ตัวเขาไม่สามารถกำหนดผลลัพธ์จากการกระทำของตนเองได้ ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เกิดความขมขื่นแก่เขาเป็นอันมาก เพราะเขาไม่สามารถบรรลุถึงความปรารถนาอันชอบธรรมของเขาได้

ลักษณะที่ 2 ความรู้สึกไร้ความหมาย หมายถึง การที่บุคคลไม่ได้มีส่วนในการควบคุมผลลัพธ์ที่เกิดจากการผลิตหรือการกระทำในอนาคตของเขาได้ ทำให้เขารู้สึกงุนงง ไม่เข้าใจเรื่องราวของสังคม ความแปรผันของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และเหตุการณ์ในอนาคตก็เป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถทำนายได้

ลักษณะที่ 3 ความรู้สึกไร้บรรทัดฐาน หมายถึง การที่บุคคลตกอยู่ในภาวะที่ต้องทำตามใจของตนเอง โดยแสดงพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับออกมา เพื่อให้ตนเองได้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

ลักษณะที่ 4 ความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง หมายถึง การที่บุคคลให้คุณค่าน้อยต่อเป้าหมาย หรือความเชื่อที่สังคมให้คุณค่ากันอย่างมาก จึงได้แยกตัวเองไปจากคนอื่นและสังคม

ลักษณะที่ 5 ความแปลกแยกจากตนเอง หมายถึง การที่บุคคลจำเป็นต้องแสดงบทบาทไปตามที่สังคมต้องการและคาดหวัง โดยที่ตัวเขาเองอาจจะไม่มีความต้องการ หรือไม่พอใจในบทบาทนั้นเลย (Seeman. 1976 : 397 - 411)

อิกเนส ฟอยเออร์ลิคท์ (Ignace Feuerlicht) ได้แบ่งประเภทของความแปลกแยกออกเป็น 3 ประเภท คือ ความแปลกแยกจากตนเอง ความแปลกแยกจากสังคม และความแปลกแยกจากกลุ่ม

ความแปลกแยกจากตนเอง หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองเป็นคนแปลกหน้า เป็นสภาวะที่สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง สูญเสียความสามารถในตนเอง เช่น คนที่มีอาการเจ็บป่วยทางใจ เป็นโรคจิตโรคประสาท หรือคนที่รู้สึกว่าตนเองมีค่าน้อยกว่าชิ้นส่วนชิ้นหนึ่งของเครื่องจักรหรือระบบกลไกอันมหึมา

ความแปลกแยกจากสังคม หมายถึง การที่บุคคลมีความทุกข์ใจ มีความรู้สึกหวาดระแวง โดดเดี่ยว และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

ความแปลกแยกจากกลุ่ม เป็นรูปแบบหนึ่งของความแปลกแยกจากสังคม แตกต่างกันแต่เพียงว่า เป็นความแปลกแยกระหว่างกลุ่ม เชื้อชาติ ศาสนา ผิวพรรณ เช่น กลุ่มคนผิวดำ ผิวขาว คนหนุ่มสาว อีปี้ หรือชาวยิวที่แปลกแยกจากกลุ่มอื่น และในขณะเดียวกันกลุ่มอื่นก็แปลกแยกจากคนกลุ่มนี้ด้วย (Feuerlicht. 1978 : 36 - 198)

ไอรีน เทรวิสส์ (Irene Triviss) แบ่งความแปลกแยกเป็น 2 ประเภท คือ ความแปลกแยกจากสังคม ซึ่งหมายถึงการที่บุคคลรู้สึกว่าจะถูกแยกออกจากสังคม ถูกสังคมกดขี่บีบคั้น และเทรวิสส์ได้ให้ความหมายของความแปลกแยกจากตนเองว่า หมายถึงการที่บุคคลต้องสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง อันเนื่องมาจากต้องฝืนใจตัวเองกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตามที่สังคมต้องการ ไม่ใช่ตามที่ตนเองต้องการจะทำ (Triviss. 1985 : 46 - 57)

ส่วนที่สาม เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแปลกแยกและวรรณคดี

เบอร์นาร์ด เมอร์ชแลนด์ (Bernard Murchland) ได้กล่าวถึงการนำเอาแนวคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกมาใช้ในวรรณคดีว่า หมายถึง การสูญเสียตนเอง ความไร้ความหมาย ความไร้ระเบียบ ความหมดหวัง ความโดดเดี่ยวอ้างว้าง การมองโลกในแง่ร้าย การขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับชุมชน นอกจากนี้เมอร์ชแลนด์ยังได้อธิบายลักษณะของคนที่แปลกแยกไว้สี่ลักษณะด้วยกัน คือ ความไม่เข้าใจสังคม เข้าไม่ถึงความซับซ้อนของสังคม ความแปลกแยกในลักษณะไม่พอใจสังคม เพราะไม่ได้มีส่วนร่วม ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในสังคมและการที่ความต้องการของเขาเองถูกขัดขวางจากโครงสร้างทางสังคมที่เขาอาศัยอยู่ ความแปลกแยกในลักษณะที่เป็นการกักขังตนเอง เมื่อพิจารณาจากแนวคิดทางจิตวิทยา จะเห็นว่าบุคคลที่มีความแปลกแยกแบบนี้เป็นผู้ที่ได้รับความเจ็บปวดจากการไม่เป็นบุคคล การสูญเสียความทรงจำ อีสท์เรีย การสูญเสียความเข้มแข็งของจิตใจ เป็นต้น และความแปลกแยกที่เป็นความโดดเดี่ยวอ้างว้าง หรือการแยกตัวในทางภววิสัย (Objective Alienation) ซึ่งหมายถึงการไม่กลมกลืนกันระหว่างมนุษย์กับวัตถุหรือสิ่งที่เขาสร้างขึ้น และความแปลกแยกอัตวิสัย (Subjective Alienation) ซึ่งหมายถึงสภาวะของความทุกข์และความกระวนกระวายใจของมนุษย์ (Murchland. 1971 : 3 - 80)

จันทรเพ็ญ คล้ายมุข ได้เสนอความแปลกแยกที่ปรากฏในนวนิยายของแจ๊ค ลอนดอน (Jack London) (1876 - 1916) เรื่อง Martin Eden (1909) ว่าตัวละครเอกไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมทุนนิยมได้อีกต่อไป เนื่องจากความแตกต่างระหว่างชนชั้น ตัวละครของลอนดอนไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมของพวกคนร่ำรวยได้และในขณะเดียวกันสังคมของชนชั้นกรรมาชีพก็ไม่ยอมรับ จึงทำให้เขาฆ่าตัวตายไปในที่สุด (จันทรเพ็ญ คล้ายมุข. 2530 : 110)

โจเซฟสัน (Josephson) ได้เสนอความแปลกแยกที่ปรากฏในผลงานของแมน (Man) (1875 - 1955) ในงานของเฮมิงเวย์ (Hemingway) (1899 - 1961) งานของวูล์ฟ (Woolf) (1900 - 1938) งานของเคียร์คการ์ด (Kierkegaard) (1831 - 1855) และในงานของซาร์ตร์ (Sartre) (1905 - 1980) อีกด้วย นอกจากนี้ความแปลกแยกยังปรากฏในงานของ กามูส์ (Camus) (1913 - 1960) ในนวนิยายเรื่อง The Stranger ที่ตัวละครเอกเป็นคนแปลกหน้าในสังคมที่ยึดมั่นในหลักการที่ตัวเองไม่สามารถทำได้ เพราะมองไม่เห็นคุณค่าของการกระทำเช่นนั้น จนเป็นเหตุให้เขาถูกประหารชีวิต ซึ่งก่อนตายเขาได้ยอมรับสภาพความจริงของชีวิตว่า การตะเกียกตะกายใด ๆ ในชีวิตล้วนแต่ไร้ความหมาย ดังนั้นจึงเห็นว่าตัวละครมีความแปลกแยกที่เป็นลักษณะของความสับสนในจิตใจของตัวละครที่พยายามหาความหมายและคุณค่าของชีวิต จึงไม่ยอมรับคุณค่าที่สังคมกำหนดจนตัวเองต้องได้รับภัยพิบัติไปในที่สุด (จารุณี มณีกุล 2531 : 26 ; อ้างอิงมาจาก Josephson. 1962 : 44)

อิคเนส ฟอยเออร์ลิคท์ ยังได้พูดถึงความแปลกแยกที่ปรากฏในงานของเกอเต้ (Goethe) (1779 - 1832) เรื่อง Die Leiden des Jungen Werther ที่ทำให้เกอเต้มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งในเยอรมนี และในยุโรป นวนิยายเรื่องนี้เป็นชีวิตจริงของผู้ประพันธ์ที่หลงรักผู้หญิงของเพื่อนอย่างจีบใจ ความรักต้องห้ามนี้ก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่เขาจนทำให้เขาถึงกับฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกในสังคมที่เต็มไปด้วยกฎเกณฑ์ของตัวละคร จนทำให้เขาต้องยอมแพ้ต่อกฎเกณฑ์เหล่านั้นและต้องตายไป (Feuerlicht. 1978 : 24)

ออสการ์ รอดบารุง กล่าวถึงความแปลกแยกของชนกลุ่มน้อยที่เป็นนิโกรในผลงานของ เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) (1924 -) ว่า นิโกรซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยใน อเมริกามีความรู้สึกต่ำต้อย คิดว่าตนเองสกปรก ไร้คุณค่า ขี้ขลาด พวกเขารู้สึกสูญเสียความเป็น ตนเองไปเพราะสังคมภายนอกดูถูกเหยียดหยามและกีดกันพวกเขามาเป็นเวลานาน จนมีผลต่อ ความคิดและการกระทำของนิโกร ดังนั้นจึงเห็นว่า สังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมสมัยใหม่ให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าปัจเจกบุคคล ทำให้คนรู้สึกว่า ตนไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม รู้สึกโดดเดี่ยว มีความแปลกแยกจากผู้อื่น รู้สึกว่าตนเป็นคนแปลกหน้า ซึ่งปรากฏเป็นตัวละครอยู่ในนวนิยายของ นักประพันธ์ยุคนี้เป็นจำนวนมาก (ออสการ์ รอดบารุง. 2531 : 2 - 7)

จาร์จี้ มณีกุล ได้ศึกษาความแปลกแยกในบทละครของอาร์เธอร์ มิลเลอร์ (Arthur Miller) (1915 -) จำนวน 4 เรื่อง คือ All My Sons Death of a Salesman The Crucible A View from the Bridge ที่สะท้อนให้เห็นแนวคิดเรื่องความแปลกแยก อยู่ 4 ลักษณะ ได้แก่ ความแปลกแยกจากการงาน ซึ่งแสดงออกในลักษณะของความไม่พึงพอใจ ต่องาน การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้ การต้อง กระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อความอยู่รอด ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัย ต่าง ๆ ในการทำงานความแปลกแยกในลักษณะที่สอง คือความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐาน ความประพฤติและการปฏิบัติของสังคม ซึ่งแสดงออกในลักษณะของความเพาะเปล่าเปลี่ยวของ ตัวละคร การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นและความแปลกแยกจากตนเอง ซึ่งได้แก่ การที่ตัวละครไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง (จาร์จี้ มณีกุล. 2530 : 166 - 172)

ส่วนเลิศจาย ศิริชัย ได้ศึกษาความแปลกแยกทั้งที่เป็นลักษณะกาววิสัย (Objective Alienation) และเป็นอัตวิสัย (Subjective Alienation) ในเรื่องสั้นไทยระหว่าง พ.ศ. 2507 - 2519 พบว่า เรื่องสั้นที่เขียนโดยนักประพันธ์หลายคนจำนวน 285 เรื่องที่นำ มาศึกษานั้น สะท้อนให้เห็นปัญหาความแปลกแยกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยในช่วง พ.ศ. 2507 - 2519 อย่างเด่นชัด ได้แก่ ความแปลกแยกทางเศรษฐกิจ ความแปลกแยกทางการ เมืองและความแปลกแยกทางสังคม (เลิศจาย ศิริชัย. 2530 : 393 - 403)

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า แนวคิดเรื่องความแปลกแยกนั้นได้มีผู้นำมาใช้ในวรรณคดีประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย บทละคร และเรื่องสั้นมาแล้วหลายยุคหลายสมัย และด้วยเหตุที่งานประพันธ์เหล่านั้นสร้างขึ้นจากชีวิตจริง จากความรู้สึก ความคิดและเหตุการณ์ที่ผู้ประพันธ์ได้พบเห็นและเกี่ยวข้อง ดังนั้นสิ่งที่นักเขียนหรือกวีเสนอจึงเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องและมีเนื้อหาทางสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

บทที่ 2

สภาพพื้นฐานทางสังคมของชาวยิวในอเมริกาในศตวรรษที่ยี่สิบ ค่านิยมของชาวยิว และทฤษฎีความเปลี่ยนแปลง

สภาพพื้นฐานทางสังคมของชาวยิวในอเมริกาในระยะแรก (ค.ศ. 1880 - 1900)

เมื่อชาวยิวเริ่มอพยพเข้าไปอยู่ในประเทศอเมริกาในระยะแรก ราวปี ค.ศ. 1880 นั้น ชาวยิวอเมริกันส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์แสดงให้เห็นอคติและความเกลียดชังชาวยิวให้เห็นที่ปรากฏชัดเจน ทั้งนี้เป็นเพราะอเมริกาในภาพรวมสมัยนั้นประกอบด้วยประชากรที่มาจากหลายเชื้อชาติรวมกันอยู่และกระจายกันออกไปจนทำให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น ยิวก็ยังมีจำนวนน้อยและไม่มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับใด ๆ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าชาวยิวพวกแรกสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมชาวยิวได้อย่างกลมกลืน (Heinemann. 1974 : 42 - 43)

จนกระทั่งก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ราวปี ค.ศ. 1870 มีชาวยิวจากดินแดนยุโรปภาคตะวันออกจนถึงโปแลนด์ ฝรั่งเศส อังกฤษและเยอรมนีที่หลบหนีการข่มเหงบีบคั้นจากลัทธิแอนตี้เซมิติก (Anti - Semitic) ที่ระบาดแพร่หลายอยู่ในหมู่ชนชาวยุโรปขณะนั้นเข้าสู่ประเทศอเมริกา เป็นจำนวนถึง 2,381,298 คน (Dinnerstein. 1975 : 52) เนื่องจากประเทศอเมริกาเป็นดินแดนเพียงแห่งเดียวในโลกที่พอจะเป็นแสงสว่างแห่งความหวังสำหรับชาวยิวผู้หนีภัยที่แสวงหาความปลอดภัยและชีวิตใหม่ที่ดีกว่า ทั้งนี้เพราะอเมริกาในตอนต้นศตวรรษที่ยี่สิบนั้น นับเป็นชาติที่มีอาณาเขตที่กว้างใหญ่ไพศาลที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพยากรที่ก่อให้เกิดพลังงาน อันได้แก่ ถ่านหิน น้ำมันปิโตรเลียม ทำให้อเมริกากลายเป็นชาติที่มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและกำลังพัฒนาไปสู่ความก้าวหน้าเป็นประเทศอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังมีการขยายเส้นทางคมนาคมที่รองรับการลงทุนให้มากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดความต้องการแรงงานเพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ อีกด้วย บรรดาผู้อพยพชาวยิวส่วนใหญ่แม้ว่าจะมาจากชุมชนชนบทในยุโรป แต่เมื่อมาถึงอเมริกาก็มาตั้งถิ่นฐานในเมือง เพื่อจะได้ทำงานทำในโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ได้โดยสะดวก

จากการที่มีผู้อพยพเดินทางจากประเทศต่าง ๆ เข้ามายังสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมาก ถึงยี่สิบสามล้านคนนั้น ทำให้เกิดการแข่งขันแรงงานราคาถูก โรงงานอุตสาหกรรมนิยมว่าจ้างผู้อพยพมากกว่าชาวอเมริกันเพราะค่าจ้างถูกกว่า ซึ่งสร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวอเมริกันที่เป็นเจ้าของประเทศเป็นอันมากจนมีการรวมตัวจัดตั้งเป็นสหพันธ์แรงงานเรียกร้องให้รัฐบาลออกกฎหมายควบคุมแรงงานราคาถูกเพื่อไม่ให้ชาวอเมริกันเสียเปรียบและตกงาน (Dinnerstein. 1975 : 61) และจากการที่ชาวยิวที่อพยพจากเยอรมนีที่เข้ามาในยุคแรก ๆ นั้น เริ่มประสบความสำเร็จและมีฐานะร่ำรวยจากการดำเนินธุรกิจขนาดเล็กมากขึ้น ประกอบกับจำนวนผู้อพยพที่ลี้ภัยเข้ามาตามากขึ้นเป็นอันมาก ทำให้ดูเหมือนหนึ่งว่าในสังคมหรือชุมชนต่าง ๆ รอบตัวชนชาวอเมริกันนั้นแวดล้อมไปด้วยผู้อพยพชาวยิวจากยุโรปตะวันออก ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์และไม่ชอบยิวจึงก่อตัวขึ้นจนถึงขั้นมีการกีดกันและแบ่งแยกพวกยิว ดังจะเห็นได้จากการที่สหรัฐอเมริกาออกกฎหมายกักตุนคนเข้าเมืองใหม่ในปี ค.ศ. 1921 โดยมีวัตถุประสงค์จะปิดประตูป้องกันชาวยิวจากประเทศยุโรปตะวันออกเป็นสำคัญ ทั้งนี้โดยมีสาเหตุด้านความเกรงกลัวลัทธิเผด็จการบอลเชวิค (Bolshevism) ที่กำลังคุกคามยุโรปตะวันออกอยู่ขณะนั้นด้วย แต่กระนั้นก็ไม่สามารถสกัดกั้น ชาวยิวจากยุโรปตอนกลางที่ลี้ภัยหนีภัยความโหดร้ายป่าเถื่อนของฮิตเลอร์ในปี ค.ศ. 1933 ได้ (Heinmann. 1974 : 44 - 45)

นอกจากนี้การต่อต้านและกีดกันชาวยิวยังแสดงออกในเรื่องของการประกอบอาชีพบางสาขา เช่น ห้ามยิวมีอาชีพเป็นครูผู้สอน แพทย์ และทนายความ เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากในปี ค.ศ. 1920 นั้น ยิวได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนในสถาบันทางการแพทย์ในเมืองนิวยอร์กได้เพียง 214 คน เท่านั้น ซึ่งนับว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับสัดส่วนประชากรยิวทั่วประเทศ และยิ่งน้อยลงไปเพียงแค่ 104 คน ในปี ค.ศ. 1940 เป็นต้น (Dinnerstein. 1975 : 167)

เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่กับชาวยิวใน ค.ศ. 1929 - 1932

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1919 นั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเดิมอยู่ในสภาพเศรษฐกิจที่มั่นคงอยู่แล้วได้พัฒนาขึ้นสู่ความก้าวหน้ายุคใหม่ จนนักประวัติศาสตร์บางท่านเรียกสหรัฐอเมริกายุคนี้ว่า เป็นยุคทองแห่งทศวรรษที่ยี่สิบ (The Golden Twenties)

(อรพินท์ พงษ์ภักดี. 2521 : 229) เพราะเป็นยุคแห่งการนำเอาผลิตผลทางความคิดของมนุษย์ อันได้แก่ เทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้เพื่อปรับปรุงชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ และเพื่อทุ่นแรงงานคนอย่างแพร่หลาย วงการธุรกิจตื่นตัวอีกครั้งหนึ่ง และมาตรฐานการครองชีพของอเมริกาตลอดจนความเป็นอยู่ก็สะดวกสบายมากขึ้นกว่าเดิม เพราะรายได้ของประชาชนเพิ่มมากขึ้น

ต่อมาภายหลังยุคทองของทศวรรษที่ยี่สิบรัฐบาลต้องเผชิญปัญหาการไร้ที่ทำงานพากันของบรรดาชาวไร่ชาวนา เพราะชาวนาเหล่านี้ไม่สามารถหาเงินไปได้คืนที่นาที่นำไปจากเองไว้ที่คืนต้องหลุดไปเป็นของเจ้าของเงิน ทางภาคตะวันตกของประเทศ กลุ่มพวกชาวนาพยายามช่วยกันประท้วงคัดค้าน แต่เนื่องจากราคาดผลิตต่าง ๆ ลดลงมาก และไม่มีหนทางใดที่จะเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ครอบครัว บรรดาชาวนาส่วนใหญ่จึงต้องขายที่ดิน เพื่ออพยพย้ายถิ่นตามหาถิ่นที่เรื้อย ๆ ทางการเมืองทุกชนิดที่พอจะช่วยยังชีพได้โดยไม่เกี่ยงว่าจะเป็นงานอะไร ค่าที่โหดเหี้ยมที่นั่นพวกคนงานในโรงงานต้องอยู่ในสภาพว่างงานเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพราะการนำเอาเครื่องจักรมาใช้ในโรงงานนั้นทุ่นแรงงานคน และสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อยลง อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากรายได้ของโรงงานอุตสาหกรรม แต่คนว่างงานเพิ่มมากขึ้น กล่าวได้ว่า คนส่วนใหญ่ของประเทศกลายเป็นปัญหาของประเทศซึ่งเป็นสภาพที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในสหรัฐอเมริกา

เศรษฐกิจตกต่ำในปี 1929 กินเวลานานถึงเกือบสิบปี เป็นความหายนะทางเศรษฐกิจอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนทั้งในระยะเวลาและความยากจนโดยทั่วไป ตลอดจนความทุกข์ยากซึ่งมีผลกระทบกระเทือนสังคมอย่างใหญ่หลวง สาเหตุต่าง ๆ ที่เห็นได้ชัดว่านำไปสู่ความหายนะคือ ประการแรก ความสามารถในการผลิตของประเทศสูงกว่าความสามารถในการซื้อ ทั้งนี้เนื่องจากรายได้ของประเทศส่วนใหญ่ตกอยู่กับประชาชนจำนวนน้อยซึ่งนำเงินไปสะสมหรือลงทุน การกระจายรายได้ไม่ดี กรรมกร กสิกร คนงานชั้นเสียมัย ซึ่งเป็นหลักสำคัญในการซื้อของวงการธุรกิจมีรายได้ไม่เพียงพอ ประการที่สองอัตราภาษีศุลกากร และนโยบายที่ใช้กันสงครามของรัฐบาลประเทศต่าง ๆ ยังผลให้สินค้าอเมริกันมีอัตรากำไรลดลงในตลาดต่างประเทศ ประการที่สาม ได้แก่ นโยบายการให้สินเชื่อง่ายดาย การผ่อนซื้อซึ่งขยายตัวอย่างกว้างขวาง และการเสี่ยงโชคอย่างไม่มีขอบเขต หนี้สินของรัฐบาลและเอกชน ซึ่งมีจำนวนระหว่างหนึ่งร้อยล้านถึง

ห้าพันล้านดอลลาร์ การเสี่ยงโชคหวังผลกำไร ได้ฉกฉวยราคาหุ้นและทรัพย์สินให้สูงขึ้นเกินกว่าราคาจริง สาเหตุประการสุดท้ายเป็นผลสืบเนื่องมาจากเศรษฐกิจตกต่ำทางเกษตรกรรมที่ยืดเยื้อตลอดมา การว่างงานในกิจกรรมอุตสาหกรรม และแนวโน้มของการรวมทรัพย์สินและอำนาจในบริษัทใหญ่ ๆ ทำให้เศรษฐกิจของประเทศโดยทั่วไปอยู่ในภาวะชุกชุก (อรพินท์ พงษ์ภักดี, 2521 : 300)

ในปี 1932 จำนวนผู้ว่างงานเพิ่มขึ้นมากกว่า 12 ล้านคน ธนาคารกว่า 50,000 แห่งต้องปิดกิจการ ความล้มเหลวด้านกิจการร้านค้ามีจำนวนถึง 32,000 แห่ง ราคาเฉลี่ยในไร่นาตกต่ำที่สุดในประวัติศาสตร์ และมีที่กล่าวว่าชนชั้นกลางจะหมดสิ้นไป รายได้ของประชาชนตกต่ำลงมาจากแปดแสนล้านเหรียญ ใน ค.ศ. 1929 มาเป็นสี่แสนล้านเหรียญ เศรษฐกิจของประเทศมีที่ท่าว่าจะถึงความพินาศ ประชาชนตกอยู่ในภาวะที่สิ้นหวัง (Heinemann, 1974 : 38) ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกานี้ ตรงกับสมัยประธานาธิบดีฮูเวอร์ แม้ว่ารัฐบาลจะพยายามแก้ไขปัญหาวิกฤต คือปัญหาคนว่างงานเป็นจำนวนมาก และปัญหาชาวไร่ชาวนาไม่มีที่ทำกินอย่างเร่งด่วนแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถทำให้สถานการณ์ต่าง ๆ ดีขึ้นได้เลย เมื่อประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดีลาโน รูสเวลต์ ได้รับเลือกตั้งให้เข้ารับตำแหน่งสืบต่อจากประธานาธิบดีฮูเวอร์ ในปี ค.ศ. 1933 นั้น เขาได้ใช้ความสามารถแก้ไขปัญหาโดยได้เสนอโครงการนิวดีล (New Deal) มาใช้เพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจ โครงการนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญสองประการ คือเพื่อช่วยเหลือคนว่างงานให้มีงานทำโดยรัฐบาลสร้างงานให้ทำ เช่น สร้างโรงพยาบาล เขื่อน โรงเรียน ฯลฯ รวมไปถึงการแจกจ่ายของเงินทองแก่คนยากจน และประการที่สอง เพื่อปรับปรุงระบบเศรษฐกิจทุนนิยมแบบ "Laissez - Faire" มาเป็นระบบเศรษฐกิจแบบผสมโดยเอาหลักการของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมมาใช้ด้วย (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2518 : 253)

รัฐบาลสหรัฐได้เข้าควบคุมตลาดหุ้นและการธนาคารโดยออกกฎหมายไม่ให้พวกค้าหุ้นและธนาคารทำการเก็งกำไรในการซื้อขายหุ้น โดยการกักเงินแบบจับเสือมือเปล่าอีกต่อไป โดยบังคับให้การซื้อขายหุ้นต้องวางเงินประกันครั้งแร่มากขึ้นและธนาคารจะต้องมีเงินสำรองมากขึ้น ไม่ปล่อยเงินกู้ออกมาจนเกินไปจนกระทั่งเมื่อลูกค้ามาถอนเงินธนาคารก็ไม่มีจ่าย นอกจากนี้รัฐบาลยังประกันลูกค้าธนาคารอีกด้วยว่าถึงแม้ธนาคารจะล้มเลิกกิจการ รัฐบาลก็จะเป็นหลัก

ประกันจ่ายเงินคืนให้แก่ลูกค้านี้อีกด้วย อันเป็นการสร้างความไว้วางใจแก่ประชาชนให้มีต่อธนาคารมากขึ้น

รัฐบาลสหรัฐฯ ยังห้ามการซื้อขายทองคำจำนวนมาก ส่วนระบบการเงินของสหรัฐนั้น ได้เลิกการใช้ทองคำเป็นมาตรฐานของเงินตราในประเทศ กล่าวคือ ประชาชนจะนำธนบัตรมาแลกทองคำจากรัฐบาลไม่ได้อีกต่อไป ซึ่งการกระทำนี้ช่วยทำให้เสถียรภาพทางการเงินของสหรัฐอเมริกามั่นคงขึ้น เพราะไม่ต้องวิตกว่าทองคำสำรองจะหมดไปตั้งแต่ก่อน นอกจากนี้ รัฐบาลสหรัฐยังลดค่าเงินดอลลาร์ลงเพื่อให้เงินดอลลาร์ไม่มีราคาสูงจนเกินไปในตลาดโลก ทำให้ราคาสินค้าของอเมริกาถูกลง

นอกจากนี้สหรัฐอเมริกาก็ทำการลดกำแพงภาษี เพื่อให้ระบบการค้าระหว่างประเทศมีความคล่องตัวขึ้น โดยไม่ให้มีการเอาเปรียบหรือเสียเปรียบกันมากเกินไป

สภาพสังคมโดยทั่วไปของชาวยิวในช่วงสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ

คนอเมริกันขณะนั้นต่างก็ประสบความเดือดร้อนจากสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเกือบทุกคนนั้น ผู้หญิงหันมาอยู่บ้านอีกครั้งเพราะว่างงาน คนชั้นกลางเลิกจ้างคนรับใช้ บ้านที่อยู่อาศัยมีขนาดเล็กลง ค่าใช้จ่ายในครอบครัวเพิ่มขึ้น ต้องจะวัดความต้องการแต่ในสิ่งของที่จำเป็นและไม่ฟุ้งเฟ้อเท่านั้น ในขณะที่รายได้ลดลง คนที่ใช้แรงงานต้องเร่ร่อนทางานทำไม่เป็นหลักแหล่งไปเรื่อย ๆ ที่อยู่อาศัยของคนเหล่านี้ก็เป็นเพียงพักชั่วคราว แม้คนชั้นกลางที่อาศัยอยู่ในเมืองก็เปลี่ยนจากการอยู่บ้านเป็นหลักมารวมกันอยู่ในอพาร์ทเมนต์เดียวกันอย่างประหยัด

สภาพของชาวยิวในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำนี้เลวร้ายมากพอ ๆ กับนิโกรซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเช่นเดียวกับชาวยิว ทั้งนี้เพราะชาวยิวต้องเผชิญกับความทุกข์ยากเช่นเดียวกับนิโกรที่นอกเหนือจากภาวะล้มละลายทางธุรกิจขนาดเล็กที่ชาวยิวส่วนใหญ่ดำเนินกิจการอยู่ และยังต้องเผชิญกับการต่อต้านและกีดกันจากชาวอเมริกัน และชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นที่เกลียดชังยิวตามความเชื่อแห่งลัทธิแอนตี้เซมิติกที่ไหลบ่าอย่างรุนแรงเข้ามาในอเมริกาขณะนั้นด้วย จากสภาพการล้มละลายของตลาดหุ้นและเศรษฐกิจ โรงงานต่าง ๆ ที่ต้องปิดลงและมีการคัดค้านออกเป็นผลให้พลเมืองของอเมริกามากกว่าสิบสี่ล้านคนไม่มีงานทำ และในบรรดาคนว่างงานเหล่านี้

เป็นชาวยิวและนิโกรถึงสามในสี่ ทั้งนี้ เพราะชาวยิวกับนิโกรนั้นคนที่นั่งลงมากคล้ายกัน ต้องถูกไล่ออกก่อนชนเชื้อชาติอื่นเสมอ และในการพิจารณารับเข้าทำงานนั้นมักจะได้รับที่หลังคนกลุ่มอื่นเสมอเช่นกัน

กระแสคัดค้านและต่อต้านอย่างรุนแรง ไม่ได้ปรากฏในลักษณะของการกีดกันในการเข้าทำงานตามโรงงานอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ บริษัทแนวหน้าทางธุรกิจ การธนาคารต่าง ๆ เพียงประการเดียวเท่านั้น แต่ยังมีกระแสความเกลียดชังยิวทั้งเผ่าพันธุ์ตามความเชื่อของลัทธิแอนตี้เซมิติกที่ชาวอเมริกันเชื้อสายเยอรมันกับยิวลัทธินาซีหนุนหลังและให้การสนับสนุนอยู่ เป็นเหตุให้ชาวยิวได้รับความเดือดร้อนถูกทำร้ายร่างกาย ถูกข่มขืนปาด้วยก้อนหินและสิ่งสกปรกต่าง ๆ อีกด้วย บรรยาการดังกล่าวดำเนินต่อไป และยังทวีความรุนแรงมากขึ้นใน ปี ค.ศ. 1930 ประเทศอเมริกาทั้งประเทศดูเหมือนจะตกอยู่ในความหวาดระแวงไม่ไว้วางใจและเกลียดกลัวพวกยิวยิ่งนัก (Heinemann. 1974 : 44)

ลัทธิแอนตี้เซมิติก (Anti - Semitism) ในอเมริกา

ในสมัยโบราณลักษณะแห่งความเกลียดชังที่ชาวตะวันตกทั้งหลายมีต่อยิวนั้น มีลักษณะที่เรียกได้ว่าเป็นความเกลียดชังยิวหรือ "Anti - Jew" ซึ่งแตกต่างจากความเกลียดชังยิวทั้งเผ่า "Anti - Semitic" ดังเช่นที่พวกนาซีมีต่อยิว การเกลียดชังยิวทั้งเผ่าพันธุ์ของพวกนาซีนั้น มิใช่เป็นความเกลียดชังที่มีต่อยิวคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะที่กระทำผิด ซึ่งนับว่าเป็นความเกลียดชังที่มีเหตุผล แต่ความเกลียดชังยิวทั้งเผ่าพันธุ์ เป็นความรู้สึกที่ไร้เหตุผล ที่คนมีความรู้สึกนั้นก็อธิบายไม่ได้ ความเกลียดชังนั้นเกิดขึ้นจากอคติอันเป็นโทสะติดก่อน และต่อมาก็จะหาเหตุผลให้แก่โทสะติดนั้น เพื่อแสดงให้เห็นว่า ความเกลียดชังของตนที่มีต่อยิวนั้น เป็นความเกลียดชังที่มีเหตุผลอันชอบ เพราะยิวเป็นผู้ผิดหรือได้กระทำร้ายต่อตนหรือชาติของตนด้วยประการต่าง ๆ มาแล้วในอดีต ความรู้สึกต่อต้านเซมิติกที่พวกนาซีมีต่อยิวนั้น ทำให้นาซีจึงใจจะตบจะล้างผลาญพวกยิวทั้งมวลให้หมดสิ้นไป ดังนั้นสภาพแอนตี้เซมิติกจึงเป็นสภาพที่ไม่มีทางออก เพราะเมื่อเกิดความรู้สึกเกลียดชังยิวเพราะยิวเป็นยิวแล้วก็จะเกลียดต่อไป ถึงแม้ยิวจะพยายามทำให้ถูกใจถูกความประสงค์อย่างไรก็ไม่วันเวลาที่ความเกลียดชังหรืออคติร้ายจะหายไป ดังนั้นนักจิตวิทยา

จึงกล่าวว่า สภาพจิตใจที่เรียกว่าต่อต้านเซมิติก จึงมิใช่ความเกลียดชังอย่างธรรมดาซึ่งเกิดจากสาเหตุสามัญ และเป็นความเกลียดชังที่ใคร ๆ ก็มิได้ แต่ว่าความรู้สึกต่อต้านเซมิติกนั้น นับเป็นปัญหาทางจิตวิทยาที่รักษาให้หายไปได้ยาก นักจิตวิทยาได้หาสาเหตุแห่งโรคเกลียดชังยิวทั้งเผ่านี้ โดยให้เหตุผลว่าเพราะความกลัวนั่นเอง กล่าวคือการที่คนเกลียดยิวแบบต่อต้านเซมิติกนั้นเป็นเพราะกลัวยิวและยอมรับว่ายิวนั้นมีคุณสมบัติต่าง ๆ ที่เหนือกว่าจนไม่สามารถจะแข่งขันเอาชนะได้ ดังนั้นทางออกที่เหลืออยู่ทางเดียวก็คือการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ยิวให้หมดสิ้นไปนั่นเอง (Tourey. 1985 : 139 - 140)

สำหรับการต่อต้านเซมิติกในอเมริกานั้น ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 และเมื่อเกิดภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจนั้น ชาวยิวได้รับผลกระทบจากความเกลียดชังและต่อต้านจากชาวอเมริกันที่เป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศอย่างมาก ตามท้องถนนในเมืองใหญ่ ๆ เช่น เมืองนิวยอร์ก และบอสตันมีการรวมกลุ่มโจมตีและต่อต้านยิวยุ่ทั่วไป ชาวยิวหลายพันคนถูกทำร้ายและประชาติตดั่งที่มีผู้สำรวจสถิติปรากฏว่ามีจำนวนถึง 800 คน (Dawidowicz. 1985 : 35)

นอกจากนี้ยังมีสมาคมต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้นต่อต้านชาวยิวและบรรดาพ่อค้าชาวต่างชาติและชนกลุ่มน้อยที่อพยพเข้ามาแย่งที่พำนักของชนส่วนใหญ่ที่เป็นเจ้าของประเทศหลายสมาคม เช่น สมาคม คู - คลักซ์ - แคลน (Ku - Klux - Klan) ซึ่งเป็นสมาคมลับของพวกพ่อค้าอเมริกันที่ตั้งขึ้นต่อต้านพ่อค้าคนดำ ชาวยิว ตลอดจนพวกพ่อค้าที่เป็นชาวต่างชาติอื่น ๆ พวกกลุ่มกรรมกรอเมริกัน (American Organization of Labor) ที่วิตกกังวลยิ่งในปัญหากรรมกร ที่จะถูกแย่งงาน ซึ่งพยายามต่อต้านผู้อพยพต่างชาติ และที่ต่อต้านและมุ่งหมายจะทำลายล้างยิวโดยเฉพาะ (Dawidowicz. 1985 : 40) เป็นต้น

การต่อต้านยิวยังปรากฏในลักษณะของข้อเขียนและการโฆษณาชวนเชื่อทางสื่อมวลชนอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากข้อเขียนที่แสดงความจงเกลียดชังยิวที่แพร่หลายเล่มหนึ่งชื่อ Protocols of the Elders of Zion ที่สนับสนุนและพิมพ์เผยแพร่โดยมูเลนิเอีเฮ็นรี ฟอร์ด และการกระจายเสียงทางวิทยุของ บาทหลวง ชาร์ลส์ คอฟลิน (Charles Coughlin) เพื่อจูงจูงหมายทางการเมืองด้วย เนื่องจากขณะนั้นประธานาธิบดีรูสเวลต์ ซึ่งสังกัดพรรคเดโมแครต

อันเป็นพรรคตรงกันข้ามกับตนได้ให้การเอาใจใส่และพยายามแก้ปัญหาคนยากจน คนว่างงาน ผู้อพยพชาวยิวและผู้ถือพหุจากภูมิลำเนาเพื่อโดยใช้โครงการนิวเคลียร์ ซึ่งคอพอลินเห็นว่า เป็นแนวคิด และอิทธิพลของยิว (Dawidowicz. 1985 : 45)

ค่านิยมของชาวยิว

ความหมายของค่านิยม

ก๊อ สวิสส์ทาลิชย์ กล่าวว่า "ค่านิยม หมายถึงความคิด พฤติกรรมและสิ่งอื่นที่คนในสังคมใดสังคมหนึ่งเห็นว่า มีคุณค่า จึงยอมรับปฏิบัติตามและวางแผนที่ไว้ระยะหนึ่ง ค่านิยมมักจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย และความคิดเห็นของคนในสังคม" (ก๊อ สวิสส์ทาลิชย์. 2530 : 46)

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวว่า "ค่านิยมมาจากภาษาอังกฤษว่า "Value" คำนี้มี ความหมายหลายอย่าง ได้แก่ ความรู้สึกยกย่อง ความรังเกียจหรืออาย หรือความใคร่อาวสิ่งหนึ่ง สิ่งใดของบุคคล ความคิดหรือความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็คือ ค่านิยมของผู้คิดหรือผู้รู้สึกนั่นเอง" (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. 2529 : 41)

พันส์ พันณาคินทร์ ให้คำจำกัดความของค่านิยมไว้ว่า "ค่านิยม หมายถึงความโน้มเอียง หรือแนวทางที่คนจะประพฤติตนไปในทางหนึ่งทางใดที่ตัวเองได้พิจารณาใคร่ครวญแล้วว่าเป็นสิ่งดี สําหรับตน หรือสังคมยอมรับนับถือ และปฏิบัติตามแนวความคิดนั้น ๆ อย่างสม่ำเสมออย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง" (พันส์ พันณาคินทร์. 2520 : 9)

นอกจากนี้สาโรช บัวศรี ยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมว่าหมายถึงสภาพหรือ การกระทำบางประการที่เราเชื่อมั่นหรือนิยมว่าควรยึดถือ หรือยึดมั่น เพื่อจะได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ หรือความมุ่งหมายของสังคม หรือของตนเอง (สาโรช บัวศรี. 2526 : 3)

Encyclopedias and Dictionaries (1970) อธิบายว่า ค่านิยม หมายถึง คุณลักษณะที่มนุษย์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีคุณค่า มีความสำคัญ มีความหมาย แล้วมีผลเกี่ยวเนื่อง

กับวิถีชีวิตของเขา ลักษณะนี้เป็นสิ่งที่สมาชิกของสังคมควรช่วยกันเก็บรักษาและสนับสนุนให้คงอยู่ นอกจากนี้ The Sociology Education (1981) ยังอธิบายว่า คำนิยม หมายถึง ความคิดของบุคคลหรือกลุ่มคนเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เห็นว่า เป็นสิ่งที่พึงปรารถนา ซึ่งมีผลต่ออารมณ์และการแสดงออกของบุคคล อาจเป็นวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของสังคม คำนิยมมีอิทธิพล และมีความหมายต่อการเลือกและเป็นจุดหมายปลายทางในการกระทำ โดยบุคคลจะมีจุดมุ่งหมาย หรือการกระทำจากที่ได้ประเมินคุณค่าแล้ว

จากความหมายต่าง ๆ ของคำว่า คำนิยม ที่กล่าวถึงแล้วนั้น ทำให้สรุปความหมายของ คำนิยมได้ว่า คำนิยม คือ แนวความคิด คุณค่า ความเชื่อถือของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็น วัตถุและมีชีวิต คำนิยมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางสังคม และวิถีชีวิตต่าง ๆ ของบุคคลในสังคม เพราะคำนิยมเป็นสิ่งที่คนถือว่า เป็นสิ่งที่มีค่าควรแก่การปฏิบัติยึดถือในการครองตน โดยทั่วไปแล้วคำนิยมจะเป็นเกณฑ์เบื้องต้นแห่งพฤติกรรมของมนุษย์ที่สังคมเป็นผู้นำทางซึ่งมีผลการกระทำต่อความรู้สึกนึกคิดของบุคคลเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ไม่ได้หมายถึงความรู้สึกว่าดีหรือไม่ดี จริงหรือเท็จเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมในชีวิตของคนเรา อีกด้วย คำนิยมของบุคคลแต่ละกลุ่มอาจแตกต่างกันตามวัฒนธรรมที่สืบเนื่องมา และคำนิยม บางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเปลี่ยนแปลงของสังคมที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลดำรงอยู่

ชนิดหรือประเภทของคำนิยม

คำนิยมแบ่งออกเป็นหลายประเภท ดังได้มีผู้ทรงคุณวุฒิแบ่งชนิดหรือประเภทของคำนิยม ตามความเห็นที่แตกต่างกันไป ดังนี้

เต็มศิริ บุญสิงห์ กล่าวว่า คำนิยมแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ คำนิยมลบ และ คำนิยมบวก

คำนิยมลบเป็นคำนิยมที่นำมาแต่ความเสื่อมเสียและความเสียหาย ส่วนคำนิยมบวกนั้นเป็น คำนิยมที่มีประโยชน์ต่อสังคม สังคมจะดีหรือเลวลงขึ้นอยู่กับคำนิยมเป็นอย่างมาก สังคมที่ขาด คำนิยมบวกอันเป็นคำนิยมที่ถูกต้องจะทำให้คนในสังคมนั้นขาดความรักและสมัครสมานซึ่งกันและกัน คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตัวเหนือส่วนรวม ขาดระเบียบวินัย ขาดความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน

มองข้ามคุณค่าของความรับผิดชอบ หมกมุ่นใจในหาความรู้ จึงอาจกล่าวได้ว่า ค่านิยมบวกเป็น ค่านิยมในทางดีส่งเสริมให้คนหันไปปฏิบัติมีแต่ความเจริญก้าวหน้า เช่น ค่านิยมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ซื่อ ค่านิยมเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัย ซึ่งค่านิยมเหล่านี้นอกจากจะส่งเสริมตนเองแล้วยังจะนำไปสู่ความก้าวหน้าของสังคมอีกด้วย (เต็มศิริ บุญสิงห์. 2526 : 32 - 39)

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ เชื่อว่า ค่านิยมแบ่งออกได้เป็นค่านิยมส่วนบุคคลและค่านิยมของสังคม โดยทั่วไป ค่านิยมของบุคคลจะเป็นไปตามค่านิยมของสังคมที่บุคคลผู้นั้นร่วมอยู่ แต่บางครั้ง ค่านิยมของบุคคลขัดแย้งกับค่านิยมของสังคมได้ ในกรณีที่บุคคลมีค่านิยมส่วนบุคคลขัดแย้งกับค่านิยมของสังคม อาจได้รับโทษบ้าง ซึ่งอาจเป็นโทษทางกฎหมาย หรืออาจเป็นโทษสถานเบา เช่น ถูกตักเตือนตักเตือน เป็นต้น (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. 2529 : 41)

ส่วนค่านิยมทางสังคม (Social Value) นั้น พทยา สายหู (ม.ป.ป. : 95 - 102) ได้ให้ความหมายว่า หมายถึงสิ่ง ๆ ทั้ง ซึ่งสังคมนั้นนิยามกันว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์หรือมีคุณค่าเพียงพอที่จะปฏิบัติตามกัน สิ่งนั้นจึงได้กลายเป็นค่านิยมทางสังคมไป ตัวอย่างเช่น เด็กต้องเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ หนุ่มสาวต้องให้ความอนุเคราะห์คนชราและเด็ก เป็นต้น

นอกจากนี้ สมบูรณ์ ศาลยาชีวิต ยังได้อ้างถึงการแบ่งชนิดของค่านิยมของโรคีย์ (Rokeach) ออกเป็น 2 ประเภท

1. ค่านิยมที่เป็นจุดหมายปลายทางของชีวิต เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในชีวิตของบุคคลส่วนใหญ่หรือเป็นค่านิยมส่วนบุคคล เช่น การได้รับยกย่องในสังคม การมีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง เป็นต้น
2. ค่านิยมที่เป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งเป็นได้ทั้งค่านิยมส่วนบุคคลและส่วนสังคมที่มุ่งพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคม ต้องคำนึงถึงมาตรฐานของสังคม เพราะเป็นค่านิยมที่เป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติต่อคนอื่นที่สังคมปรารถนา เช่น การรู้จักให้อภัย การมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ความเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม เป็นต้น (สมบูรณ์ ศาลยาชีวิต. 2526 : 24 - 28)

จะเห็นได้ว่า ความแตกต่างระหว่างค่านิยมทั้งสองประเภทนี้อยู่ที่กลุ่มแรกเป็น "จุดหมายปลายทาง" และอีกกลุ่มหนึ่งเป็น "วิถีทาง" ค่านิยมจุดหมายปลายทางอาจมีศูนย์รวมอยู่ที่ตัวบุคคลหรืออยู่ที่สังคม ตัวอย่างเช่น "ความรู้สึกว่าประสบความสำเร็จ" เป็นค่านิยมที่มีศูนย์รวมอยู่ภายใน

ตัวบุคคล ส่วน "ความสามัคคี" หรือ "ความมั่นคงของชาติ" มีศูนย์รวมอยู่ที่สังคม ค่านิยมที่เป็นแนวทางในการปฏิบัติยังสามารถจำแนกออกเป็นสองกลุ่มอีกด้วย กล่าวคือ กลุ่มหนึ่งมีศูนย์รวมอยู่ที่จริยธรรม (Moral Rules) และอีกกลุ่มหนึ่งมีศูนย์รวมอยู่ที่ความสามารถ (Competence) ค่านิยมที่เป็นจริยธรรม หมายถึง ค่านิยมวิถีปฏิบัติที่มีจุดรวมอยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งหากค่านิยมเหล่านี้ถูกละเมิด บุคคลนั้นจะรู้สึกผิดและไม่สบายใจด้วยมโนธรรมภายในใจว่า ได้กระทำความผิด ส่วนค่านิยมที่เป็นความสามารถของบุคคลนั้น มีจุดรวมอยู่ที่ตัวเอง และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์หรือไม่จริยธรรม การละเมิดค่านิยมประเภทนี้ จะทำให้เกิดความรู้สึกอับอายที่ตนเองขาดความสามารถ (สมบุรณ์ ศาลยาชีวิต. 2526 : 30 - 35)

จากความหมายหรือนิยามดังกล่าวมาแล้วนั้น ทำให้สรุปได้ว่า ค่านิยมที่ค่านิยมต้องเป็นค่านิยมที่สามารถทำให้สังคมดำรงอยู่ได้ ทั้งนี้เพราะค่านิยมเป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่จะบ่งชี้ว่าบุคคลจะประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไรทั้งต่อตนเองและสังคม การเลือกแสดงพฤติกรรมของแต่ละคนขึ้นอยู่กับค่านิยมที่ยึดถือเป็นประการสำคัญ เพราะค่านิยมเป็นหลักในการควบคุมการรับรู้ ความเชื่อ การตัดสินใจ การเลือกและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของบุคคล

ดังนั้นค่านิยมของชาวยิวจึงหมายถึง แนวความคิด คุณค่า แนวทางหรือความเชื่อถือของชาวยิวที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของชาวยิวตลอดจนพฤติกรรมทางสังคมและวิถีชีวิตรวมถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตชาวยิวนั่นเอง

สำหรับค่านิยมที่เป็นลักษณะเด่นจนสามารถเรียกได้ว่า เป็นบุคลิกภาพหรือค่านิยมของชาวยิว นักประวัติศาสตร์ นักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยาชาวยิว คือ เจฟฟรีย์ วิกโกเดอร์ (Geoffrey Wigoder) ได้จำแนกไว้ ดังนี้

1. ค่านิยมทางสังคม (Social Value)
2. ค่านิยมทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณี (Traditional Value)
3. ค่านิยมทางประวัติศาสตร์ (Historical Value)

เนื่องจากค่านิยมทั้งสามประการไม่ว่าจะเป็นค่านิยมทางสังคม ค่านิยมทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนค่านิยมทางประวัติศาสตร์ของยิวนั้น ล้วนมีรากฐานมาจากความเชื่อทางศาสนาทั้งสิ้น ดังนั้นจึงขอกล่าวถึงความเชื่อทางศาสนาของยิวไว้ด้วยพอเป็นสังเขป

ชาวยิวนับถือศาสนายูดา (Judaism) มีคัมภีร์โตราห์ (Torah) ซึ่งแปลตามตัวอักษรว่า คำสั่งสอนหรือศึกษา บรรจุคำสั่งสอนและสอนวิธีประพฤติปฏิบัติตนของชาวยิวตามคำสอนของศาสนาในสมัยต่าง ๆ คัมภีร์นี้ประกอบด้วยหนังสือห้าเล่มหรือที่เรียกว่า "Pentateuch" ปรากฏว่าหนังสือห้าเล่มแรกในคัมภีร์ไบเบิล ได้แก่ เยเนซิส (Genesis) เอ็กโซดัส (Exodus) เลวิติคัส (Leviticus) สารบัญชี่ (Numbers) และดีวเทอร์โนมี (Deuteronomy) นอกจากคัมภีร์โตราห์แล้ว ยังมีคัมภีร์ตาลมุด (Talmud) อีกเล่มหนึ่งเป็นอรรถกถาคัมภีร์ที่ใช้ในการอธิบายและปรับวิธีการประพฤติปฏิบัติตามบทบัญญัติในบัญญัติเพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัยและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปในเวลาต่อมา ซึ่งอาจมิได้มีข้อปฏิบัติไว้ในบัญญัติอันอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือสงสัยขึ้นได้ (Wigoder. 1974 : 8 - 9)

ศาสนายูดาเป็นเทอริสหรือสาร์อยู่ที่มีความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว (Monotheism) หรือ "The One God" ชาวยิวเชื่อว่าพระเจ้าองค์เดียวพระองค์นี้ทรงเป็นพระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงปรารถนาความบริสุทธิ์และความเที่ยงธรรมจากบรรดาลูกหลานมนุษย์ทั้งปวงของพระองค์ ทั้งยังเชื่ออีกว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงมีเมตตาและรักมนุษย์ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งหลายที่ต้องตอบแทนความรักของพระองค์ด้วยการประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดี รักและเกรงกลัวพระองค์ (Wigoder. 1974 : 10) นอกจากความเชื่อพระเจ้ามีองค์เดียวแล้วชาวยิวมีความเชื่ออีกว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ (Spiritual leader) ของมวลมนุษย์อีกด้วย (Wigoder. 1974 : 10)

ความเชื่อทางศาสนาที่สำคัญอีกประการหนึ่งของชาวยิว ได้แก่ ความเชื่อและความรู้สึกที่ชาวยิวหรือชนเผ่าอิสราเอลนี้เป็นผู้ที่ได้รับการเลือกจากพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นพิเศษหรือภาษาอังกฤษ เรียกว่า "Particularism" ความรู้สึกเช่นนี้ฝังอยู่ในจิตใจยิวทุกคน พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลกทั้งมวลนี้ได้ทรงเลือกชนเผ่าอิสราเอลที่เป็นลูกหลานอับราฮัม ไอแซค และจาคอบให้รับใช้พระองค์และช่วยทำให้เป้าหมายของพระองค์บนโลกนี้ประสบผลสัมฤทธิ์ ดังนั้นชาวยิวจึงรู้สึกเสมือนว่าตนเองเป็นทรัพย์สินที่พิเศษ (Special Treasure) ของพระเจ้า ทั้งยังเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงประทานแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่เรียกขานว่าเป็นดินแดนแห่งน้ำนมและน้ำผึ้ง หรือ "Holy Land" ให้เป็นที่อยู่อาศัยแก่คนของพระองค์คือ ชาวยิวอีกด้วย ชาวยิวทั้งหลาย

จึงมีชีวิตอยู่ด้วยศรัทธาอย่างแท้จริงในองค์พระผู้เป็นเจ้า และบาปที่ถือว่าใหญ่ยิ่งที่สุดก็คือ การทรยศต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า อันได้แก่ การบุชารูปเคารพอื่นใดนอกเหนือจากพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว (Wigoder. 1974 : 12)

กล่าวโดยสรุปศาสนายูดาห์อันเป็นศาสนาประจำชาติของยิวนั้น เชื่อกันว่าพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว พระผู้เป็นเจ้าคือความจริง คือคุณธรรม คือผู้สร้างโลก คือวิญญาณหรือจิต พระองค์จะทรงโปรคมมนุษย์ให้พ้นจากบาปกรรมและความโง่เขลา พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นบิดาของมนุษย์ผู้มีคุณสมบัติซึ่งเป็นประจักษ์แจ้งของพระผู้เป็นเจ้า คำสอนที่เป็นหัวใจสำคัญของศาสนายูดาห์นั้น คือ ถ้ารักพระเจ้าให้รักเพื่อนบ้าน ซึ่งหมายถึงชนชาติอื่นที่อยู่ร่วมดินแดนกับชาวยิว ที่ชาวยิวต้องประพฤติปฏิบัติต่อชนชาติอื่นเหมือนดังกับชาวยิวเอง ตามความเชื่อของศาสนายูดาห์นั้นสอนว่า พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวและมนุษย์ต้องประพฤติคุณธรรมอันดี จะให้มนุษย์ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า การปฏิบัติดังนี้ไม่ควรพินความสามารถของมนุษย์ เพราะว่ามนุษย์นั้นพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างขึ้นให้มีธรรมชาติไม่สร้างคุณความดีคือ ดุจดังเงาฉายของพระผู้เป็นเจ้า จะให้มนุษย์ไม่ประพฤติคุณธรรมอันดี มนุษย์ก็ดำเนินธรรมชาติของตนเองและเจตนาแห่งของพระผู้เป็นเจ้า

ศาสนายูดาห์มีกฎบัญญัติให้ชาวยิวประพฤติปฏิบัติคือ บัญญัติสิบประการที่ชาวยิวเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานแก่โมเสสบรรพบุรุษชาวยิว ๓ เขาขึ้นายริมทะเลแดง และนอกจากนี้แล้วยังมีกฎย่อย ๆ อีกกว่าหกร้อยข้อเป็นต้นว่า ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับอาหารการกิน การทำผิดและการลงโทษ พิธีกรรมทางศาสนา วันสำคัญทางศาสนา และความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ซึ่งกฎเกณฑ์ทางศาสนาเหล่านี้ มิใช่มีใครคนเดียวบัญญัติไว้ในคราวเดียว วาระเดียว แต่ได้สะสมเพิ่มพูนในระยะเวลาอันยาวนานหลายศตวรรษทีเดียว (Wigoder. 1974 : 24) ดังนั้นความเชื่อทางศาสนาจึงเป็นรากฐานของค่านิยมทางสังคม ค่านิยมด้านขนบธรรมเนียมประเพณีตลอดจนค่านิยมทางประวัติศาสตร์ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป

1. ค่านิยมทางสังคม (Social Value)

ค่านิยมทางสังคมของชาวยิว เป็นความเชื่อและแนวทางเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติต่อบุคคลในสังคมไม่แต่เพียงชาวยิวด้วยกันเท่านั้น หากแต่รวมไปถึงเพื่อนมนุษย์คนอื่นด้วย

ค่านิยมทางสังคมของชาวยิวมีพื้นฐานมาจากความเชื่อทางศาสนา ทั้งนี้เพราะในศาสนายูดาห์นั้น ได้มีข้อบัญญัติต่าง ๆ เช่น กฎความยุติธรรม กฎว่าด้วยศีลธรรมจริยธรรม การปฏิบัติต่อสตรี ตลอดจนข้อบัญญัติเกี่ยวกับการทำงาน เป็นต้น ไว้ในคัมภีร์ภาคที่สองที่เปรียบเสมือนเป็นกฎหมาย หรือเป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้าเป็นเจ้าตามความเชื่อและศรัทธาของยิวที่ยิวทุกคนต้องประพฤติตาม ถ้าฝ่าฝืนไม่เชื่อฟังก็จะได้รับโทษทัณฑ์เป็นการลงทัณฑ์ ทั้งนี้โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ ความสงบสุขร่มเย็นของสังคมโดยส่วนรวมนั่นเอง (Wigoder. 1974 : 30)

ค่านิยมทางสังคมด้านศีลธรรมจริยธรรม มีสาระที่อาจารย์รับไบ ฮิลเลล (Rabbi Hillel) สรุปไว้ว่า อันใดเป็นโทษแก่เราก็จงอย่ากระทำอันนั้นต่อเพื่อนบ้าน หรือ "What is hateful to you do not do unto another" ทั้งยังปรากฏในข้อหกถึงข้อสิบในบัญญัติสิบประการอีกด้วย (Wigoder. 1974 : 30)

นอกจากสาระที่รับไบฮิลเลลได้กล่าวสรุปไว้แล้วนั้น ยังปรากฏว่ามีบัญญัติที่แสดงให้เห็นถึงค่านิยมทางสังคมด้านนี้อีก คือ การห้ามทำอันตรายเพื่อนมนุษย์ ห้ามคิดลึบหนบ ห้ามลักขโมย ห้ามข่มเหงรังแกผู้อื่น ให้อภัยโทษภัยและเด็กกำพร้า ให้อภัยเมตตาสงสารคนไข้หรือทาสบริวาร ห้ามการนิทาว่าร้าย ให้สงเคราะห์คนยากจน ให้อาหารแก่ผู้หิวโหยคอยากและให้เสื้อผ้าแก่ผู้หนาวเย็นและเปลือยเปล่า ให้อินข้าวของและทรัพย์สินแก่ศัตรู ตลอดจนให้รักและนับถือมนุษยชนอื่น และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เหล่านี้ล้วนเป็นค่านิยมที่เป็นไปเพื่อให้มนุษยชาติหรือกาจัดกิเลสหรือความต้องการของตนเองลงนั่นเอง (Licht and Neher. 1974 : 132 - 133)

นอกจากนี้แล้วค่านิยมทางสังคมของยิวยังรวมไปถึงการประพฤตินิติคุณในเรื่องเพศสัมพันธ์ซึ่งถือว่าเป็นข้อกฏทางศีลธรรมประการหนึ่งอันได้แก่ การห้ามประพฤตินิตทางกาม ห้ามรักร่วมเพศ (Homosexuality) ห้ามการร่วมประเวณีกับสัตว์ทุกชนิด (Copulation with Animals) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประพฤติกว้างประเวณีนั้น ถือเป็นการกระทำที่ผิดบาปอย่างมหันต์ ไม่แต่เฉพาะการทรยศต่อคู่สมรสของตนเท่านั้น แต่เป็นการทรยศต่อพระเจ้าด้วย และในสมัยโบราณนั้นการร่วมประเวณีโดยที่ยังไม่ได้แต่งงานหรือการผิดประเวณี (Fornication) นั้นในบางกรณีก็ถูกระบุให้อาโทษทัณฑ์ถึงตายทีเดียว (Licht and Neher. 1974 : 135)

ด้านการประเพณีปฏิบัติต่อสตรี นั้น ชาวยิวมีค่านิยมหัวเดียวเมียเดียว ดังปรากฏในคัมภีร์ไบเบิลที่บันทึกห้ามผู้ชายมีภรรยาหลายคน แต่ถึงกระนั้นผู้หญิงก็มักจะเสียเปรียบผู้ชาย เพราะในฐานะภรรยา ผู้ชายมีสถานภาพเป็นผู้นำครอบครัว และสามารถขอหย่าขาดจากภรรยาได้ แต่ผู้หญิงกลับไม่สามารถกระทำเช่นเดียวกันนั้นต่อผู้ชายได้ หรือหากสตรีใดปฏิบัติหน้าที่ภรรยาไม่ดีเท่าที่ควร ฝ่ายสามีก็มีสิทธิ์จะหย่าร้างผู้เป็นภรรยาได้ สิทธิที่ไม่เท่าเทียมบุรุษยังปรากฏในเรื่องของการได้รับการศึกษาอีกด้วย กล่าวคือสตรียิวในสมัยโบราณนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้ศึกษาคัมภีร์โตราห์ ทั้งนี้เพราะค่านิยมในสมัยนั้นเห็นว่า การสอนคัมภีร์แก่ผู้หญิงเปรียบเสมือนสอนให้ผู้หญิงมีกิเลสตัณหา ดังอีเลเซอร์ (Eliezer) กล่าว "Whosoever teaches his daughter Torah teaches her asciviousness" ซึ่งหมายถึงผู้ใดก็ตามที่สอนคัมภีร์โตราห์ให้แก่บุตร ผู้นั้นก็สอนให้บุตรมีกิเลสตัณหาตนเอง (Jacobs. 1974 : 151; Citing Eliezer. 1972 : 3 - 4) และคัมภีร์คาลมุดได้กำหนดบทบาทของผู้ชายเอาไว้ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติต่อภรรยา โดยจะต้องยกย่องให้เกียรติยิ่งกว่าตนเอง ทั้งยังให้ระมัดระวังคำพูด ไม่ให้ใช้ถ้อยคำพยานคายทำร้ายจิตใจของผู้เป็นภรรยา เพราะผู้หญิงมีจิตใจที่อ่อนไหว อีกทั้งยังเป็นผู้มีความอ่อนน้อมและศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าผู้ชายด้วย (Jacobs. 1974 : 153)

ด้านค่านิยมทางสังคมเกี่ยวกับการทำงาน (Labor) นั้นมีหลักฐานที่หลุยส์ เจคอบส์ (Louis Jacobs) ศาสตราจารย์ยิวที่ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมชาวยิวอ้างถึง กล่าวคือในหนังสือเยเนซิส บทที่สอง ข้อห้า (ในคัมภีร์ไบเบิล) นั้น กล่าวถึงการทำงานอันเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมและวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับการทำงานของชาวยิวว่า การทำงานเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและควรค่าให้กับมนุษย์ ทั้งยังเป็นกฎเกณฑ์ของระเบียบแห่งจักรวาลด้วย สิ่งที่ยืนยันถึงค่านิยามนี้คือ การสร้างโลกของพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงมีเงื่อนไขของการสร้างพืชพันธุ์ต่าง ๆ บนโลก เพื่อเตรียมไว้ให้มนุษย์ที่พระองค์จะทรงสร้างในภายหลัง ได้เก็บเกี่ยวผลจากพืชพันธุ์เหล่านั้น ดังนั้นหน้าที่โดยตรงของอาดัม (หรือมนุษย์) จึงทรงกำหนดให้ท่านและภรรยาส่วนเอเดน (หรือบรรดาพืชพันธุ์ต่าง ๆ บนโลกนี้) นั้นเอง (Jacobs. 1974 : 158)

ดังนั้นชาวยิวจึงคิดว่าการทำงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของระเบียบหรือกฎเกณฑ์ของจักรวาลหรือของโลก เพราะแม้แต่พระผู้เป็นเจ้าเองก็ยัง "ทรงงาน" และได้รับฉายาว่าเป็น

"a worker" หรือคนงานคนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างโลกและสวรรค์ซึ่งเป็นเสมือน "Handi - Cor - finger - Work" หรือ ผลงานอันเยื้องยอกจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์เลยทีเดียว นอกจากนี้ยังทรงเป็น "fashioner" หรือ นักออกแบบของสรรพสิ่งทั้งหลายบนโลกมนุษย์ แม้แต่มนุษย์เอง เดิมทีนั้นก็เพียงดินเหนียวที่พระองค์ปั้นขึ้นมาให้มีรูปร่างหน้าตาที่สง่างามดุจดังฉายาของพระองค์ (Jacobs. 1974 : 159) นอกจากนี้ยังมีค่านิยมที่กล่าวห้ามการดูงานหรืออาชีพว่าเป็นของต่ำทรามไม่คู่ควรกับตนเอง แม้บุรุษยิ่งใหญ่ที่มีมรดกดูงานว่างานนั้นไม่เหมาะกับตน ดังคำกล่าวว่า "I am a great man and degrading work is not for me" (Jacobs. 1974 : 159) อย่างไรก็ตามอาชีพหรืองานบางอย่างที่อาจนำไปสู่ความสัมพันธ์ไม่เหมาะสมระหว่างบุรุษกับสตรี เช่น อาชีพขายเพชรพลอย ขายขนสัตว์ ช่างตัดผม รับจ้างซักเสื้อผ้าและอาชีพเฝ้าโรงอาบน้ำร้อน อาจหลีกเลี่ยงไม่ได้ (Jacobs. 1974 : 160)

นอกจากค่านิยมที่สะท้อนให้เห็นทัศนคติด้านการงานอันเป็นกิจกรรมสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้สังคมดำรงอยู่ได้นั้น ในหนังสือเลวติคัส บทที่สิบเก้า ข้อสิบสาม ยังมีข้อความที่แสดงให้เห็นถึงค่านิยมในการประพฤติปฏิบัติที่นายจ้างพึงกระทำต่อลูกจ้างได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ผู้เป็นนายจ้างจะต้องจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างภายในวันเดียวกันกับที่ลูกจ้างทำงานและต้องจ่ายก่อนพระอาทิตย์ตกดินด้วย เพราะลูกจ้างอาจมีความต้องการและมีความจำเป็นต้องใช้เงิน มิเช่นนั้นหากลูกจ้างคร่ำครวญต่อพระผู้เป็นเจ้าแล้วนายจ้างก็จะมีบาปอันใหญ่หลวงและกฎเกณฑ์นี้ให้ถือปฏิบัติโดยเท่าเทียม ไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะเป็นยิวด้วยกันหรือเป็นชาวต่างชาติก็ตาม ซึ่งกฎเกณฑ์นี้ได้อนุমানใช้กับเรื่องการชำระหนี้ระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ด้วย (Jacobs. 1974 : 165)

อนึ่งในการทำงานทุกอย่างนั้น ยิวมีค่านิยมที่มาจากความเชื่อว่า ชาวยิวทุกคนต้องหยุดพักผ่อนในวันแซบาทหรือวันสะบาโต ซึ่งวันดังกล่าวตรงกับวันที่เจ็ดของสัปดาห์ วันนี้จะเริ่มตั้งแต่ค่ำวันศุกร์ไปจนถึงค่ำวันเสาร์ในวันแซบาทนี้ ชาวยิวต้องไปศึกษาพระธรรมคำสอนที่โรงสวดหรือหอธรรมที่เรียกว่า "Synagogue" ด้วย

2. ค่านิยมทางค่านิยมชนธรรมนิยมประเพณี

ค่านิยมทางค่านิยมชนธรรมนิยมประเพณี เป็นความเชื่อและข้อประพฤติปฏิบัติเกี่ยวกับชนธรรมนิยมประเพณีของชาวยิวที่มีรากฐานมาจากความเชื่อทางศาสนาเช่นเดียวกับค่านิยมทางสังคมที่กล่าวถึงไปแล้ว ด้วยเหตุว่าศาสนายูดาห์ หรือคัมภีร์โตราห์ได้กำหนดข้อปฏิบัติเกี่ยวกับประเพณีและการเฉลิมฉลองเทศกาลสำคัญทางศาสนาเอาไว้เป็นแนวทางให้ยิวได้ประพฤติปฏิบัติตาม เช่น การรักษาวັນแซบาทเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ประเพณีเฉลิมฉลองวันพาสโอเวอร์ (Passover) หรือวันผ่านพ้น ซึ่งเป็นวันที่โมเสสพาชาวยิวหลบหนีพ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์ได้สำเร็จ หรือวันสำคัญอื่น ๆ เพื่อระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญ ๆ ในประวัติศาสตร์ของยิว เช่น วันฮานุกกา (Hanukkah) วันขึ้นปีใหม่ (Rosh Ha - Shanah) และเทศกาลปัสกา เป็นต้น ในการฉลองเทศกาลหรือประเพณีดังกล่าวนี้ต้องมีองค์ประกอบสามอย่างคือ ประการแรกมีความสนุกสนานรื่นเริงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอาหารการกินที่จัดทําขึ้นอย่างพิเศษและการหยุดทำงานในวันนั้น ประการที่สองต้องมีการสวดมนต์เป็นส่วนประกอบ หากวันนั้นเป็นวันพิเศษจริง ๆ ก็จะจัดให้มีพิธีสวดในหอธรรม และประการที่สาม มีการฉลองเป็นพิเศษ เช่น มีการจุดเทียน รับประทานขนมปังไร้เชื้อหรือ "mazzot" มีการปลุกต้นไม้ เป็นต้น (Herr and others. n.d.)

3. ค่านิยมทางประวัติศาสตร์

ค่านิยมทางประวัติศาสตร์ของยิวเป็นความรู้สึก ความเชื่อที่ผู้กล่าวว่า ไม่มีความศรัทธาใดในโลกที่จะเกี่ยวข้องและผูกพันกับประเทศเขตนานมากเท่ากับความรู้สึกผูกพันที่ชาวยิวมีต่อความเป็นชาติอิสราเอลและนครเยรูซาเล็ม อันเป็นผลมาจากค่านิยมทางศาสนาเช่นเดียวกับค่านิยมด้านอื่นที่มีมาจากการเชื่อตามศาสนายูดาห์ที่กล่อมเกลาและปลูกฝังความเชื่อในเรื่องการเป็นชนชาติพิเศษที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงเลือก (Chosen People) และทรงโปรดปรานเป็นพิเศษ (Particularism) จึงทรงสัญญาว่าจะประทานดินแดนให้เป็นบ้านเกิดเมืองนอนที่เรียกว่า "The Land of Israel" (Rabinowitz. 1974 : 302) ซึ่งลูกหลานอิสราเอลทุกคนยึดมั่นถือเป็นพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงกระทำกับบรรดาชนเผ่าอิสราเอล

ค่านิยมหรือความเชื่อที่ว่ายิวเป็นชนชาติพิเศษที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงโปรดปรานนั้น ทั้งถึงผลดีและผลเสียแก่ยิว ผลดีคือทำให้ชาวยิวมีความผูกพันแน่นแฟ้นต่อกัน สามารถดำรงความเป็นยิว

อยู่ได้นานนับศตวรรษโดยไม่สาบสูญไปจากโลก และในความเชื่อของยิวที่คิดว่าสักวันหนึ่งนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะนำทางยิวกลับสู่มาตุภูมิทำให้ยิวมีกำลังใจที่จะต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคความยากลำบากนานาประการ จึงกล่าวได้ว่าค่านิยมทางประวัติศาสตร์ได้มีส่วนผูกจิตสำนึกของยิวให้เป็นหนึ่ง (Unity) ไม่ว่ายิวจะกระจัดกระจายอยู่แห่งใดในโลกที่เป็นดินแดนของชนชาติอื่นยิวก็นับถือกลิ่นชาติ แต่กลับมีความรู้สึก "ชาตินิยม" มากยิ่งขึ้น ในด้านผลประโยชน์ก็คือความรู้สึก หรือ ค่านิยมดังกล่าวเป็นอุปสรรคในการปรับตัวให้กลมกลืนสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ยิวพยายามเข้าไปอยู่รวมเป็นชนกลุ่มน้อยซึ่งเป็นเวลานานนับศตวรรษ แต่ก็ยังไม่ได้สิทธิของการเป็นพลเมืองของประเทศนั้น มีฐานะเป็นเพียงผู้อาศัยชั่วคราว หรือ "Sojourner" เท่านั้น (Rabinowitz, 1974 : 303)

อย่างไรก็ตามในสมัยปัจจุบันการปฏิบัติตามความเชื่อทางศาสนาหรือตามค่านิยมด้านต่าง ๆ ของยิวเปลี่ยนแปลงไปมาก ผู้ที่มีความเชื่อถือเป็นยิว "หัวเก่า" ก็ปฏิบัติตามกฎบัญญัติและค่านิยมดั้งเดิมอย่างเคร่งครัด เช่น ยิวนิกายออร์ทอดอกซ์ ขณะที่ยิวพวกยิว "หัวใหม่" ก็ไม่สู้เคร่งครัดกับกฎเกณฑ์และข้อปฏิบัติทางศาสนาตลอดจนค่านิยมด้านต่าง ๆ ของยิวเท่าใดนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวยิวที่นับถือศาสนายูดาสมัยใหม่ "Reform Judaism"

ทฤษฎีความแปลกแยก

ความเป็นมาและความหมายของความแปลกแยก

แชฟฟ์ (Schaff) กล่าวว่า ทฤษฎีความแปลกแยก (Alienation) แต่ดั้งเดิมมีผู้นำไปใช้ในความหมายทางคริสต์ศาสนา ตั้งแต่เริ่มมีคำสอนเรื่องบาปกำเนิดและการไถ่บาป โดยใช้ในความหมายที่หมายถึงการแปลกแยกจากพระเจ้า กล่าวคือ เมื่อมนุษย์คู่แรกที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา ได้แก่ อาดัมกับอีฟได้ขโมยผลไม้ในสวนสวรรค์ที่พระเจ้าทรงห้ามเอาไว้แล้วเกิดความละอายใจต่อพระเจ้า และไม่สามารถอาศัยอยู่ในสวนสวรรค์ได้อีกต่อไป ต่อมาเฮเกิล (Hegel) พอยเออร์บาช (Feuerbach) และมาร์กซ์ (Marx) เป็นผู้นำเอาแนวคิดเรื่องความแปลกแยกนี้

มาวิเคราะห์และตีความอย่างละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการถกเถียงเกี่ยวกับแนวคิดนี้ ทั้งในสาขาปรัชญา สังคมวิทยาและจิตวิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเฮเกล นักปรัชญาชาวเยอรมันได้นำเอาคำว่า "ความแปลกแยก" มาใช้อย่างมีระบบในหนังสือชื่อ

The Phenomenology of the Mind (1966) ต่อจากนั้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง แนวคิดเรื่องความแปลกแยกนี้ก็มีผู้นำมาวิพากษ์วิจารณ์และถกเถียงกันอย่างกว้างขวางทั้งในหมู่นักนิยมนมาร์กซ์ (Marxists) นักปรัชญา และนักเขียน แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแนวคิดเรื่องความแปลกแยกนี้ จะเริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายโดยปรากฏอยู่ในสาขาวิชาต่าง ๆ เมื่อประมาณ 20 - 30 ปี มานี้ นักสังคมวิทยาก็เป็นผู้ให้คำนิยามหรือความหมายของความแปลกแยกได้ดีที่สุด เพราะได้กล่าวถึงกระบวนการต่าง ๆ ภายในสังคมที่เกี่ยวข้อง จนทำให้ความหมายของคำว่า ความแปลกแยกเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น (Schaff. 1980 : TXIV - 3)

ความแปลกแยกนี้อาจอธิบายได้ทั้งในเชิงมนุษยธรรม (Humanity) เชิงเศรษฐกิจและสังคมตลอดจนในเชิงจิตวิทยาอีกด้วย คำอธิบายในเชิงมนุษยธรรมพยายามพิจารณาถึงแก่นแท้ (Essence) หรือธรรมชาติของมนุษย์กับการดำรงอยู่ (Existence) ที่แท้จริงของมนุษย์ และพยายามหาสาเหตุที่ทำให้มนุษย์ต้องเบี่ยงเบนออกจากแก่นแท้ของความเป็นมนุษย์ (เลิศชาย สิริชัย. 2530 : 32)

ธรรมชาติหรือแก่นแท้ของมนุษย์ได้มาจากการเปรียบเทียบเผ่าพันธุ์มนุษย์กับเผ่าพันธุ์สัตว์อื่น ๆ แล้วพบว่ามนุษย์มีลักษณะพื้นฐานบางประการที่แสดงถึงความเป็นมนุษย์ที่สัตว์ชนิดอื่น ๆ ไม่มี ลักษณะพื้นฐานที่ว่านี้ก็คือเสรีภาพและการสร้างสรรค์อันเป็นแก่นแท้หรือธรรมชาติของมนุษย์ ที่กล่าวว่าแก่นแท้หรือธรรมชาติของมนุษย์คือเสรีภาพนั้น ได้จากประวัติศาสตร์ของมนุษย์เอง ซึ่งก็คือประวัติศาสตร์ของการต่อสู้เพื่อเสรีภาพนั่นเอง แต่เดิมมนุษย์ยังไม่คิดข่มขืนด้วยกัน แต่ถูกธรรมชาติ เช่น สัตว์ร้าย โรคภัยไข้เจ็บ ความแห้งแล้ง อุทกภัย ฟ้าผ่า กัดขย้ำอย่างหนัก ดังนั้นมนุษย์จึงรวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับธรรมชาติทำให้มนุษย์สามารถเอาชนะธรรมชาติและมีเสรีภาพจากธรรมชาติขึ้นเป็นลำดับ และเมื่อสังคมมนุษย์พัฒนามาถึงระดับหนึ่ง มนุษย์ก็กดขี่กันเอง ประวัติศาสตร์ของมนุษย์จึงเปลี่ยนไปในลักษณะที่มนุษย์ส่วนใหญ่พยายามต่อสู้ให้พ้นจากการกดขี่ของมนุษย์จำนวนน้อย (อนุช อาภาภิรม. 2514 : 7 - 8)

สำหรับเสรีภาพที่เป็นแก่นแท้ของมนุษย์นั้น เกษียร เตชะพีระ กล่าวว่าเมื่ออยู่สามประการ คือ ประการแรกมนุษย์จะต้องไม่คิด ไม่รู้สึก ไม่กระทำสิ่งใด ๆ ตามอำนาจภายนอก เช่น อำนาจของพระเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือแม้แต่มนุษย์ด้วยกันเอง นั้นหมายความว่ามนุษย์ไม่ชอบการถูกบังคับใด ๆ ประการที่สองมนุษย์ต้องคิด ต้องรู้สึก หรือกระทำสิ่งใด ๆ ด้วยเจตน์จำนงของตนเอง นั้นหมายความว่า มนุษย์สามารถจะมีเป้าหมายในกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง และมีจิตสำนึกต่อกิจกรรมนั้นตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดกิจกรรม และประการที่สาม มนุษย์ต้องตระหนักว่าตนเองเป็นสิ่งที่มีชีวิตทางเผ่าพันธุ์ (Species Being) หรือสิ่งมีชีวิตทางสังคม (Social Being) ซึ่งหมายความว่า มนุษย์จะยังมีชีวิตอยู่รอดได้และสามารถประจักษ์ในความเป็นมนุษย์ของตน (Humanly Defining Condition) ได้ก็ต่อเมื่อได้อยู่รวมกันเป็นสังคมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หากมนุษย์ไม่อยู่รวมกันเป็นสังคมมนุษย์ก็จะไม่สามารถพัฒนาตนเองจนแตกต่างจากสัตว์และไม่สามารถมีชีวิตอยู่รอดอยู่ได้ ทั้งยังไม่สามารถพัฒนาสมรรถภาพและศักยภาพใด ๆ ขึ้นมาได้ ดังนั้น มนุษย์จะมีเสรีภาพได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์อยู่ร่วมกับคนอื่น เสรีภาพในแง่นี้จึงเป็นเสรีภาพที่คำนึงถึงความเป็นอยู่ของคนอื่น ไม่ใช่เสรีภาพแบบตัวใครตัวมัน หรือเสรีภาพแบบเอาตัวเองเป็นใหญ่ (Egoism) แต่เป็นเสรีภาพของทั้งสังคม เป็นเสรีภาพที่มนุษย์เห็นว่ามนุษย์คนอื่นมีเสรีภาพ มีศักดิ์ศรีเหมือนตน ไม่ใช่เครื่องมือหรือเป้าหมายบางอย่างของตน นอกจากแก่นแท้ของมนุษย์คือ เสรีภาพแล้ว ธรรมชาติหรือแก่นแท้ของมนุษย์ยังมีลักษณะพื้นฐานประการสำคัญอีกประการหนึ่งคือมีการสร้างสรรค์ ซึ่งหมายความว่า ในกระบวนการที่มนุษย์ใช้แรงงานเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมไปในทิศทางสู่เป้าหมายของตนนั้น มนุษย์สามารถคิดสรุปบทเรียนจากการทำงานของตนทั้งที่สำเร็จและล้มเหลวอย่างมีพลังวิริยภาพในการสะท้อนกลับ และนำไปสู่การปรับปรุงการทำงานให้ก้าวหน้าและดียิ่งขึ้น และบรรลุจุดประสงค์ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพจากการผลิตเพื่อสนองความต้องการอย่างหนึ่งของร่างกาย แล้วนำไปสู่ความต้องการใหม่ ศักยภาพใหม่และเมื่อตอบสนองความต้องการนั้นแล้ว มนุษย์ก็จะสร้างความต้องการหรือศักยภาพใหม่ขึ้นมาอีก เป็นเช่นนั้นเรื่อยไป ทำให้การสร้างสรรค์ของมนุษย์ไม่มีขอบเขตจำกัด ยิ่งไปกว่านั้นการใช้แรงงานมนุษย์จากการที่ได้แสดงอำนาจออกมาทั้งทางกายและทางสมองยังเป็นการยืนยันถึงการดำรงอยู่ของมนุษย์ด้วย (เกษียร เตชะพีระ. 2526 : 140 - 150)

อย่างไรก็ตามบนเส้นทางของการต่อสู้ที่มนุษย์เพียรพยายามเพื่อพัฒนาตนเองไปสู่ความมีอารยธรรม อันได้แก่ความมีเสรีภาพและการสร้างสรรค์ที่สมบูรณ์นั้น มนุษย์ได้เผชิญกับสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ บีบบังคับและเป็นศัตรูกับมนุษย์อย่าง ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ สภาวะการที่มนุษย์ต้องตกอยู่ใต้อำนาจคุกคามหรือบังคับนี้ เรียกว่า ความแปลกแยก (Alienation) ซึ่งหมายถึงการที่สิ่งของ ความคิดหรือสถาบัน ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นได้แยกตัวออกห่างจากการควบคุมของมนุษย์ แล้วกลายเป็นพลังอิสระที่กลัมาข่มขู่คุกคามมนุษย์ ทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกบางประการที่แสดงให้เห็นว่า เขาได้แปลกแยก (Alienate) จากความเป็นตัวของเขาเอง จากเพื่อนมนุษย์และจากสังคม จนเป็นเหตุให้เขาแสดงท่าทีหรือพฤติกรรมออกมาให้เห็นว่าเขารู้สึกโดดเดี่ยว ไร้ความหมาย ไร้อำนาจและเกิดความขัดแย้งกับตนเอง

แนวคิดเรื่องความแปลกแยกนี้ได้อิทธิพลต่อมาร์กซ์ (Marx. 1818 - 1883)

เป็นอันมาก เขากล่าวถึงความแปลกแยกในเชิงเศรษฐกิจและสังคมว่า ความแปลกแยกไม่ได้เกิดขึ้นแต่ในความคิดเท่านั้น แต่ยังเกิดขึ้นในทางปฏิบัติและในการกระทำของมนุษย์ด้วย แท้จริงแล้วความแปลกแยกมีหลายลักษณะ เช่น ความแปลกแยกจากผลผลิตของกิจกรรมทางจิตใจอันได้แก่ปรัชญา ศิลปะ และศีลธรรม เป็นต้น ความแปลกแยกจากผลผลิตของกิจกรรมทางเศรษฐกิจอันได้แก่ สินค้า เงินทุน ความแปลกแยกจากผลผลิตของกิจกรรมทางสังคม อันได้แก่ รัฐ กฎหมาย และสถาบันทางสังคม ความแปลกแยกจากกระบวนการหรือวิธีการผลิต และ ความแปลกแยกจากเพื่อนมนุษย์และจากโลก ในบรรดาความแปลกแยกทั้งหลายเหล่านี้ มาร์กซ์เห็นว่าความแปลกแยกทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุของความแปลกแยกในลักษณะอื่น ๆ ซึ่งมาร์กซ์ได้กล่าวไว้อย่างละเอียดในหนังสือ The Economic Philosophical Manuscripts of 1844 (บทสัน รัตนกฤษฎาธาร. 2519 : 3 - 4) โดยมาร์กซ์เห็นว่าความแปลกแยกหมายถึง การที่มนุษย์เกิดความรู้สึกว่าความเป็นตัวของเขาเอง โลก ธรรมชาติ และคนอื่นได้ค้ำจากเขาไป แล้วมีอำนาจเหนือเขาและต่อต้านเขา ซึ่งแท้จริงแล้วเขารู้สึกว่าผลผลิตต่าง ๆ ที่เป็นอิสระจากเขานั้น ตัวเขาเองเป็นผู้สร้างด้วยพลังแรงงานของเขาเอง จากการที่ผลผลิตไม่ได้เป็นสิ่งที่ยืนยันการดำรงอยู่ของตัวเขาและไม่ได้เป็นการแสดงออกถึงสมรรถภาพและลักษณะเฉพาะของเขา ผลผลิตนั้นกลายเป็นสิ่งทรมานเขาทั้งร่างกายและจิตใจ เพราะกลายเป็นของนายทุน

แทนที่จะเป็นของเขา ดังนั้นความรู้สึกต่อการผลิตจึงเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงลักษณะการผลิตของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เพื่อให้หยุดรุดเท่านั้น โดยนัยนี้มนุษย์จึงแปลกแยกจากเพื่อนมนุษย์และโลก (Marx. 1975 : 57 - 196)

แนวคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกเชิงเศรษฐกิจและสังคมของมาร์กซ์ได้มีผู้นำไปปรับให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันและวิเคราะห์อย่างละเอียดละออมากยิ่งขึ้น โดยใช้แนวคิดความแปลกแยกนี้ไปเชื่อมโยงกันทุกแง่มุมของชีวิตในสังคมสมัยใหม่ เช่น อีริค ฟรอมม์ (Erich Fromm) แชฟฟ์ (Schaff) และเมอร์ชแลนด์ (Murchland) เป็นต้น

นอกจากความแปลกแยกที่อธิบายในเชิงมนุษยธรรมและเชิงเศรษฐกิจสังคมดังกล่าวมาแล้วนั้น ความแปลกแยกยังอาจอธิบายได้ในแง่ของปรัชญาอีกด้วย กล่าวคือในเชิงปรัชญานั้น เห็นว่าความแปลกแยกมีอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ต้องถูกสลัดทิ้งไปจากสังคม มนุษย์ตามความเชื่อของลัทธิอัตถิภาวนิยม (Existentialism) นั้น โดยเนื้อแท้แล้ว คือมนุษย์ที่ว้าเหว่โดดเดี่ยว ไม่ว่ามนุษย์จะทำอย่างไรก็ไม่อาจเอาชนะสภาพนี้ได้ (กิริติ บุญเจือ. 2522 : 7 ; ทวีป วรติลก. 2527 : 101)

นอกจากนั้น สักคัลย นิรุฒวิ ยังได้กล่าวถึงความแปลกแยกเชิงปรัชญาในทัศนะของซาร์ตร์ (Sartre) ที่แสดงไว้ในหนังสือชื่อ Being and Nothingness (1943) ด้วยว่า ความแปลกแยก หมายถึง สภาพที่เป็นอยู่อย่างไม่เหมาะสมกับความเป็นมนุษย์ ทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกว่าตนเองสูญเสียเป้าหมายของความเป็นมนุษย์ให้กับสิ่งภายนอก ความแปลกแยกทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่มีเสรีภาพ เพราะการดำรงอยู่ของเขาคงอยู่ภายใต้อำนาจของวัตถุสิ่งที่เขาสร้างมากับมือกลับมือที่พิชิตเหนือการตัดสินใจของมนุษย์ ซึ่งผิดไปจากแก่นแท้ของมนุษย์ เพราะการดำรงอยู่ของมนุษย์หรือ "Existence" ของมนุษย์ต้องอยู่เหนือวัตถุ มนุษย์จึงจะสามารถกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างมีเสรีภาพ ดังนั้นซาร์ตร์จึงเห็นด้วยกับมาร์กซ์ที่ยกย่องคุณค่าของการดำรงอยู่ของมนุษย์ (สักคัลย นิรุฒวิ. 2519 : 56) แต่ในท่ามกลางกิจกรรมของ

มนุษย์ เขาได้ใช้ความสามารถสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาแล้ว และไม่สามารถควบคุมได้ มีแต่ต้องปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งที่ตนสร้างขึ้นมา ปรากฏการณ์เช่นนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์สูญเสียเสรีภาพในการพัฒนาตนเอง การทำกิจกรรมต่าง ๆ ถูกพัฒนาการด้วยใช้ตรวนที่มนุษย์สร้างขึ้นเอง และท่ามกลางการครอบงำที่ไม่รู้ตัวเช่นนี้ มนุษย์จะรู้สึกท้อแท้กับว่าตนเองเป็นวัตถุอยู่โดดเดี่ยว อ้างว้าง ถูกแยกออกจากเพื่อนมนุษย์ จากผลผลิต และจากกระบวนการต่าง ๆ จนเขารู้สึกไม่พอใจ เบื่อหน่ายชีวิต และสิ่งแวดล้อมรอบตัว แนวทัศนะที่กล่าวมานี้ก็เป็นอีกความหมายหนึ่งของความแปลกแยก (ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์. 2526 : 11 - 12)

นอกจากความหมายในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านเศรษฐกิจสังคมและด้านปรัชญาดังกล่าวแล้ว ความหมายของความแปลกแยกยังปรากฏในนวนิยาย บทกวี บทละครและศิลปะอีกด้วย แต่ความคิดเรื่องความแปลกแยกที่ปรากฏในนวนิยาย บทกวีและบทละครนั้น มีความหมายกว้างรวมไปถึงการสูญเสียความเป็นตนเองของบุคคล การเป็นบุคคลที่ไร้ความหมาย ไร้กฎเกณฑ์แม้แต่ความสิ้นหวังและโดดเดี่ยวอ้างว้าง รวมทั้งการมองโลกในแง่ร้าย และการขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับชุมชนอีกด้วย ซึ่งจะได้ชี้ชัดในหมู่คนจน คนผิวดำในสหรัฐอเมริกาบางรัฐกลุ่มคนที่เป็ชนกลุ่มน้อยในสังคมผู้่วยทางจิต กรรมกร คนสูงอายุ ผู้ติดยาเสพติด เป็นต้น(Murchland. 1971 : 3 40)

ชนิดหรือประเภทของความแปลกแยก

ความแปลกแยกอาจพิจารณาได้สองนัย ได้แก่ ความแปลกแยกเชิงภววิสัย (Objective Alienation) และความแปลกแยกเชิงอัตวิสัย (Subjective Alienation) ความแปลกแยกเชิงภววิสัยนั้น กล่าวถึง ความแปลกแยกที่มีสาเหตุจากภายนอก จานนงเป็นความแปลกแยกทางเศรษฐกิจ ความแปลกแยกจากสถาบันสังคมและการเมือง และความแปลกแยกจากผลผลิตทางความคิด ส่วนความแปลกแยกเชิงอัตวิสัยนั้น กล่าวถึง ความรู้สึกแยกห่างหรือห่างเหิน (Alienated) ของมนุษย์จากตนเอง จากเพื่อนมนุษย์และจากสังคม แล้วเกิดพฤติกรรมออกมาให้เห็นว่าเขาารู้สึกไร้ความหมาย ไร้อำนาจ ไร้บรรทัดฐาน รู้สึกโดดเดี่ยว ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตนเอง

มาร์กซ์ ได้กล่าวถึงความแปลกแยกเชิงภววิสัยว่ามีอยู่สามลำดับ อันได้แก่ ความแปลกแยกของแรงงานเอง ความแปลกแยกของมนุษย์จากธรรมชาติ และความแปลกแยกของมนุษย์ต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ (ทวีป วรศิลป์, 2527 : 1 - 22)

ความแปลกแยกเชิงภววิสัยลำดับแรก คือความแปลกแยกของมนุษย์จากผลผลิตของแรงงานนั้น มีสาเหตุมาจากการแบ่งงานที่ก่อให้เกิดทรัพย์สินเอกชน อันทำให้เกิดการแย่งเจ้าของแรงงานออกจากปัจจัยการผลิต กิจกรรมที่เกิดขึ้นจึงเป็นสิ่งที่แปลกแยก กล่าวคืองานหรือกิจกรรมนั้น ๆ ไม่ได้เป็นไปตามเจตจำนงของผู้ผลิตหรือเจ้าของแรงงาน แต่เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องทำตามเจตจำนงของผู้อื่น (นายทุน) หรือสิ่งอื่น ๆ ดังนั้น งานจึงไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวมนุษย์ และผลของงานก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ยืนยันความมีอยู่หรือการดำรงอยู่ของตัวมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ ผลผลิตจากแรงงานจึงกลับกลายเป็นความสูญเสีย ทำให้มนุษย์รู้สึกเป็นทุกข์ แทนที่จะเกิดความภาคภูมิใจ ทั้งนี้เพราะมนุษย์ไม่สามารถพัฒนาเสรีภาพทั้งทางกายและทางใจได้เลย (Marx, 1975 : 280 - 320)

ส่วนความแปลกแยกเชิงภววิสัยลำดับที่สอง คือความแปลกแยกของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติหรือแก่นแท้ของมนุษย์นั้น มาร์กซ์ กล่าวว่า ธรรมชาติของมนุษย์นั้นแตกต่างจากสัตว์ทั่ว ๆ ไป เพราะมนุษย์รู้ถึงความเป็นอยู่ด้วยจิตสำนึกและความสามารถที่จะคาดคะเนอนาคต นอกจากนี้ มนุษย์ยังสามารถสร้างสรรค์อย่างมีจิตสำนึกโดยตั้งใจ ลักษณะที่มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ดังกล่าวแล้วนั้น ทำให้มนุษย์มีลักษณะที่เป็นเผ่าพันธุ์โดยเฉพาะ ดังนั้น จึงควรที่มนุษย์จะดำรงอยู่ได้ในสังคม แต่กลับปรากฏว่า ภายใต้ระบบทุนนิยม มนุษย์ไม่สามารถจะอยู่ได้อย่างสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ เพราะเขาต้องขายพลังแรงงานของตน ผลผลิตจากแรงงานก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดจากเจตจำนงอันอิสระของตนแต่กลับมาเป็นอำนาจเหนือมนุษย์ เป็นอิสระจากการควบคุมของมนุษย์ มนุษย์จึงเกิดความแปลกแยกจากธรรมชาติด้วยเหตุนี้ (Wallimann, 1981 : 1 - 80)

ความแปลกแยกเชิงภววิสัยลำดับที่สาม ตามทัศนะของมาร์กซ์ ได้แก่ ความแปลกแยกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ มาร์กซ์ได้สรุปลักษณะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ว่า ชีวิตด้านการผลิต คือชีวิตของเผ่าพันธุ์ กิจกรรมที่มีจิตสำนึกและเป็นอิสระ เป็นลักษณะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ การแปลกแยกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์จึงหมายความว่าเมื่อมนุษย์แปลกแยกจากธรรมชาติที่แท้จริงของเขา เขาก็

แปลกแยกจากเผ่าพันธุ์ด้วย มนุษย์ต่างจากสัตว์ตรงที่ว่ามนุษย์ไม่เพียงแต่มีชีวิตมีจิตสำนึกว่าตนเองเป็นปัจเจกบุคคลคนหนึ่งเท่านั้น แต่เขายังมีจิตสำนึกว่าตนเอง คือเผ่าพันธุ์มนุษย์ ดังนั้น มนุษย์จึงมีความเป็นสากลและอิสระ ลักษณะเผ่าพันธุ์ของมนุษย์อีกอย่างหนึ่งคือ มนุษย์ต้องทำการผลิต เพื่อนำเอาธรรมชาติมาปรับปรุงใช้ให้เกิดประโยชน์ตามความต้องการของมนุษย์ และมนุษย์สามารถทำการผลิตได้ แม้ว่าจะไม่มีความจำเป็นเฉพาะหน้า หรือความต้องการทางร่างกายมาบังคับ ดังนั้น มนุษย์จึงสามารถผลิตสิ่งต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับกฎของความงาม ความแปลกแยกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์จึงหมายถึง การลดระดับจากกิจกรรมการผลิต ซึ่งเต็มไปด้วยจิตสำนึกที่เป็นอิสระ มีเป้าหมาย และสอดคล้องกับกฎของความงามนี้ไปเป็นเพียงกิจกรรมที่สนองความต้องการของร่างกายของปัจเจกบุคคล เพื่อให้ร่างกายยังชีพอยู่ได้เท่านั้น เมื่อมองในแง่นี้มนุษย์จะไม่แตกต่างจากสัตว์เลย (Marx. 1975 : 279 - 400)

ความแปลกแยกเชิงอัตวิสัย แบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ ความแปลกแยกของบุคคลจากความสัมพันธ์ที่มีต่อสังคม สถาบัน และคนอื่น และความแปลกแยกจากตนเองของบุคคล (เลิศชาย ศิริชัย. 2530 : 19 - 20)

ความแปลกแยกเชิงอัตวิสัยลักษณะแรก คือความแปลกแยกจากสังคม จากสถาบันและจากบุคคลอื่นนั่นก็คือ ความแปลกแยกทางการเมืองการปกครอง และความแปลกแยกทางวัฒนธรรมนั่นเอง ความแปลกแยกทางการเมืองการปกครอง แสดงออกโดยการเพิกเฉยหรือต่อต้าน หมายถึง การที่บุคคลเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องสกปรกเลวร้าย จึงไม่สนใจที่จะมีส่วนร่วมทางการเมือง หรือต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการเมืองการปกครองเสียใหม่ ความแปลกแยกทางวัฒนธรรม หมายถึง การที่บุคคลปฏิเสธโครงสร้างทางวัฒนธรรมของสังคมที่ตนไม่ยอมรับและไม่เห็นด้วย ในขณะที่ยังไม่มีโครงสร้างใหม่เข้ามาแทนที่ บุคคลที่มีความแปลกแยกก็จะแสดงความแปลกแยกออกมาในลักษณะที่ปฏิเสธระบบเก่านี้ แล้วทำในสิ่งที่ตนหรือกลุ่มของตนเห็นว่าดี หรือในทางตรงกันข้ามก็จะที่สภาวะการตีตนแปลกแยกไปสู่สภาพที่ขาดการพิจารณา เช่น ดิศสุรา ยาเสพติด เพื่อให้ลืมความทุกข์และปัญหา (เลิศชาย ศิริชัย. 2530 : 21 - 12)

ความแปลกแยกเชิงอัตวิสัยลักษณะที่สอง ได้แก่ ความแปลกแยกของบุคคลจากความสัมพันธ์กับชีวิต และกิจกรรมของตน หมายถึง การที่บุคคลถูกสังคมเรียกร้องให้กระทำในสิ่งที่มีความรู้สึก เป็นอุดมการณ์ของตน การที่เขาต้องทำตามคำเรียกร้องของสังคมทั้งที่แท้จริงแล้วเขาไม่พอใจที่จะทำ เขาจึงรู้สึกแปลกแยกจากความเป็นตัวเขาเอง แยกจากกิจกรรมที่เขากำลังทำอยู่ เพราะมองไม่เห็นจุดมุ่งหมายในกิจกรรมในชีวิต และเห็นว่าสิ่งที่เขากระทำอยู่นั้น แท้จริงแล้วไม่มีคุณค่าอะไรเลย ยกตัวอย่างเช่น บุคคลที่มีความสามารถทางศิลปะ เขาก็ปรารถนาที่จะเป็นจิตรกร เป็นนักประพันธ์บทเพลง บทกวี หรือผู้แต่งทางด้านวิทยาศาสตร์ ก็ปรารถนาจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ หากแต่เขากลับไม่สามารถสร้างหรือเป็นในสิ่งที่ปรารถนาได้ เพราะภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่ผลิตเพื่อการตลาดและเอาใจผู้บริโภคนั้น เขาจำเป็นต้องสร้างผลผลิตตามความต้องการของตลาดเพื่อจะได้รับการตอบสนองจากลูกค้า ทั้งที่จริงแล้วสิ่งที่เขาผลิตเพื่อการตลาดนั้นเป็นสิ่งที่เขาไม่ชื่นชอบและพึงพอใจ เขาจึงเกิดความรู้สึกหดหอย เกิดความละอายใจ และเกิดความขัดแย้งภายในจิตใจของเขาเอง (Schaff. 1980 : 55 - 68)

ออลแมน (Ollman) ได้สรุปสาระของทฤษฎีความแปลกแยกทั้งสองนัยไว้ในหนังสือชื่อ Alienation : Marx's Conception of Men in Capitalist Society (1977) โดยสรุปจากหนังสือของมาร์กซ์ ชื่อ Economic and Philosophical Manuscripts (1844) ว่าความแปลกแยกมี 4 ลักษณะ ลักษณะแรก มนุษย์ในระบบทุนนิยม แยกแยกจากกิจกรรมการผลิตของเขา ไม่มีบทบาทหรือสามารถตัดสินใจการกระทำของเขา จนกลายเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกร้างระหว่างมนุษย์กับการดำเนินชีวิตของเขา

ลักษณะที่สอง มนุษย์ในระบบทุนนิยม แยกแยกจากผลผลิตของตนเอง คือไม่สามารถควบคุมสิ่งที่ตนผลิตขึ้น หรือควบคุมผลที่ตามมาจากสิ่งที่ตนผลิตขึ้น ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความแตกร้างของมนุษย์กับโลกวัตถุโดยที่ตัวมนุษย์ทรมานคุณค่าไม่ สิ่งซึ่งมนุษย์ผลิตขึ้นกลับมีคุณค่าขึ้นมาแทน

ลักษณะที่สามของความแปลกแยก คือมนุษย์ถูกแยกออกจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เนื่องจากการแข่งขันและความขัดแย้งระหว่างชนชั้นซึ่งเป็นเหตุทำให้ความร่วมมือระหว่างมนุษย์ด้วยกันไม่อาจมีขึ้นได้

และลักษณะที่สี่ของความแปลกแยก คือมนุษย์ในระบบทุนนิยมแยกแยกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์เพราะเมื่อมนุษย์แยกแยกจากธรรมชาติที่แท้จริงของเขา เขาก็แยกแยกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วย (Ollman. 1977 : 70 - 200)

จากแนวคิดที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ อาจสรุปได้ว่าความแปลกแยกมี 4 ประเภท

คือ (1) ความแปลกแยกจากตนเอง (2) ความแปลกแยกจากผู้อื่น (3) ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ (4) ความแปลกแยกจากค่านิยมทางสังคม ซึ่งมีลักษณะและสาเหตุต่าง ๆ กันออกไป ดังนี้

1. ความแปลกแยกจากตนเอง (Self Alienation)

ความแปลกแยกจากตนเองนี้ตามแนวคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกจากชีวิตและจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ของมาร์กซ์ เกิดจากกิจกรรมการผลิตของมนุษย์ซึ่งเต็มไปด้วยอิสระมีสัมพัทธ์ มีความฉาบฉวย มีเป้าหมายและมีความสอดคล้องกับกฎของความงามถูกลดระดับลงไปเป็นเพียงกิจกรรมที่สนองความต้องการของร่างกายของปัจเจกชนคนหนึ่ง ๆ เพื่อให้ร่างกายสามารถยังชีพอยู่ได้เท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้ชีวิตมนุษย์ไม่แตกต่างไปจากสัตว์เลย เพราะแท้จริงแล้ว มนุษย์มีหน้าที่ที่มีลักษณะเฉพาะซึ่งได้รับการพัฒนาตามหลังการผลิต ซึ่งมนุษย์ต้องหาแนวทางและความสัมพันธ์ทางการผลิตเพื่อสนองลักษณะเฉพาะอันจะนำมนุษย์ไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ขณะที่มนุษย์สามารถสนองความต้องการอย่างหนึ่งได้สำเร็จ ความสำเร็จก็จะนำไปสู่ความต้องการใหม่นั้น ซึ่งมนุษย์ก็จะต้องหาวิธีทำให้เป็นจริงขึ้นมา ดังนั้นหน้าที่ของมนุษย์จึงไม่ได้อยู่ที่การกินนอนและสืบพันธุ์ที่มนุษย์มี เช่นเดียวกับสัตว์เท่านั้น หากแต่ยังต้องมีหน้าที่พัฒนาชาติพันธุ์ของมนุษย์ให้สมบูรณ์ด้วย แต่ทว่าความแปลกแยกจากชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ทำให้ชีวิตของมนุษย์กลายมาเป็นเพียงเครื่องมือของคนอื่นหรือสิ่งอื่น และกิจกรรมการผลิตก็เข้าไปเพื่อการรักษาร่างกายให้สามารถอยู่รอดได้เท่านั้นเอง

ชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์คือ ชีวิตแห่งกิจกรรมการผลิต และจากกิจกรรมการผลิตนี้เองที่มนุษย์ได้พิสูจน์ตัวเขาว่าเป็นการดำรงเผ่าพันธุ์อย่างแท้จริง ธรรมชาติเป็นเครื่องมือให้กิจกรรมการผลิตแห่งชีวิตมนุษย์ดำเนินไปได้ เพราะถ้าไม่มีธรรมชาติ แรงงานก็ขาดวัตถุดิบที่จะทำให้แรงงานกลายเป็นรูปธรรมขึ้นมา และกิจกรรมการผลิตซึ่งแสดงออกถึงชีวิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ใช่กิจกรรมที่เป็นเพียงการสนองความจำเป็นในการรักษาร่างกายให้อยู่รอดเท่านั้น แต่เป็นการผลิตที่พัฒนาซึ่งชีวิตใหม่ที่แสดงลักษณะทั้งหมดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เพราะเมื่อใดที่มนุษย์สามารถใช้แรงงานเปลี่ยนสภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมไปสู่เป้าหมายของตนได้ มนุษย์ก็สามารถ

คิดสรุปทเรียนจากการทำงานที่มีทั้งความสำเร็จและล้มเหลว แล้วนำไปปรับปรุงการทำงานครั้งต่อไป เพื่อนำมาซึ่งศักยภาพใหม่และเป็นการสนองความต้องการของร่างกายในเวลาเดียวกัน แต่ถ้าชีวิตแห่งกิจกรรมการผลิตของมนุษย์ไม่ได้แสดงความเป็นตัวมนุษย์ แต่เป็นเพียงวิถีไปสู่จุดมุ่งหมายภายนอก แทนที่จะไปสู่จุดมุ่งหมายในตัวเอง มนุษย์ก็แปลกแยกจากตนเอง เพราะตัวมนุษย์มีฐานะเป็นเพียงทาสหรือเสมือนวัตถุหรือเครื่องจักรขึ้นหนึ่งเท่านั้น และก็ไม่สามารถอธิบายถึงความรู้สึก ความคิดและความต้องการของตนได้ เพราะทั้งความรู้สึก ความคิด ความรู้สึกรู้สึก และความต้องการเหล่านั้นไม่ได้เป็นไปตามที่ตนเองคิดหรือต้องการจะให้เป็นอย่างนั้นเลย

ดังนั้นความแปลกแยกจากตนเองจึงหมายถึงสภาพที่บุคคลไม่อาจเข้าใจความรู้สึก ความคิดตลอดจนพฤติกรรมของตนเองว่ามีเหตุและผล มีความเป็นเอก และความเป็นไปเช่นไร หรือไม่สามารถยกระดับจิตใจและเหตุผลของตนให้มีความแข็งแกร่งจากสัญชาตญาณ เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ ความแปลกแยกจากตนเอง แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง

การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเองนี้เป็นลักษณะหนึ่งของความแปลกแยกจากตนเอง มักจะเป็นอาการทางประสาท (Neurosis) ของคนในสังคมสมัยใหม่ ซึ่ง ฟรอมม์ (Fromm) กล่าวถึงอาการวิกลจริตว่าเป็นสาเหตุมาจากความแปลกแยก ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของฟรอยด์ (Freud) ที่เห็นว่า คนเมื่อตกอยู่ใต้อำนาจของคตินา ซึ่งได้แก่ อำนาจ เงิน ผู้หญิง ฯลฯ แล้วจะทำให้เขากลายเป็นทาสของความต้องการของตัวเอง แล้วเกิดความขัดแย้งภายในตัว ทำให้เกิดอาการทางประสาท (Feuerlicht. 1978 : 73 - 75) ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศเป็นความพอใจและคตินาของมนุษย์ และไม่ว่าจะเป็นความต้องการอำนาจ ความรัก การสร้างสรรค์ การทำลายและความปรารถนาต่าง ๆ ล้วนแต่เป็นแรงขับที่ทำให้มนุษย์กระทำการต่าง ๆ นั้น โดยมีพื้นฐานมาจากความเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ เมื่อมนุษย์กระทำแล้วย่อมเข้าใจตัวเองว่ากำลังคิดหรือรู้สึกอย่างไร แต่ถ้าไม่เข้าใจแล้วก็จะเกิดความแปลกแยกขึ้น ดังนั้นการไม่เข้าใจในความคิดและความรู้สึกของตนเองจึงเป็นเกดที่หนึ่งของความแปลกแยกจากตนเอง

1.2 การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

เมื่อมนุษย์ลดระดับกิจกรรมการผลิตของชีวิตมาเป็นเพียงวิถีทางสนองตอบต่อความต้องการทางร่างกาย ทำให้กิจกรรมกลับกลายเป็นเพียงเพื่อให้ชีวิตอยู่รอดได้แทนที่จะเป็นกิจกรรมอิสระ และผู้สร้างสามารถกำหนดทิศทางได้ เมื่อกิจกรรมที่บุคคลกระทำลงไปได้เป็นกิจกรรมที่ไร้รางวัลหรือผลตอบแทนทางจิตใจมาสู่บุคคลหรือเมื่อบุคคลต้องผูกมัดตนเองอยู่กับกิจกรรมซึ่งไม่มีรางวัลหรือความน่าพึงพอใจ แต่ต้องทำเพื่อผลตอบแทนอันเป็นสิ่งภายนอก มนุษย์จึงไม่อาจเข้าใจพฤติกรรมของตนเองได้ จึงนับเป็นความแปลกแยกจากตนเอง

2. ความแปลกแยกจากผู้อื่น (Alienation from Others)

ความแปลกแยกจากผู้อื่น เป็นผลมาจากความแปลกแยกของมนุษย์จากผลผลิตและจากชีวิตเผ่าพันธุ์มนุษย์ ซึ่งเป็นชีวิตแห่งกิจกรรมการผลิตที่มีลักษณะ มีเป้าหมาย เป็นอิสระ และสอดคล้องกับกฎของความจริง และเป็นกิจกรรมที่แสดงถึงการพัฒนาความสามารถของมนุษย์ที่แตกต่างจากสัตว์ เพราะมีการจัดการและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อมนุษย์พบว่าตนเองเป็นคนแปลกแยก เขาก็จะเห็นว่าคนอื่นย่อมแปลกแยกไปด้วย ความแปลกแยกจากผลผลิตปรากฏอยู่ในลักษณะของกิจกรรมของมนุษย์ที่สัมพันธ์กับผู้อื่น

ความแปลกแยกจากผู้อื่นเป็นส่วนหนึ่งของการแปลกแยกจากผลผลิต เพราะผลผลิตที่ได้ไม่ใช่เป็นของผู้ผลิต แต่กลับกลายเป็นของอีกคนหนึ่ง ซึ่งแปลกแยกต่อผู้ผลิต ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์จึงกลายเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตที่ใช้พลังแรงงานคือกรรมกรกับผู้ที่ได้รับผลจากการผลิตของกรรมกร ซึ่งก็คือนายทุนนั่นเอง ผลผลิตจึงไม่ใช่ผลผลิตเพื่อสังคม และไม่ใช่ผลผลิตแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่เป็นผลผลิตเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของนายทุน (Marx. 1975 : 70 - 75)

จากความสัมพันธ์ระหว่างนายทุนกับกรรมกรดังกล่าวแล้วนั้น ทำให้ผู้ขายแรงงานมีฐานะยากจนลงเรื่อย ๆ ปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นการปฏิเสธมนุษย์ มิให้ได้รับสิ่งต่าง ๆ ทำให้มนุษย์ขาดความสำนึกและความเป็นตัวของตัวเอง และรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของวัตถุ ผลผลิตของมนุษย์จะเป็นสิ่งกำหนดความต้องการของมนุษย์ และสิ่งของเหล่านี้รับใช้นายทุนผู้ที่ไม่ต้องออกแรงทำงาน ผลผลิตจึงไม่ได้สนองความต้องการของผู้ขายแรงงานเลย (Marx. 1975 : 136 -

140) แรงงานที่กรรมกรใช้ไป จึงอยู่ในลักษณะของแรงงานบังคับ ตัวมนุษย์เองก็กลายเป็นตัวสินค้าชนิดหนึ่ง และถูกโยนเข้ากับสินค้าแทนที่จะอยู่ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เสรีภาพตลอดจนอิทธิพลและความต้องการของมนุษย์ก็จะถูกกำหนดโดยปัจจัยของสินค้า ทั้งหมดนี้เป็นเพราะความบ้าคลั่งหลงใหลอย่างมกมายในวัตถุของมนุษย์ (สฺรพงษ์ ชัยนาม. 2517 : 65 - 66 ;

อ้างอิงมาจาก Marcuse. 1969 : 274)

มาร์กซ์ได้วิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ต่างก็ห่างเหินจากกัน และมองเห็นกันและกันเป็นวัตถุและสินค้า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกลายเป็นความสัมพันธ์กันโดยมีวัตถุเป็นตัวกำหนด มนุษย์จึงไม่ได้ขายแต่เพียงสินค้า แต่ยังได้ขายตนเองอีกด้วย กรรมกรขายพลังแรงงานทางกาย นักธุรกิจ แพทย์ เสมียน ก็ขายแรงงานของตนที่ปรากฏออกมาในรูปสินค้าและการบริการ (Schaff. 1980 : 165 - 166) ความสัมพันธ์ที่ต่างฝ่ายต่างใช้ประโยชน์ซึ่งกันและกันอย่างเต็มที่ เพื่อวิถีทางไปสู่เป้าหมายของตนเองในลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบมนุษย์ (Fromm. 1971 : 118) จึงเห็นได้ว่า ความแปลกแยกจากผู้อื่นก็คือการที่บุคคลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับคนอื่น ๆ มองเห็นผู้อื่นเป็นเครื่องมือหรือวิถีทางที่จะใช้ประโยชน์ซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของตน ทำให้มนุษย์เกิดความเหงา เปล่าเปลี่ยวและขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น ความแปลกแยกจากผู้อื่นมีองค์ประกอบย่อย ดังนี้คือ

2.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

ความเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนยุคใหม่ เพราะความสัมพันธ์ของคนไม่ได้เป็นความสัมพันธ์แบบมนุษย์ แต่เป็นความสัมพันธ์ที่มีกฎของตลาดเป็นตัวกำหนด โดยต่างมีผู้แข่งขันที่ต่างฝ่ายต่างต้องต่อสู้กันทางเศรษฐกิจ (Fromm. 1971 : 118 - 119) เมื่อมนุษย์รู้สึกเป็นอิสระจากข้อผูกมัด เขาจะมีความสําคัญในความมั่นคงปลอดภัยและรู้สึกเป็นเจ้าของ แต่เมื่อเขาไม่สามารถรับรู้ตำแหน่งที่เป็นอยู่ของเขาแล้ว เขาก็ไม่รู้สึกถึงค่าและความหมายในชีวิต เขาถูกข่มขู่ด้วยอำนาจที่อยู่เหนือเขา ได้แก่ เงิน และตลาด ความสัมพันธ์ของเขากับผู้อื่นที่ได้แก่ นายทุนเป็นรูปของการกดขี่ ข่มเหง และห่างเหินกัน ทำให้เขารู้สึกเหงาและโดดเดี่ยว (จารุณี มณีกุล. 2531 : 78 ; อ้างอิงมาจาก Feuerlicht. 1978 :

ความเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นลักษณะของความรู้สึกเดียวดาย และต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ผู้ที่มีความแปลกแยกนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด และขาดความสัมพันธ์อันดีต่อผู้อื่น ทำให้เขาได้รับความสุขไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ คนจะเกิดความเหงาเมื่อเขาขาดความสัมพันธ์กับผู้อื่น และขาดการได้รับยกย่องจากผู้อื่น ตลอดจนเมื่อเขาถูกกดขี่ขูดรีด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาล้มเหลวในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เขาก็จะปลีกตัวไปอยู่ตามลำพังเพียงผู้เดียว เขาจึงเกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยวในที่สุด โดยสรุปแล้วความเหงาเปล่าเปลี่ยวก็คือ การที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่กลับมีความรู้สึกเหมือนนักบวชอยู่ตามลำพังเพียงผู้เดียว ทั้งนี้เนื่องจากเขาขาดการมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้อื่น รวมทั้งขาดการยอมรับนับถือจากผู้อื่นนั่นเอง

2.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

บุคคลจะมีความรู้สึกต่อตนเองโดยอาศัยการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือการที่บุคคลรู้ว่าตนเองเป็นใครหรืออย่างไรนั้น เพราะมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งสิ้น (เพ็ญแข ประจักษ์จันภา และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 23) เจมส์ (James) และคูลีย์ (Cooley) มีความคิดเห็นตรงกันเกี่ยวกับความคิดเรื่องตน (Self) ว่าบุคคลจะรู้จักตนเองว่าเป็นอย่างไรนั้น เพราะการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยในขณะที่บุคคลมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้น บุคคลจะประเมินพฤติกรรมของตนเองจากท่าทีที่ผู้อื่นแสดงออกต่อตน ด้วยเหตุนี้ผู้อื่นจึงทำหน้าที่เป็นกระจกเงาให้แก่บุคคลในการที่จะส่องให้เห็นว่าพฤติกรรมของเขาเป็นเช่นไร ขบวนการเกิดความรู้สึกต่อตนโดยผ่านทางบุคคลอื่นโดยอาศัยการมีปฏิสัมพันธ์กันนี้ เรียกว่า "ขบวนการกระจกส่องหน้า" (Looking-glass Self) ขบวนการนี้จะเกิดและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยกรอบครัวเป็นแกนสำคัญในการที่จะสร้างความรู้สึกเกี่ยวกับตนให้แก่บุคคลขึ้นมาได้ (เพ็ญแข ประจักษ์จันภา และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 23)

มีด (Meed) สันนิษฐานความคิดเรื่องตนของเจมส์กับคูลีย์ พร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติมว่า จากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กันนี้ ทำให้บุคคลสามารถสวมบทบาทของผู้อื่นและเข้าใจบทบาทของบุคคลในสังคม รวมถึงบทบาทของตนเองด้วย การเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Conception) ของบุคคลจะกว้างขึ้น จากสังคมกลุ่มเล็กตั้งแต่ครอบครัว กลุ่มเพื่อนไปจนถึงกลุ่มอื่น ๆ ในสังคม จน

ในที่สื่บุคคลจะเข้าใจบทบาททางสังคมของคนทุกประเภทในสังคม รวมทั้งบทบาทของตนเองด้วย
 ดังนั้นจึงสรุปความแปลกแยกจากผู้อื่นด้านการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดได้ว่า
 เป็นการแยกขาดจากกลุ่มที่เขามีส่วนร่วมอยู่และประสบความล้มเหลวในการมีปฏิสัมพันธ์กับ
 ผู้อื่นอีกด้วย

3. ความแปลกแยกจากงาน (Alienation from Work) มาร์กซให้แนวคิดเกี่ยวกับ
 ความแปลกแยกจากงานว่า ในระบบการทำงานซึ่งงานเป็นสิ่งนอกตัวของคนงาน งานไม่ได้เป็นส่วน
 หนึ่งของธรรมชาติของเขา และไม่ได้ยืนยันตัวเขา แต่งานเป็นสิ่งที่ปฏิเสธตัวเขา เขาจึงรู้สึก
 เป็นทุกข์ ไม่มีความสุขและไม่ได้พัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างเสรี งานทำให้จิตใจของ
 เขาเสื่อมลง เขาจึงรู้สึกสบายใจเมื่อไม่ได้ทำงาน ทั้งนี้เพราะงานเป็นสิ่งที่เขามีได้กระทำด้วย
 ความสมัครใจ แต่เป็นการบังคับ เขาจึงมักหลีกเลี่ยงการทำงาน เพราะมันไม่ได้สนองความ
 ต้องการของเขา แต่มันเป็นบรรทัดหรือวิธีสนองตอบความต้องการด้านอื่น ๆ และจากการที่งานมี
 ลักษณะอยู่ภายนอกตัวคนงานนั้น คนงานจึงรู้สึกว่าการที่ทำงานไม่ได้ทำเพื่อตนเอง แต่เพื่อผู้อื่น
 ดังนั้นในการทำงานเขาก็ไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง แต่ต้องอยู่ภายใต้คนอื่น (Marx.
 1975 : 325 - 326) การที่บุคคลไม่สามารถคาดหมายการกระทำของตนเองได้ มองไม่
 เห็นเป้าหมายที่แท้จริงของกิจกรรม เนื่องจากขาดความเข้าใจในกิจกรรม และกิจกรรมนั้นก็ไม่ได้
 นำมาซึ่งความสุข ความพึงพอใจ และความภูมิใจมาให้แก่เขา แต่กลับทำลายเขา ทำให้เขาไม่
 สามารถพัฒนาความสามารถของตัวเองได้เลย แต่ต้องทำเพื่อความอยู่รอดนี้ทำให้บุคคลมีความ
 แยกจากงานซึ่งอาจแบ่งเป็นองค์ประกอบย่อย ได้ดังนี้

3.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

ความพึงพอใจต่องานเป็นทัศนคติของคนต่อบทบาทและสถานการณ์ของงาน
 ซึ่งแสดงออกมาในรูปของค่านิยมต่องาน (Work Values) ซึ่งได้แก่การทำงานเปิดโอกาสให้
 คนงานสามารถพัฒนาความสามารถได้ คนงานสามารถทัศนคติศทางของงานได้ด้วยตนเอง
 และยังสามารถมองเห็นผลลัพธ์ของงานได้ ส่วนความสละสลวยในการทำงานนั้น ได้แก่
 การเดินทางที่สละสลวยทั้งไปและกลับจากที่ทำงาน การมีชั่วโมงหรือช่วงการทำงานที่ดี
 มีอิสระจากข้อขัดแย้งภายในการทำงาน เป็นต้น ผลตอบแทนที่ได้รับจากการทำงาน ได้แก่

เงินรายได้ ผลประโยชน์และสวัสดิการในการทำงานที่คนงานต้องการ งานจึงเปิดโอกาสให้คนงานได้สร้างความสัมพันธ์ต่อเพื่อนร่วมงานอีกด้วย (จารุณี มณีกุล, 2531 : 60 ; อ้างอิงมาจาก Kalleberg, 1977 : 125) เมื่อลักษณะงานเปลี่ยนแปลงไป เช่นที่ปรากฏในปัจจุบัน คนจึงเกิดความแปลกแยกจากงาน ซึ่งได้แก่ภาวะที่คนงานไม่รู้สึกรักงานน้อย ไม่มีความผูกพันกับงานที่ทำ จนถึงที่สุดก็ไม่พอใจต่อสภาพที่เขาเป็นอยู่ แต่เขายังฝันงานทำอยู่ด้วยความรังเกียจต่อสิ่งต่าง ๆ ที่บีบบังคับเขา เขาควบคุมเองที่ยอมจำนนต่อสิ่งต่าง ๆ และเขาได้ให้คุณค่าสูงต่อการกระทำในสิ่งที่เขาไม่สามารถกระทำได้ หรือในสิ่งที่เขาคิดว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอ จากสภาพดังกล่าวแสดงว่าเขาเกิดความขัดแย้งระหว่างสภาพที่เขาต้องการกับสภาพที่เป็นจริง ความไม่พึงพอใจต่องาน ต่อนายจ้าง ต่อเพื่อนร่วมงานจึงเกิดขึ้นกับเขา และความไม่พึงพอใจต่อข้อจำกัดต่าง ๆ ของงานที่เขาทำอยู่มักจะพบมากในสภาพของการทำงานในปัจจุบัน

3.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

สังคมเป็นตัวกำหนดสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ มนุษย์ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังคนเดียวได้ แต่ต้องอยู่ร่วมกัน ความสามารถทางการผลิตปัจจัยในการดำรงชีพเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของมนุษย์ ในตอนแรกมนุษย์เป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ จนกระทั่งมนุษย์สามารถควบคุมและเอาชนะธรรมชาติได้ เมื่อมนุษย์มาอยู่รวมกันก็จำเป็นต้องแบ่งแรงงานกัน เช่น ในสมัยดั้งเดิม ผู้ชายมีหน้าที่หาอาหาร ผู้หญิงมีหน้าที่ดูแลบ้านเรือน กระบวนการแบ่งงานนี้มีพัฒนาการและเปลี่ยนแปลงไปตามลำดับ จากการแบ่งงานกันทำในครอบครัวในสังคมดั้งเดิม วิวัฒนาการมาสู่ความเป็นสังคมทาส โดยเริ่มจากการทำสงครามทำให้ผู้แพ้ตกเป็นทาส ผู้ชนะเป็นเจ้าของผลผลิตและเจ้าของทาส ในสังคมศักดินาผู้เป็นเจ้าของผลผลิตคือเจ้าของที่ดิน ส่วนผู้ผลิตเป็นชาวนา ในสังคมทุนนิยม ตามความคิดของมาร์กซนั้นนายทุนเป็นเจ้าของผลผลิต และกรรมกรเป็นผู้ผลิต การแบ่งงานเป็นการแยกปัจจัยการผลิตออกจากผู้ผลิต จึงทำให้เกิดความขัดแย้งกันด้านผลประโยชน์ส่วนตัวกับผลประโยชน์ส่วนรวมเนื่องจากการกระจายของแรงงานและผลผลิตของแรงงานไม่เท่าเทียมกัน และการ

แบ่งงานก็เกิดจากความต้องการแลกเปลี่ยนผลผลิตซึ่งกันและกันที่กระตุ้นให้คนแลกเปลี่ยนผลผลิต
มีความเห็นแก่ตัวมากขึ้น (Marx. 1975 : 155 - 156)

การแบ่งงานกันทำส่งผลทำให้เกิดความเฉื่อยช้าอย่างขึ้น ดังนั้นบุคคลจึงไม่มี
โอกาสพัฒนาศักยภาพด้านอื่น ๆ ที่มิอยู่ในตัวเองได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมทุนนิยมที่มีการ
แบ่งงานซับซ้อน ยิ่งทำให้คนกลายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องจักร คนไม่มีโอกาสพัฒนาศักยภาพที่แฝง
อยู่ให้กลายเป็นจริงขึ้นมาได้ แม้ว่าการแบ่งงานทำให้ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้น แต่ก็ทำให้สมรรถภาพของ
คนลดลงเพราะเขาถูกบีบบังคับให้ทำงานด้านเดียวเหมือนเครื่องจักร การทำงานที่ซ้ำซาก จ่าเจ
ทำให้เขาไม่มีโอกาสพัฒนาศักยภาพในทุกทาง (Marx. 1975 : 63) ดังนั้นความสามารถของ
บุคคลก็ถูกจำกัดให้แคลง ต้องทำงานหน้าที่อย่างเดียวกับที่ซ้ำซากจ่าเจ บุคคลก็ไม่มีความคิดใน
เชิงสร้างสรรค์ ไม่มีอิสระในการตัดสินใจโดยลำพังหรือกำหนดกระบวนการผลิตได้ด้วยตัวเอง
กิจกรรมที่บุคคลกระทำนั้นจึง ไม่ได้แสดงความเป็นตัวของเขา และแสดงความสามารถที่แท้จริงของ
เขาออกมาอย่างเต็มที่ จึงกลายเป็นคนที่มีความแปลกแยกไปในที่สุด

3.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจเพื่อความอยู่รอด

ในสังคมทุนนิยมนั้น ความสำเร็จทางด้านวัตถุกลายเป็นเป้าหมายสำคัญ
ดังนั้น ความพยายามของมนุษย์จึงขึ้นอยู่กับการเติบโตของระบบเศรษฐกิจ มนุษย์จึงกลายเป็นเพียง
ชิ้นส่วนเล็ก ๆ เพียงชิ้นหนึ่งของเครื่องจักร และทำงานเพื่อสนองตอบต่อความต้องการภายนอก
เท่านั้น ในการที่มนุษย์ได้ขายแรงงานของตนไปในตลาด เขารู้สึกว่าการทำงานไม่ได้มาจาก
ความรักและความคิด แต่ขึ้นอยู่กับบทบาทของเศรษฐกิจ สังคม เพื่อสนองความต้องการและปฏิบัติ
ตามหน้าที่ตามระบบสังคม และเพื่อความสำเร็จเขาจึงต้องขายตัวเองทั้งร่างกาย จิตใจ และ
ความคิดให้แก่นายทุน (จารุณี มณีกุล. 2531 : 64 - 65 ; อ้างอิงมาจาก Fromm.
1971 : 141, 1961 : 110)

เมื่อมนุษย์มีลักษณะดังเช่นสิ่งของที่สามารซื้อขายได้ในตลาด ความรู้สึก
ต่องานจึงไม่ได้เต็มไปด้วยความรักและความคิดสร้างสรรค์ แต่ต้องขึ้นอยู่กับกรอบรับและ
ความคิดเห็นของผู้อื่น ทำตามความคิดเห็นของผู้อื่นตลอดมา เพื่อให้ผู้อื่นยอมรับตน มนุษย์จึงกลายเป็น

เป็นเสมือนมนุษย์กลหรือหุ่นยนต์ก็ไม่ปาน การที่ไม่ได้ทำงานหรือกิจกรรมเพื่อตนเอง แต่ทำเพื่อคนอื่นเพียงเพื่อความอยู่รอดนั้น ทำให้เขาเกิดความแปลกแยก (Fromm. 1971 : 203 - 204)

3.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

ในสถานการณ์การทำงานของคนงานในระบบทุนนิยมที่สิทธิและกระบวนการตัดสินใจของคนงานถูกบังคับข้อ คนงานจึงแปลกแยกจากผลผลิต เพราะสิทธิและวิถีของการตัดสินใจในการทำงานของเขาถูกเจ้าของกิจการหรือนายทุนยื้อแย่งไป ในกระบวนการผลิตคนงานอยู่ในสภาพไร้อำนาจ เพราะกระบวนการผลิตอยู่เหนือการควบคุมของเขา เขาไม่สามารถควบคุมกระบวนการผลิต เพราะเหตุว่าผลผลิตจากแรงงานและกิจกรรมการผลิตไม่ได้เป็นของคนงาน แต่เป็นของนายทุนซึ่งคนงานได้ขายให้แก่เขา ทั้งนี้เพราะในการผลิตนายทุนเป็นผู้กำหนด และควบคุมทุกอย่าง คนงานมีหน้าที่ปฏิบัติตามเท่านั้น (จารุณี มณีกุล. 2531 : 65 - 66) ขณะเดียวกันมนุษย์ก็พยายามจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับโลก โดยการยอมจำนนต่อผู้อื่น ต่อสถาบัน ต่อพระเจ้า เขาหลอมตัวเองให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้อื่น สิ่งอื่นนอกตัวเขาและตัวเขาเองทำให้ตนต้องประสบกับความไร้อำนาจที่ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้และยอมจำนนต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่รู้ตัว แทนที่มนุษย์จะมีอิสระพัฒนาศักยภาพของตนเองในฐานะที่เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่ทว่าเขากลับมีชีวิตที่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขายอมจำนน (Fromm. 1971 : 30 - 31)

เมื่อมนุษย์รู้สึกไร้อำนาจตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งภายนอก เขาก็ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้ เขารู้สึกไม่สามารถแก้ไขหรือทำอะไรได้เลยกับสภาพชีวิตและสังคมที่เป็นอยู่ ฉะนั้นความไร้อำนาจจึงเป็นความรู้สึกไม่สามารถควบคุมเหตุการณ์และโครงสร้างทางเศรษฐกิจสังคมและการเมืองได้ (Schaff. 1980 : 165 - 166) ดังนั้นเมื่อมนุษย์ถูกบังคับให้เลือกกระทำสิ่งที่ตนไม่สามารถเลือกได้ ไม่สามารถกำหนดและควบคุมกระบวนการทำงาน ต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของสิ่งอื่นหรือผู้อื่น จึงทำให้เขาเกิดความแปลกแยกจากการทำงานหรืออาชีพ

4. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

นักสังคมวิทยาเห็นว่าความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างตนเองกับวัฒนธรรม

ความเชื่อ ค่านิยมของสังคม ที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปของสังคม แบ่งเป็นองค์ประกอบย่อยได้ดังนี้

4.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม

ชาคท์ (Schacht) เห็นว่าการปฏิเสธค่านิยมของสังคมเป็นการไม่ยอมรับเป้าหมายที่สังคมกำหนดขึ้นเป็นค่านิยมพื้นฐานอันเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิต (Schacht, 1980 : 180) ค่านิยมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงลักษณะของมนุษย์ เป็นผลมาจากความคิด การสร้างสรรค์ของมนุษย์และจากสิ่งแวดล้อม ในสมัยเริ่มแรกมนุษย์เพียงต้องการสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้น โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมเพื่อสนองตอบต่อความต้องการทางด้านชีววิทยา เท่านั้น ต่อมามนุษย์มาอยู่ร่วมกันกลายเป็นสังคม ในสังคมมนุษย์มีความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมายและวัฒนธรรมที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อต้องการรักษาชีวิตไว้ เพื่อการสื่อสาร และเพื่อให้มีความคิดในแนวเดียวกันในกลุ่ม สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของมนุษย์ในขั้นที่สูงกว่าการสร้างสิ่งต่าง ๆ เพียงเพื่อสนองความต้องการทางชีววิทยา ซึ่งวิวัฒนาการขั้นนี้ เรียกว่าความต้องการทางสังคม ความต้องการทางสังคมของมนุษย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แต่ละบุคคลสามารถบ้นัดความต้องการอันจำเป็นของตน และช่วยให้สังคมเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย-สังคมจึงได้จัดให้มีวิธีการในอันที่บุคคลจะได้รับการสนองตอบความต้องการทางชีววิทยา โดยกำหนดกฎเกณฑ์และวิธีการที่สังคมยอมรับ และมีการบังคับให้บุคคลแต่ละคนยอมรับและปฏิบัติตามด้วย (เพ็ญแข ประจักษ์จันท์ และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 20)

สำหรับประโยชน์ที่มนุษย์จะได้รับโดยการใช้สิทธิและอำนาจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ผ่านทางสถาบันด้วยความเต็มใจนั้น มนุษย์จะได้รับโดยผ่านทางสถาบันที่จะใช้อำนาจกำหนดและควบคุมรักษาความมั่นคง ปลอดภัยในชีวิต ซึ่งเป็นผลในทางบวก ดังนั้นชีวิตในสังคมจึงเป็นสิ่งที่น่าพึงพอใจมากกว่าชีวิตตามสภาพธรรมชาติที่มนุษย์มีชีวิตไม่ยืนยาว แต่เป็นชีวิตที่โหดเหี้ยมและอ้างว้าง (Seeman, 1976 : 695)

ดังนั้นบุคคลที่ต่อต้านเป้าหมายที่กำหนดให้โดยสังคมที่คนส่วนใหญ่เห็นด้วย จึงเป็นคนที่มีความแปลกแยก เขาไม่ได้รับรู้สึกว่าตนเองเป็นสมาชิกคนหนึ่งคนหนึ่งของสังคมที่ต้องปฏิบัติตามกฎของสังคม เขามีความคิดว่ากฎเกณฑ์เหล่านั้นเป็นสิ่งที่แปลกแยกต่อเขา ซึ่งความคิดดังกล่าวมาจากความเข้าใจของเขาเอง เขามีความสุขในความคิด ความเข้าใจของตัวเองเอง ตลอดจน

ยั้งกันและยืนยันในความคิดดังกล่าว จะเน้นคนที่ให้คุณค่าต่ำต่อเป้าหมายที่ผู้อื่นให้คุณค่าอย่างสูงในสังคม จึงกลายเป็นคนแปลกแยกไปในที่สุด (Seeman. 1976 : 785)

4.2 การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

เมื่อมนุษย์มาอยู่ร่วมกันเป็นสังคม ก็เกิดการจัดระเบียบทางสังคมขึ้นมาเพื่อควบคุมแบบแผนแห่งพฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งนี้เพื่อสังคมจะสามารถแก้ปัญหาและทาหน้าที่ต่าง ๆ ที่จำเป็นแก่การดำรงอยู่ของสังคมได้ เพราะมนุษย์แต่ละคนนั้นมีความต้องการต่าง ๆ ของตนเอง ซึ่งถ้าปล่อยให้ทุกคนหาความพอใจ โดยไม่มีการควบคุมแล้วก็จะย่อมเป็นอันตรายต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้นสังคมจึงต้องหาวิธีการมาคอยควบคุมบังคับให้บุคคลรักษาระเบียบให้ได้ วิธีการนั้น ได้แก่ กฎหมาย กฎศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี (อุบล เสงี่ยมภิรตการณ์. 2528 : 13)

บุคคลในสังคมจะสามารถปฏิบัติตนต่อผู้อื่นได้อย่างถูกต้องตามระเบียบที่สังคมวางไว้ เพื่อให้สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และเพื่อให้สมาชิกอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขได้นั้น บุคคลต้องได้รับการอบรมสั่งสอน เพราะระเบียบของสังคมไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติที่ทุกคนสามารถรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณ แต่ทว่าเพราะระเบียบเป็นสิ่งที่คนกำหนดกันขึ้นเอง และแม้ว่าระเบียบสังคมที่นั้นได้มีการถ่ายทอดให้กับสมาชิกใหม่ เพื่อให้ปฏิบัติตามได้ถูกต้อง บุคคลก็อาจไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามก็ได้ เพราะระเบียบสังคมที่มนุษย์ด้วยกันสร้างขึ้นมานั้น เป็นสิ่งที่นอกเหนือสภาพธรรมชาติและมักจะฝืนความพอใจในธรรมชาติของตัวบุคคลตามปกติ ดังนั้นบุคคลจึงอาจเกิดความรู้สึกไม่พอใจหรือไม่เห็นด้วยกับระเบียบกฎเกณฑ์หรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่คนในสังคมส่วนใหญ่ยอมรับและประพฤติปฏิบัติตาม และได้แสดงออกให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ต่อต้านระเบียบของสังคมนั้น การที่เขากระทำในสิ่งที่ฝืนต่อกฎและระเบียบของสังคมเพื่อต้องการให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้นั้น แสดงว่า เขามีความแปลกแยกจากมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

จากการศึกษาทฤษฎีความแปลกแยกดังกล่าวมาแล้วนั้น ทำให้สรุปเกณฑ์ที่จะนำมาใช้วิเคราะห์ความแปลกแยกของตัวละครยิวในนวนิยายของมัลลาคู ได้ดังนี้

1. ความแปลกแยกจากตนเอง มีองค์ประกอบย่อยคือ

- 1.1 การไม่เข้าใจความรู้สึก และความคิดของตนเอง
- 1.2 การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

2. ความแปลกแยกจากผู้อื่น มุ่งองค์ประกอบย่อยคือ
 - 2.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว
 - 2.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น
3. ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ มุ่งองค์ประกอบย่อยคือ
 - 3.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน
 - 3.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นลักษณะ

เฉพาะตัวออกมาได้

- 3.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอด
 - 3.4 การไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน
4. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

มุ่งองค์ประกอบย่อยคือ

- 4.1 การปฏิเสธค่านิยมของสังคม
- 4.2 การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

ความแปลกแยกทั้ง 4 ประการนี้ เป็นอิสระจากกัน ดังนั้นการระบุว่าตัวละครใดมีความแปลกแยกหรือไม่ จึงกระทำได้ใน 2 กรณี คือ

กรณีที่หนึ่ง การมีความแปลกแยกเพียงบางส่วน เช่น ตัวละครมีความแปลกแยกจากงานไม่แปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานความประพฤติปฏิบัติของสังคม

กรณีที่สอง การมีความแปลกแยกรวม หมายถึง ตัวละครนั้นมีความแปลกแยกทุกองค์ประกอบมากน้อยตามแต่กรณี

บทที่ 3

ชีวประวัติและผลงานของเบอร์นาร์ด มาลามูดและเรื่องย่อของนวนิยายทั้งสามเรื่อง

เบอร์นาร์ด มาลามูด (Bernard Malamud) เกิดเมื่อวันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 1914 ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองจะอุบัติขึ้นเพียงเล็กน้อยที่ตำบลบรูคลิน (Brooklyn) เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นบุตรชายคนโตในจำนวนพี่น้องสองคนของนายแมกซ์ (Max) และนางเบอร์ธา (Bertha) มาลามูด ครอบครัวของเขาเป็นรัสเซียเชื้อสายยิวอพยพมาจากประเทศรัสเซียในต้นปี ค.ศ. 1900 บิดามีอาชีพค้าขายโดยเปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ อยู่ในเมืองบรูคลิน แต่เนื่องจากขณะนั้น ได้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งขึ้นทั่วยุโรป ภาวะเศรษฐกิจดังกล่าวมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศสหรัฐอเมริกาด้วย จึงทำให้ฐานะทางการเงินของครอบครัวมาลามูดต้องพลอยลำบากและขัดสนไปด้วย

มาลามูดได้รับการศึกษาขั้นต้นในเยาว์วัยที่โรงเรียนมัธยมอีร์สมัส ฮอลล์ (Erasmus Hall High School) เมื่ออายุได้สิบห้าปีมารดาถึงแก่กรรมลง ชีวิตของเขาจึงลำบากมากขึ้น เพราะต้องช่วยเหลือบิดาในการเฝ้าร้านและขายของ ในขณะเดียวกันก็เรียนหนังสือไปด้วย บางคืนกว่าบิดาจะปิดร้านก็เป็นเวลาเกือบดึกแล้ว จึงจะมีเวลาเป็นของตนเอง และทำการบ้านตามที่ครูสั่งเพื่อส่งให้ทันกำหนดในวันรุ่งขึ้น ขณะที่เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมอีร์สมัสฮอลล์แห่งนี้ มาลามูดได้เริ่มเขียนเรื่องลงในนิตยสารของโรงเรียนบ่อย ๆ และยังสามารถแสดงละครในกิจกรรมของโรงเรียนด้วย

ในปี ค.ศ. 1932 มาลามูดได้เข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยแห่งเมืองนิวยอร์ก (City College of New York) แม้ว่าช่วงเวลานี้เขายังอยู่ในระยะกลางของภาวะวิกฤติของเศรษฐกิจตกต่ำอยู่ก็ตาม มาลามูดไม่ได้ย่อท้อต่อความลำบากในการต้องทนต่อการเดินทางจากบรูคลินไปยังแมนฮัตตัน (Manhattan) เพื่อเรียนหนังสือทุกวันตลอดระยะเวลาสี่ปีเต็มจนกระทั่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ในปี ค.ศ. 1936 หลังจากนั้นก็ได้เข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง แต่ทำได้ไม่นานก็เลิก จากนั้นได้ทำงานในร้าน

ขายของต่าง ๆ หลายแห่ง จนท้ายที่สุดได้งานใหม่เป็นเสมียนให้กับสำนักงานสำมะโนประชากร (Census Bureau) ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ต่อมาเมื่อ ค.ศ. 1940 มาลามุดได้เป็นครูสอนภาคค่ำ ที่โรงเรียนมัธยมอีร์สมัส ฮอล และได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ในช่วงเวลานั้น มาลามุดเริ่มเอาใจจริงเอาใจกับการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม มาลามุดจบปริญญาโทในหัวข้อวิทยานิพนธ์ ชื่อ The Reception of Hardy in America มาลามุดได้สมรสกับแอน เดอ ชีแยร่า (Ann de Chiara) เมื่อวันที่ 6 เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1945 และได้อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านกรีนนิช (Greenwich Village) ในเมืองนิวยอร์ก เป็นเวลา 4 ปี จึงย้ายไปอยู่ที่เมือง คอรัวลิส (Corvallis) ในรัฐออเรกอน (Oregon) โดยเป็นอาจารย์สอนวิชาเรียงความในมหาวิทยาลัยออเรกอน ตั้งแต่ ค.ศ. 1949 ถึง 1956 ซึ่งเป็นเวลานานถึงสิบเอ็ดปี และในช่วงเวลานี้เองมาลามุดก็ประสบผลสำเร็จในการเขียนนวนิยายและเรื่องสั้น โดยนวนิยายเรื่องแรกของเขาคือ The Natural (1952) ได้รับการตีพิมพ์จำหน่ายและได้รับการวิพากวิจารณ์อย่างกว้างขวาง จากนั้น มาลามุดก็ได้สร้างผลงานเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาสาธารณชนอีกหลายเรื่อง ตามลำดับ ได้แก่ The Assistant (1957) The Magic Barrel (1958) A New Life (1961)

ในปี ค.ศ. 1961 มาลามุดได้พาครอบครัวเดินทางกลับมาทางตะวันออกและอาศัยที่เมืองเวอร์มอนต์ (Vermont) ในนิวอิงแลนด์ และได้แต่งนวนิยายอีก 2 เรื่อง คือ The Fixer (1966) และ The Tenant (1971) ที่เมืองนี้มาลามุดได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งกับการเป็นอาจารย์พิเศษประจำมหาวิทยาลัยเบนนิงตัน (Bennington College) นอกเหนือจากการเขียนหนังสือ ต่อมาเขาได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสถาบันศิลปะและหนังสือแห่งชาติ (National Institution of Arts and Letters) พอในปี ค.ศ. 1968 เขาได้รับเชิญไปเป็นอาจารย์พิเศษประจำมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เคมบริดจ์ และมหาวิทยาลัยแมซซาชูเซต และได้เป็นสมาชิกสมาคมศิลปะและวิทยาศาสตร์แห่งอเมริกา (American Academy of Arts and Sciences) ในปี ค.ศ. 1967 และปี ค.ศ. 1979 - 1981 เขาได้รับเลือกเป็นประธาน PEN American Center และได้แต่งนวนิยายอีก 2 เรื่อง คือ Dublin's Lives (1979) และ God's Grace (1982) จึงนับว่า มาลามุดประสบความสำเร็จอย่างงดงามในฐานะนักเขียนนวนิยาย

และเรื่องสั้น และแม้ว่ามาลามุดจะประสบความสำเร็จแล้ว เขาก็ไม่ได้หยุดอยู่กับที่ ตรงกันข้าม มาลามุดได้สร้างผลงานทั้งที่เป็นนวนิยายและเรื่องสั้นออกมาอีกเป็นจำนวนหลายเล่ม และก็ได้รับรางวัลต่าง ๆ อีกหลายครั้ง มาลามุดเขียนหนังสือตราบจนวาระสุดท้ายของชีวิต นวนิยายเรื่องที่เขาแต่งไม่จบแต่ต้องถึงแก่กรรมลงเสียก่อนเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชาวยิวคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในตะวันตกสมัยก่อน มาลามุดเสียชีวิตด้วยโรคระบบหัวใจล้มเหลวในวันอังคารที่ 18 เดือนมีนาคม ค.ศ. 1986 ที่แมนฮัตตันในพาร์ตเมนต์ของเขา รวมอายุได้ 71 ปี

สำหรับแรงบันดาลใจที่ทำให้เขากลายเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงในยุคเดียวกับ ซอล เบิลโล (Saul Bellow) และฟิลิป รอท (Phillip Roth) มาลามุดกล่าวไว้ดังนี้

The rise of totalitarianism, the Second World War, and the situation of the Jews in Europe helped me to come to what I wanted to say as a writer.

(Allen. 1982 : 418)

งานประพันธ์แทบทุกเรื่องของมาลามุดมักมีตัวละครที่สำคัญเป็นยิว ซึ่งมาลามุดเองได้แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า "...because... I know them. But more important, I write about them because the Jews are absolutely the very stuff of drama."

(Allen. 1982 : 419)

โรเบิร์ต อัลเทอร์ (Robert Alter) กล่าวว่ามาลามุดได้รับอิทธิพลในการเขียนนวนิยายเรื่องสั้นจากงานของเชคคอฟ (Chekhov) ดอสโตเยฟสกี (Dostoevsky) และโกกอล (Gogol) นักเขียนชาวยิว ชอลอม อเลเชม (Sholom Aleichem) และไอ แอล เปเรตซ์ (I.L.Peretz) เรื่องสั้นของเชอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) และเฮมมิงเวย์ (Hemingway) รวมทั้งงานเขียนของมานน์ (Mann) และจอยซ์ (Joyce) (Alter. 1974 : 71 - 76)

เรื่องสั้น

1. "An Exorcism" ตีพิมพ์ลงในนิตยสาร Harper เดือนธันวาคม 1968
2. "Home Is the Hero" ตีพิมพ์ใน The Best American Short Stories.

ในปีค.ศ. 1979

3. "A Wig" ตีพิมพ์ในวารสาร Atlantic. ประจำเดือนมกราคม ค.ศ. 1980
4. "The Flood" ตีพิมพ์ในวารสาร Esquire ประจำเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1982
5. "Alan Redeemed" ตีพิมพ์ในวารสาร Commentary. ประจำเดือนกรกฎาคม

ค.ศ. 1983

6. "A Lost Grave," ตีพิมพ์ในวารสาร Esquire. ประจำเดือนพฤษภาคม

ค.ศ. 1985

ผลงานด้านอื่น ได้แก่ A Malamud Reader พิมพ์ในปี ค.ศ. 1967

รางวัลต่าง ๆ ที่ Malamud ได้รับ

1. Partisan Review Fellowship ได้รับในปี ค.ศ. 1956 - 1957
2. Rosenthal Award ได้รับในปี ค.ศ. 1958 สำหรับนวนิยายเรื่อง The

Assistant

3. Daroff Memorial Award ได้รับในปี ค.ศ. 1958 สำหรับนวนิยายเรื่อง

The Assistant

4. National Book Award ได้รับในปี ค.ศ. 1959 สำหรับนวนิยายเรื่องสั้นรวม

เล่มชุด The Magic Barrel

5. Ford Foundation Fellowship ในปี ค.ศ. 1959
6. National Book Award ได้รับในปี ค.ศ. 1967 สำหรับนวนิยายเรื่อง

The Fixer

7. Pulitzer Prize ได้รับในปี ค.ศ. 1967 สำหรับนวนิยายเรื่อง The Fixer

8. O. Henry Award ได้รับในปี ค.ศ. 1969
9. Jewish Heritage Award ได้รับในปี ค.ศ. 1977
10. Premio Mondello ได้รับในปี ค.ศ. 1985

เรื่องย่อนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์

The Assistant (1957)

มอร์ริส โบเบอร์ (Morris Bober) ตั้งร้านขายของชำอยู่ในตำบลแมนฮัตตัน เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาสิบเอ็ดปีแล้ว นับตั้งแต่เขาอพยพจากรัสเซียเข้ามาอยู่ในอเมริกา ต่อมาเขาได้แต่งงานกับไดา (Ida) มีบุตรสองคน คนโตเป็นหญิงชื่อเฮเลน โบเบอร์ (Helen Bober) ส่วนคนเล็กเป็นชายชื่ออีเฟรม (Ephraim) นั้นเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่ยังเด็ก มอร์ริสหลบหนีออกจากรัสเซียมุ่งหน้าสู่ดินแดนแห่งเสรีภาพที่ทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกัน เพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่าเดิม ด้วยความมุ่งมั่นและขยันขันแข็งในการทำมาหากินโดยยึดอาชีพค้าขายมาเป็นเวลานานนับสิบปี แต่ก็โชคร้ายไม่เคยประสบความสำเร็จ มีฐานะร่ำรวยขึ้นมาเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งตรงกับปี ค.ศ. 1930 ประเทศอเมริกาได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นเหตุให้การประกอบอาชีพของมอร์ริสต้องฝืดเคืองมากยิ่งขึ้น รายได้ในแต่ละวันแทบจะไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพและค่าใช้จ่ายจำเป็นภายในบ้าน ตลอดจนค่าชำระหนี้ธนาคารเลย มอร์ริสจึงกลัดกลุ้มและหมั่นหมั่นมาก ที่ไม่สามารถหาหนทางที่หัวหน้าครอบครัวเลี้ยงดูครอบครัวและบุตรคนเดียวให้มีชีวิตที่สุขสบายได้ ขณะที่ชีวิตถูกภาวะเศรษฐกิจบีบคั้นให้ทุกข์ทรมานยิ่งขึ้น โชคร้ายที่โชคร้ายกระหน่ำซ้ำเติมลงมามาก เขาถูกขายสองคนปล้นเอาเงินและยังถูกตีที่ศีรษะจนสลบไป ต้องนอนพักรักษาตัวทำงานไม่ได้อยู่หลายวัน จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้พบกับแฟรงค์ อัลไพน์ (Frank Alpine) ชายหนุ่มเชื้อสายอิตาเลียนที่แอบซ่อนอยู่ภายในบ้านและยังขโมยนมกับขนมปังไปรับประทานด้วย เมื่อมอร์ริสจับได้เขาเกิดความสงสารแฟรงค์ที่ต้องตกงานมีสภาพเป็นคนพเนจรไร้ที่อยู่อาศัยเช่นนั้น จึงรับไว้ทำงานเป็นผู้ช่วยขายของในร้าน ทั้ง ๆ ที่ภรรยาของเขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของเขาครั้งนี้ เพราะไอดากลัวว่าแฟรงค์ซึ่งเป็นคนนอกจะนำความ

ลานากยุ่งยากมาให้กับครอบครัวของนางในภายหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางมีลูกสาวสวยอยู่
 ในบ้านด้วย นับตั้งแต่ได้แฟรงค์มาเป็นผู้ช่วย การค้าขายในแต่ละวันดูกระเตื้องขึ้นกว่าเดิมมาก
 ทั้งนี้เพราะแฟรงค์มีเทคนิคในการพูดคุยจูงใจลูกค้าอย่างทั้งที่ทั้งสองสามีภรรยาคือมอร์สกับไอดา
 ไม่เคยกระทำมาก่อน มอร์สจึงรักและไว้วางใจแฟรงค์มาก แต่แฟรงค์กลับแสดงความไม่จริงใจ
 และไม่ซื่อสัตย์ต่อมอร์สด้วยการแอบยักยอกเงินที่ขายสินค้าได้ในแต่ละวันเอาไว้ ขณะเดียวกันก็ยัง
 สร้างความสัมพันธ์กับลูกสาวของมอร์ส ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าการกระทำดังกล่าวของตนนั้นความไม่พอใจ
 มาให้แก่ไอดาหญิงเจ้าของบ้านผู้เป็นมารดาของเฮเลนอีกด้วย ต่อมาความรักอย่างแท้จริงที่มีต่อ
 เฮเลนและความดีของมอร์สทำให้แฟรงค์ละอายใจและสำนึกผิด จึงคิดหาหนทางไถ่โทษของตนโดย
 เอาเงินที่ได้ยักยอกไว้คืนให้แก่มอร์สด้วยการบุกเข้าไปกับเงินที่ขายสินค้าได้ในแต่ละวัน แต่มอร์ส
 จับได้และยื่นกรานให้แฟรงค์ออกไปเสียจากบ้านเขา แฟรงค์เสียใจมากจึงดื่มเหล้าจนเมาแล้ว
 เดินทางไปยังจุดนัดพบกับเฮเลน แต่เมื่อไปถึงพบว่าเฮเลนกำลังถูกหนุ่มขี้ยาคนหนึ่งปลุกปล้ำอยู่
 จึงช่วยเหลือให้รอดพ้นจากอันตราย แต่แล้วตัวเขาเองด้วยความรัก ความเสียสละที่จะไม่มีโอกาส
 ได้อยู่ใกล้ชิดกับเฮเลนเช่นเคย แฟรงค์จึงเป็นผู้เข้าใจเฮเลนเสียเอง ทำให้เฮเลนโกรธและ
 เกลียดเขาเป็นอันมากแม้ว่าแฟรงค์จะยอมรับผิดและขอโทษเฮเลนแล้วก็ตาม เฮเลนก็ไม่คิดจะ
 อภัยและยอมยกโทษให้ ภายหลังจากที่แฟรงค์ไปแล้ว สุขภาพของมอร์สก็ยิ่งอ่อนแอลง กอปรกับ
 สภาพของจิตใจที่ท้อแท้ สิ้นหวังของมอร์สเป็นเหตุให้เขาล้มเจ็บลงอีกต้องเข้าพักรักษาตัวใน
 โรงพยาบาล ระหว่างนั้นแฟรงค์ได้หวนกลับมาและขอโอกาสที่จะช่วยเหลือครอบครัวไบเบอร์
 (เพื่อไถ่บาปและชดใช้ ความผิดของตนที่ได้กระทำต่อทั้งมอร์สและเฮเลน) ไอดาซึ่งตกที่นั่งลำบาก
 ไม่มีทางเลือก จึงจำใจยอมรับความช่วยเหลือจากแฟรงค์ โดยอนุญาตให้แฟรงค์กลับเข้ามาอยู่
 ในบ้าน ทำหน้าที่ขายของที่ร้านชั่วคราว ต่อมาเมื่อมอร์สอาการดีขึ้นกลับมาอยู่บ้านและรู้ว่าแฟรงค์
 ยังอยู่ช่วยเหลือเขากับครอบครัว มอร์สก็ยังยื่นคำขาดให้แฟรงค์ไปเสียจากชีวิตของเขา กับครอบครัว
 มิใช่ที่ไอดาจะชี้แจงเหตุผลและความจำเป็นและแฟรงค์ก็อ่อนน้อมยอมอยู่ต่อไป เพียงใดมอร์สก็ไม่ยอม
 ตกลงด้วย (ความจริงนั้นมอร์สยกโทษให้แฟรงค์สำหรับความผิดที่เขาทำไปแล้ว แต่ไม่ยอมให้
 แฟรงค์ต้องมามีชีวิตตกค้างจมอยู่กับสภาพตกต่ำที่เขาเคยเผชิญมาแล้ว เพราะแฟรงค์ยังหนุ่ม ยังมี

อนาคตและมีทางเลือกที่ดีกว่าการเป็นพ่อค้าขายของชา) เมื่อแฟรงค์จากไปด้วยความจำใจแล้ว สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวมอร์สก็ยิ่งทรุดหนักลงไปอีก เพราะมอร์สทำงานไม่ได้ไม่ว่าจะประกาศขายบ้านและร้านไปแล้วก็ตามก็ไม่มีใครซื้อ คืนวันหนึ่งขณะที่ทุกคนในบ้านออกไปข้างนอก มอร์สจึงจุดไฟเผาบ้านเพื่อหวังจะเอาเงินประกันอสังหาริมทรัพย์ประกันภัย เป็นเหตุให้ตัวเขาเกือบถูกไฟคลอกตาย หากไม่ได้แฟรงค์มาช่วยดับไฟไว้ทัน มอร์สเสียใจและได้ล้มเจ็บลงอีก คราวนี้เขาป่วยหนักจนเสียชีวิตลง ทั้งให้ครอบครัวต้องเผชิญชะตากรรมในสภาพเศรษฐกิจอันเลวร้ายโดยลำพัง ภายหลังมรณกรรมของมอร์สแล้ว แฟรงค์ได้ขอเช่าร้านค้าของมอร์สเพื่อประกอบการค้าต่อจากมอร์ส ซึ่งโศกาก็ยอมตกลงด้วยไม่มีทางเลือกอื่น แฟรงค์จึงได้ดำเนินชีวิตไปตามวิถีที่มอร์สเคยประพฤติปฏิบัติ แฟรงค์ตั้งปณิธานไว้แน่วแน่ที่จะอดทนและส่งเสียให้เฮเลนได้รับในสิ่งที่เขาปรารถนาและตั้งความหวังไว้ นั่นคือการได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าตัวเขาจะต้องทำงานหนักเหนื่อยยากแสนเข็ญเพียงใดก็ตามระยะแรกนั้นเฮเลนก็ปฏิเสธความหวังดีของแฟรงค์ แต่ต่อมาเมื่อเวลาผ่านไปและแฟรงค์ได้แสดงพฤติกรรมที่เขาเห็นแล้วว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น กอปรกับความตั้งใจอันแน่วแน่และความรักที่แฟรงค์มีให้เธออย่างจริงจัง เฮเลนจึงยอมรับความช่วยเหลือจากแฟรงค์ แฟรงค์ได้ดำเนินชีวิตเหมือนกับมอร์สเกือบทุกประการ และได้ศึกษาศาสนายูดาห์จนมีความศรัทธาเลื่อมใสเปลี่ยนใจกระทำพิธีเข้าสู่พันธเป็นยิวไปในที่สุด

A New Life (1959)

ซีมอร์ เลวิน (Seymour Levin) อาจารย์หนุ่มวัยสามสิบปีเชื้อสายยิวสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวรรณคดีจากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก สมัยเป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัยแคสคาเดีย (Cascadia College) ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองอีสเชสเตอร์ (Escheste) ซีมอร์เคยมีประสบการณ์ด้านการสอนมาไม่มากนักโดยเป็นครูสอนระดับมัธยมศึกษามาเป็นเวลาเพียงสองปี จุดมุ่งหมายที่เดินทางมาเริ่มต้นชีวิตที่นี่ เพราะปรารถนาชีวิตที่ดีกว่าที่เคยเป็นมาในอดีต ในการเดินทางมารับตำแหน่งใหม่ที่เมืองอีสเชสเตอร์ของซีมอร์นั้น เขาได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นไปด้วยไมตรีจิต จากคอกเตอร์เจอร์ลัด กิลลี่ (Gerald Gilley) และภรรยาชื่อพอลลีน

(Pauline) ผู้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าหมวดวิชาของเขา เจอร์รัลด์เป็นหมั่น สองสามีภรรยาจึงขอบุตรบุญธรรมชายหญิงสองคนมาเลี้ยงเป็นลูก ในระยะแรกของการทำงาน ซีมอร์ได้รับมอบหมายให้สอนวิชาเรียงความและไวยากรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบอย่างยิ่ง ด้วยมองไม่เห็นประโยชน์ของวิชาดังกล่าวที่จะเกิดแก่นักศึกษา เพราะโดยความเป็นจริงแล้ว วิทยาลัยแคสคาเดียนั้นเป็นวิทยาลัยเทคนิคที่สอนเน้นหนักไปทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่าจะเน้นหนักไปทางศิลปศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าจะเป็นการเพิ่มเติมประสบการณ์ในสาขาวิชาที่เป็นจุดเน้นหนักของมหาวิทยาลัยอย่างกว้างขวาง โดยใช้กระบวนการอ่านที่มีภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือมากกว่าการเน้นหลักไวยากรณ์ และการใช้ภาษาอังกฤษที่ยึดมั่นในตำราไวยากรณ์ ชื่อ "The Elements" ที่แต่งโดยศาสตราจารย์ออร์วิลล์ แฟร์ไชลด์ (Orville Fairchild) หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษ แต่ถึงแม้จะเบี่ยงเบนในวิชาที่ได้รับผิดชอบให้สอนก็ตาม ซีมอร์ก็พยายามปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุด ด้วยความตั้งใจและปรารถนาจะปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่ตนเองคิดว่าจะยังประโยชน์ให้เกิดแก่นักศึกษาให้มากที่สุด ซีมอร์พยายามเสนอแนวคิดใหม่ ๆ ไปยังผู้บริหารของภาควิชา ซึ่งได้แก่ ศาสตราจารย์ดอกเตอร์ออร์วิลล์และดอกเตอร์เจอร์รัลด์ เช่น การเสนอให้บรรจุวิชาวรรณคดีเข้ามาในหลักสูตร การเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนเลือกสรรหนังสืออ่านประกอบอย่างหลากหลายมาเสริมบทเรียนวิชาเรียงความ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นตัวอย่างความงดงามของข้อเขียนที่มีคุณค่าที่ประสบผลสำเร็จและได้รับยกย่องให้เป็นงานวรรณกรรมชิ้นเอก เป็นต้น แต่แนวคิดดังกล่าวของซีมอร์ ก็ไม่ได้รับความสนใจจากฝ่ายบริหาร ซีมอร์มักมีความคิดเห็นไม่ตรงกับเจอร์รัลด์ และออร์วิลล์ นับตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยไปจนถึงเรื่องที่มีความสำคัญมาก ๆ และยิ่งเมื่อเวลาผ่านไป ซีมอร์ยิ่งพบว่า คณะจารย์ของภาควิชาที่ตนสังกัดอยู่นั้นตกอยู่ภายใต้อิทธิพลและการชี้นำของเจอร์รัลด์ และออร์วิลล์ ทุกคนต่างหลีกเลี่ยงที่จะมีเรื่องขัดแย้งและขัดใจคนทั้งสอง เพราะกลัวจะได้รับผลกระทบที่ไม่ดีกับตน ทำให้ซีมอร์รู้สึกผิดหวังมาก ทั้งนี้เพราะเขาคาดหวังว่าบุคลากรระดับนั้นสมควรเยี่ยงครูอาจารย์ระดับสูงนั้นน่าจะเป็นตัวของตัวเอง มีความกล้าหาญและมีอิสระที่จะแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีได้อย่างเต็มที่ แต่กลับไม่เป็นเช่นที่เขาคาดคิดเอาไว้ ยิ่งทำให้เขารู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนร่วมงาน ซีมอร์จึงดำเนินชีวิตอยู่ในเมืองอีสต์เชสเตอร์อย่างหงอยเหงา และเปล่าเปลี่ยวขาดเพื่อนคู่คิด

มิตรคู่ใจ เป็นเหตุให้ซิมอร์ต้องกระทำการผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงในชีวิตของเขาในเวลาต่อมา นั่นก็คือการแอบลักลอบได้เสียกับพอลิน ภรรยาของเจอร์ลด์ แม้ฝ่ายหญิงจะเป็นผู้เริ่มต้นความสัมพันธ์นั้นก่อนก็ตาม แต่ซิมอร์ก็รู้สึกเสียใจและทุกข์ทรมานใจจากมโนธรรมและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจนแทบทนไม่ได้ เมื่อความสัมพันธ์อันชั่วช้าระหว่างเขากับพอลินดำเนินต่อไปได้ระยะหนึ่ง ซิมอร์ก็ได้ตระหนักซัดว่าตัวเขานั้นหลงรักพอลินอย่างแท้จริงเสียแล้ว เขาเกิดความรักใคร่ผูกพันกับพอลินมากเกินไปจนกว่าจะยอมให้เป็นเพียงความสัมพันธ์อย่างฉาบฉวยแบบชายหญิงที่พอใจในกันและกันด้านเพศสรีระแต่เพียงประการเดียว ดังนั้นเขาจึงขอให้พอลินหย่าขาดจากเจอร์ลด์มาแต่งงานกับเขา แต่พอลินปฏิเสธโดยอ้างว่าเจอร์ลด์ไม่มีความผิดแม้แต่หยินนิด เธอจึงไม่สามารถทอดทิ้งเจอร์ลด์ไปอยู่กับซิมอร์ได้ แม้จะรักเขามากเพียงใดก็ตาม ซิมอร์ผิดหวังในคำตอบที่ได้รับ เขาทนทุกข์ทรมานจากความรักที่คิดว่าไม่มีวันจะได้รับความสมหวังเป็นอย่างมาก จนแทบจะไม่เป็นผู้เป็นคนอีกต่อไป แต่แล้วเมื่อกาลเวลาผ่านไป การที่เขาพยายามค้นหาคำตอบให้กับตนเองในเรื่องนี้โดยการหลีกเลี่ยงการสานต่อความสัมพันธ์ที่ผิดศีลธรรมด้วยการหลบหน้าพอลินตลอดจนพยายามให้ความสนใจและให้เวลากับกิจกรรมและงานอย่างอื่นให้มากขึ้น เขาก็ได้รับคำตอบที่เพียรพยายามค้นหานั้นคือ ความตั้งใจและการมีปณิธานอันแน่วแน่ที่จะหยุดยั้งการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามครรลองคลองธรรมระหว่างเขากับพอลินเสีย ทำให้เขาตัดใจจากพอลินและเอาชนะความต้องการตามธรรมชาติของร่างกายได้เป็นผลสำเร็จ ประกอบกับเวลานั้นเขากำลังเตรียมตัวลงสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาแทนค็อกเตอร์ออร์วิลล์ซึ่งมีผู้สมัครทั้งสิ้นสามคนคือ ค็อกเตอร์ซี ดี เฟบริแคนท์ (C.D. Fabrikant) เจอร์ลด์ กิลล์ส์ และซิมอร์ ขณะที่เขาเตรียมตัวเพื่อการหาเสียงอยู่นั้น พอลินก็หวนกลับมาในชีวิตของเขาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งครั้งนี้เขาไม่สามารถจะแก้ไขอะไรได้อีก นอกจากยอมรับผลแห่งการกระทำของตนเองโดยซื่อสัตย์ กล่าวคือพอลินได้ตั้งครรภ์กับเขา ซึ่งซิมอร์จำเป็นต้องยอมตามใจพอลิน แม้แต่การที่พอลินร้องขอที่จะรับเอาบุตรบุญธรรมทั้งสองคนของเธอมาก็เป็นส่วนหนึ่งของซิมอร์ด้วยนั้น เขาก็หาปฏิเสธไม่ แม้ผลจากการตัดสินใจยอมรับผลแห่งการกระทำของซิมอร์ที่แสดงให้เห็นถึงจิตสำนึกที่ดีงามและความรับผิดชอบเยี่ยงชายชาติศรีของเขานั้น มีผู้คิดว่าเป็นการตัดสินใจและการกระทำที่โง่เขลาเขาปัญญามาก ดังเช่นที่เจอร์ลด์ประณามเขาก็ตาม แต่เขาก็เลือกแล้วว่าอะไรดีกว่า

ความทุกข์ยากและความลำบากในฐานะหัวหน้าครอบครัวที่ตกงานผู้ต้องมีการระเล็งดูภรรยา และลูกติดภรรยาถึงสองคนและลูกเขาเองซึ่งยังอยู่ในท้องของพอลีน แทนการมีชีวิตเป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัยอันมีเกียรติ ทั้งนี้เพราะเขาถูกให้ออกจากงานด้วยมีพฤติกรรมเสื่อมเสีย เป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น และนอกจากนั้นเขายังไม่สามารถไปสมัครเข้าทำงานในสถาบันอุดมศึกษาที่ใดอีกได้เลย เพราะเจอร์ลด์ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและเรื่องราวของเขาแก่สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งแล้วนั่นเอง

The Tenants (1963)

แฮร์รี เลสเซอร์ (Harry Lesser) ชายหนุ่มนักเขียนชาวอเมริกันเชื้อสายยิวได้เช่าอพาร์ทเมนต์ของเออร์วิง ลีเวนสปีล (Irving Levenspiel) อยู่มาเป็นเวลากว่าสิบห้าปีแล้ว อพาร์ทเมนต์ดังกล่าวตั้งอยู่บนถนนสายที่สามสิบห้าแห่ง Third Avenue ในมหานครนิวยอร์ก เป็นอาคารสูงหกชั้นที่มีอายุเกือบห้าสิบปี ดังนั้นตัวอาคารจึงเก่าแก่และชำรุดทรุดโทรมมาก ทั้งยังสกปรกเพราะขาดการเอาใจใส่ดูแลอีกด้วย เออร์วิงจึงต้องการจะรื้อถอนตึกดังกล่าวเพื่อปลูกสร้างอาคารที่ทันสมัยขึ้นมาใหม่ แต่ไม่สามารถดำเนินการได้ดังที่ใจปรารถนา เพราะแฮร์รีผู้เช่าคนสุดท้ายไม่ยอมย้ายออกไปและยืนยันว่าจะอยู่ในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้อีกต่อไปสักระยะหนึ่ง จนกว่าจะเขียนนวนิยายเรื่องที่สามที่กำลังแต่งอยู่ในเวลานี้ให้จบเสียก่อน มิใช่ที่เออร์วิงจะเสนอค่าตอบแทนเป็นเงินจำนวนมากกว่าที่เขาให้กับผู้เช่าคนอื่น ๆ ก็ตามก็ไม่สามารถเปลี่ยนใจแฮร์รีได้ แฮร์รีเป็นนักประพันธ์ที่เริ่มมีชื่อเสียงเมื่อมีอายุได้เพียงยี่สิบสี่ปี นวนิยายเรื่องแรกของเขาได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิจารณ์ว่าดีและมีคุณค่ามาก แต่ทว่าขายไม่ออกเลย ตรงกันข้ามกับนวนิยายเรื่องที่สองของเขา ทั้ง ๆ ที่นักวิจารณ์ต่างลงความเห็นว่ามีดีกลับเป็นที่นิยมและทำเงินให้กับแฮร์รีเป็นจำนวนมากทีเดียวเมื่อมีผู้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ต่อจากนั้นแฮร์รีก็เริ่มลงมือเขียนนวนิยายเรื่องที่สามที่เขาตั้งใจจะให้ เป็นเรื่องที่ดีที่สุดในชีวิตการเป็นนักประพันธ์ของเขา และจากวันนั้นจนถึงปี ค.ศ. 1900 ซึ่งกินเวลาเกือบสิบปีแล้วนั้น แฮร์รีก็ยังไม่สามารถแต่งตอนจบของ "The Promised End" นวนิยายเรื่องที่สามได้สำเร็จสักที จึงทำให้เขาเกิดความท้อแท้เบื่อหน่ายและกลัดกลุ้มเป็นอันมาก ในขณะที่แฮร์รีกำลังอับจนปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไร

กับตนเองคือนั้น วิลลี่ สเปียร์มินท์ (Willie Spearmint) นิโกรหนุ่มก็ก้าวเข้ามาพัวพันกับชีวิตของแฮร์รี่ โดยที่ในคืนวันหนึ่งแฮร์รี่พบว่าวิลลี่แอบมานั่งพิมพ์ดีดย่อยอย่างขะมักเขม้นในห้องข้าง ๆ ห้องพักของเขา ทั้งสองจึงรู้จักกันในฐานะคนเฝ้าอาชีพเดียวกัน แม้ว่าวิลลี่จะยังไม่เคยมีผลงานใด ๆ ปรากฏออกสู่สายตาประชาชนเลยก็ตาม แต่วิลลี่ก็มุ่งมั่นและได้ใช้ความพยายามอย่างหนักตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาที่จะได้เข้าไปสู่การเป็นนักเขียน ผู้นำเอาเรื่องราวและชีวิตอันยากลำบากของพี่น้องชาวนิโกรตีแผ่ออกมาให้โลกได้รับรู้ เวลาผ่านไปไม่นานนักวิลลี่และแฮร์รี่ ก็สนิทสนมกันมากขึ้น จนถึงขั้นที่วิลลี่ขอร้องให้แฮร์รี่ช่วยอ่านและตรวจสอบต้นฉบับของเขา หลังจากได้ศึกษางานของวิลลี่แล้วแฮร์รี่ก็เห็นว่าวิลลี่ควรต้องปรับปรุงด้านเทคนิคและรูปแบบของศิลปะการประพันธ์ จึงได้อธิบายและชี้แจงเรื่องนี้แก่วิลลี่ ในตอนแรกวิลลี่โกรธและปฏิเสธคำแนะนำของแฮร์รี่ แต่หลังจากที่ได้แอบไปอ่านผลงานที่ประสบความสำเร็จของแฮร์รี่ทั้งสองเล่มแล้ว วิลลี่จึงเข้าใจและเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของรูปแบบศิลปะการประพันธ์ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้งานเขียนมีความเป็นศิลปะที่สมบูรณ์มากขึ้น ดังนั้นวิลลี่จึงเริ่มศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของการประพันธ์อย่างจริงจัง เขาใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะทำความเข้าใจและปรับปรุงงานเขียนของตนให้ดียิ่งขึ้น แต่ทว่าไม่ว่าเขาจะพยายามมากเพียงใดก็ตาม เขากลับไม่มีความก้าวหน้า และซ้ำร้ายไม่สามารถเขียนนวนิยายอย่างมีความสุขเหมือนเช่นเคยได้อีกแล้ว วิลลี่ถึงกับท้อแท้และคิดจะยอมแพ้ต่อความตั้งใจเดิมที่จะเป็นนักเขียน ในส่วนลึกของจิตใจวิลลี่นั้นโกรธแฮร์รี่เป็นอันมาก เพราะคิดว่าเขาเป็นผู้ยึดเยื้อความคิดเรื่องรูปแบบให้กับตน อันเป็นเหตุให้เขาเบื่อหน่ายและไม่รู้สึกเป็นอิสระในการเขียนนวนิยายอีกต่อไป ต่อมาแฮร์รี่สารภาพว่าเขารักและจะแต่งงานกับไอรีน เบล (Irene Bell) ซึ่งเป็นคู่รักของวิลลี่ ทำให้วิลลี่โกรธจัดและได้บันดาลโทสะทำร้ายแฮร์รี่กับไอรีนจนบาดเจ็บทั้งคู่ ทั้งยังได้เผาต้นฉบับของแฮร์รี่ที่เขาอุตส่าห์พากเพียรทุ่มเทแรงกายแรงใจเป็นเวลานานนับปีให้มอดไหม้ลงชั่วพริบตา ทั้งยังเอาพรคพวกคนผิวดำมาทำลายข้าวของต่าง ๆ ของแฮร์รี่ด้วย แฮร์รี่เสียใจและแค้นใจในการกระทำของเพื่อนมาก แต่เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็พยายามให้อภัยวิลลี่ ดังนั้นเมื่อได้มีโอกาสพบกับวิลลี่อีกครั้งหนึ่ง แฮร์รี่จึงกล่าวยกโทษให้วิลลี่ ต่อจากนั้นแฮร์รี่ก็เพียรพยายามเขียนและขัดเกลาสำนวนในนวนิยายของตนโดยอาศัยต้นร่างฉบับแรกที่ยังเหลืออยู่ชิ้นต่อไป แต่ถึงเขียนและยิ่งเมื่อเวลาผ่านไปแฮร์รี่ก็ยังผิดเคืองและอับจนถ้อยคำที่จะมากลั่นกรอง

ต้นฉบับดังกล่าวให้ตีได้เท่ากับฉบับที่ถูกวิลลี่เผาทิ้งไป ความเสียใจ เศร้าใจ สับสน และความรู้สึก
 เสียหายต้นฉบับนวนิยายแสนรักของตนจนใจแทบขาดพลุ่งขึ้นมาในคืนวันหนึ่ง จิตใจของแฮร์รี่ตก
 อยู่ในความโกรธแค้น เขาจึงหยิบขวานในห้องพักออกไปเพื่อจะทลายล้างวิลลี่ให้ดำดินไปให้สมกับ
 ความแค้น แต่วิลลี่หรือจะยินยอมให้แฮร์รี่กระทำเอากับตนแต่ฝ่ายเดียว ทั้งสองจึงต่อสู้และได้ทำร้าย
 ซ้ำกันและกัน จนตายตกไปพร้อมกันในที่สุด ทั้งให้เออร์วิง เจ้าของอพาร์ทเมนต์ผู้มาเห็นเหตุการณ์
 ร้องเรียกชื่อคนทั้งสองและวิงวอนขอให้ทุกคนมีความเมตตาแก่กันและกันแต่เพียงลำพัง

บทที่ 4

วิเคราะห์ความแปลกแยกของชาวยิวในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามุด

ก่อน ค.ศ. 1880 คนส่วนใหญ่ที่อพยพเข้าไปตั้งรกรากอยู่ในสหรัฐอเมริกา มักจะไปจากภาคตะวันตกและภาคเหนือของยุโรป เช่น อังกฤษ ไอร์แลนด์ เยอรมนี และบรรดาประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย คนเหล่านี้แม้จะมีพื้นฐานวัฒนธรรมและนิสัยใจคอที่แตกต่างไปจากผู้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ก่อนบ้าง แต่ก็พอจะอยู่รวมกันได้โดยไม่ยากนัก ผิดกับชาวยุโรป ที่อพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในระยะ ค.ศ. 1880 ถึง 1900 ที่ไปจากแถบตะวันออกและภาคใต้ของยุโรป ซึ่งได้แก่ ชาวออสเตรีย ฮังการี โปแลนด์ รัสเซีย กรีก อิตาลี และยิว เป็นต้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่า คนต่างด้าวเหล่านี้เป็นคนเข้าเมือง "รุ่นใหม่" ที่พูดภาษาต่าง ๆ กัน มีฐานะยากจน ระดับการศึกษาต่ำ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เมื่ออพยพเข้าไปโดยปราศจากทุนรอนก็ไปหักล้างทางพง ทำให้ไถนาอยู่ในภาคตะวันตกของประเทศอยู่อย่างกันเป็นกรรมกรอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรม เป็นที่รังเกียจดูแคลนของคนอเมริกันที่เข้ามาอยู่ก่อนอย่างยิ่ง (สมร นิติทัณฑ์ประภาศ. 2525 : 55 - 56)

สำหรับผู้อพยพชาวยิวนั้น ในระยะสามสิบสี่ปี นับจาก ค.ศ. 1881 ถึง 1915 ปรากฏมีชาวยิวประมาณสองล้านคนเข้ามาตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกา และชาวยิวที่เข้ามานี้ ส่วนมากเป็นผู้มีฝีมือและความฉลาดเฉลียวในการค้าขายเป็นอย่างมาก จากการที่ผู้อพยพลี้ภัยเข้ามาสู่อเมริกาเป็นจำนวนมากเช่นนี้ ทำให้คนอเมริกันที่เข้ามาอยู่ก่อนเกิดความไม่พอใจเพราะเกรงว่าผู้อพยพ "รุ่นใหม่" เหล่านี้จะทำให้เลือดอเมริกันเจือจางลง เนื่องจากความไม่เข้าใจในอุดมคติของการเป็นคนอเมริกัน ถึงกันมีการเคลื่อนไหวจัดตั้งสมาคมพิทักษ์คนอเมริกัน (The American Protection Association) เพื่อวัตถุประสงค์ในการต่อต้านคนอพยพ "รุ่นใหม่" นี้โดยเฉพาะจากภูมิกิริยานี้ รัฐบาลอเมริกันเองก็สนองตอบความต้องการของประชาชนโดยออกกฎหมายกีดกันคนเข้าเมืองฉบับแรกขึ้นในปี ค.ศ. 1882 และจากนั้นรัฐบัญญัติฉบับอื่น ๆ ที่กีดกันคนเข้าเมืองก็ทยอยกันออกมาเรื่อย ๆ สร้างความทรมานให้กับบรรดาผู้อพยพเป็นอันมาก เบอร์นาร์ด มาลามุด นักเขียนอเมริกันเชื้อสายยิวตระหนักถึงความเจ็บปวดและทรมานของชนกลุ่มน้อยชาวยิว

ที่เป็นเผ่าพันธุ์ของเขาได้เป็นอย่างดี เขาจึงได้นำเสนอตัวละครในนวนิยายทั้งสามเรื่อง คือ The Assistant A New Life และ The Tenants ที่ต้องทนกับความขมขื่นจากความแปลกแยกในสังคมอเมริกันและในขณะเดียวกันก็ต้องต่อสู้อย่างเจ็บปวดกับสภาวะเศรษฐกิจที่บีบคั้นอีกด้วย

จากการศึกษาเรื่องความแปลกแยกของชาวยิวในนวนิยายของ เบอร์นาร์ด มาลามูค ทั้งสามเรื่องนั้น พบว่าตัวละครของ มาลามูค มีความแปลกแยกด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับที่มากน้อยแตกต่างกัน กล่าวคือตัวละครส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกจากผู้อื่นมากที่สุด รองลงมาคือความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม อันดับต่อมาคือความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ และความแปลกแยกอันลึกลับที่สุดท้ายที่พบ คือ ความแปลกแยกจากตนเอง และเพื่อที่จะได้ทราบว่า ความแปลกแยกของชาวยิวที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายของ เบอร์นาร์ด มาลามูคมีลักษณะใดบ้าง รวมไปถึงสาเหตุและผลของความแปลกแยก ผู้วิจัยจะได้ศึกษาและวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. ความแปลกแยกจากผู้อื่น
2. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานของการประพฤติปฏิบัติของสังคม
3. ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ
4. ความแปลกแยกจากตนเอง

1. ความแปลกแยกจากผู้อื่น

ความแปลกแยกจากผู้อื่น เป็นสภาพที่บุคคลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผู้อื่น เป็นต้นว่า มองเห็นผู้อื่นเป็นเครื่องมือหรือวิถีทางที่จะใช้ประโยชน์ในการบรรลุเป้าหมายประสงค์ของเขา ทำให้เขาเกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยวและขาดการมีความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น สำหรับความแปลกแยกประเภทนี้ พิจารณาได้จากการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น บุคคลในครอบครัวและความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน ความแปลกแยกจากผู้อื่นประกอบด้วย

1.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าจะตนเองอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่กลับมีความรู้สึกเหมือนกับอยู่ลำพังเพียงผู้เดียว ทั้งนี้ เนื่องจากบุคคลนั้นขาด

ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและขาดความสัมพันธ์อันดีหรือมีความสัมพันธ์ทางลบต่อผู้อื่น ตลอดจนขาดการได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น

1.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด หมายถึง การที่บุคคลมีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับผู้อื่น และประสบความล้มเหลวในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ตัวละครที่มีความแปลกแยกจากผู้อื่นในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามูด์ ทั้งสามเรื่อง ได้แก่ มอร์ริส ไอค์ ฮีเลน แนน และจูเลียสในเรื่อง The Assistant (1957) ซีมอร์ ในเรื่อง A New Life. (1959) และแฮร์รี่ ในเรื่อง The Tenants (1963) ซึ่งจะได้อธิบายคร่าวๆตามลำดับต่อไป

1.1 ความเหงาเปล่าเปลี่ยว

ในนวนิยายเรื่อง The Assistant ตัวละครซึ่งได้แก่ มอร์ริส ไบเบอร์ ไอค์ ไบเบอร์ และฮีเลน ไบเบอร์ ล้วนเป็นตัวละครที่มีความแปลกแยกที่แสดงออกมาในรูปของความเหงาเปล่าเปลี่ยวมากทุกคน มอร์ริสนั้นเกิดความรู้สึกว่าตัวเอง ห่างเหินจากบุตรสาวคือ ฮีเลนกับภรรยาคือไอค์ และกับเพื่อนบ้านทั้งที่เป็นญาติด้วยกันและเป็นคนนอก ทำให้เขารู้สึกเดียวดาย ว้าเหว่ และไม่มีความสุขในชีวิต กับบุตรสาวตั้งแต่เดิมเคยมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นอย่างมาก เมื่อฮีเลนยังเป็นเด็กและเมื่อบุตรชายคนเดียวของเขายังมีชีวิตอยู่ คงจะเห็นได้จากการที่ครอบครัวไบเบอร์เคยได้ไปเที่ยวพักผ่อน คุภาพยนตร์ฟังคอนเสิร์ตในวันสุดสัปดาห์ด้วยกันเสมอ ๆ แต่ต่อมาเมื่ออีเฟรม บุตรชายของเขาเสียชีวิตลง ประกอบกับการทำมาหากินที่ฝืดเคืองไม่เพียงพอในการใช้จ่าย จึงต้องมีชีวิตอยู่อย่างกระเบียดกระเสียรมากยิ่งขึ้น แม้แต่การศึกษาของลูกสาวที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของครอบครัวก็ต้องหยุดชะงักลงเป็นเหตุให้มอร์ริสมีอาการเครียด วิตกกังวลมองตลอดเวลา เขารู้สึกผิดที่ไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวให้มีความสุขสบายเช่นเดียวกับหัวหน้าครอบครัวอื่น มอร์ริส สูญเสียความมั่นใจในตนเอง ต้องแยกตัวออกมาอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ความใกล้ชิดระหว่างมอร์ริสกับฮีเลนในฐานะพ่อกับลูก จึงดูห่างเหินและซาเหินราวกับเป็นเพียงผู้อยู่ร่วมชายคาเดียวกันเท่านั้น ทุกครั้งที่คิดถึงครอบครัว คิดถึงชีวิตและอนาคตของลูกและภรรยา ในจิตใจของเขามีแต่ความเศร้า เขาคิดว่าช่างเป็นสิ่งที่น่าจะอายเสียยิ่งกว่าอะไร ที่ลูกผู้ชายเช่นเขาไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวให้ได้อย่างสุขสบายและ

มีความสุขได้ "His eyes were wet, the thought of his life with sadness, for his family he had not provided, the man's disgrace" (The Assistant. Malamud. 1981 : 95)

ด้านความใกล้ชิดกับไอด้า ผู้เป็นภรรยา นั้น มอร์สก็มีความรู้สึกแปลกแยกจากภรรยาของตน เขาคิดว่าไอด้าเป็นเพียงผู้หญิงที่เป็นแม่ของลูก มีหน้าที่ดูแลทำความสะอาดบ้านทำข้าวปลาอาหารให้แก่ครอบครัวเท่านั้น เป็นสมาชิกอีกคนหนึ่งในบ้านภายใต้การดูแลและปกครองของเขาซึ่งเขามีหน้าที่และเป็นภาระที่จะต้องเลี้ยงดูให้มีความสุขสบาย เขาไม่ได้รู้สึกเหมือนภรรยาเป็นเพื่อนสนิทที่จะคอยรับฟังความทุกข์ ความเดือดร้อนต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อไอด้าคลอดโยนหรือให้คำแนะนำใด เขาก็มักจะไม่นับฟังและปฏิบัติตาม ก่อปรกับชีวิตสมรสของเขากับภรรยานี้ก็ล่วงเลยมาเป็นเวลาถึงยี่สิบปีมาแล้วซึ่งอาจเป็นเหตุให้ความรักไคร่ระหว่างเขากับภรรยาจืดจางลงตามกาลเวลา มอร์สจึงยังรู้สึกโดดเดี่ยวและหงอยเหงามากขึ้น กลายเป็นความท้อแท้และสิ้นหวังสิ้นกำลังใจ เขาเองโทษตัวเองที่เป็นต้นเหตุให้ลูกและภรรยาต้องตกกระไดพลาก มารับเคราะห์กรรมร่วมกับเขา มอร์สไม่เหลือความภาคภูมิใจใดไว้ให้กับตนเองเลย "...and because of him, Helen and Ida had less. He had defrauded them."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 28)

ด้านการติดต่อกับเพื่อนบ้านคนอื่นทั้งที่เป็นยิวและเป็นคนนอกนั้นมอร์สก็มีความรู้สึกแปลกแยกไม่สามารถสร้างความสนิทสนมผูกพันกับเพื่อนชาวยิวและคนนอกได้ ทั้งนี้เพราะมอร์สเป็นยิวที่ยึดถือศาสนาตามความเชื่อของศาสนายูดาห์ และดำเนินชีวิตตามกัมมโดยไมยอมปรับปรุงความเชื่อและค่านิยมไปตามสังคมส่วนใหญ่ กล่าวโดยสรุป คือ แม้เมื่ออยู่ในชุมชนของคนนอก ในฐานะที่เป็นชนกลุ่มน้อย มอร์สกลับยังดำรงชีวิตอยู่เยี่ยงยิวผู้มีความสำนึกในความเป็นยิวของตนตลอดเวลา ทั้งยังมีความรู้สึกถูกกีดกันและเพื่อนชาวยิว ผู้พยายามจะพัฒนาตนเองในทุกวิถีทางให้กลมกลืนไปกับวัฒนธรรมและสังคมอเมริกัน จนไม่ปรารถนาและไม่พยายามคบค้าสมาคมกับเพื่อน

ชาวยิวที่มีอยู่เพียงสองครอบครัวในชุมชนละแวกนั้น เป็นเหตุให้อิซิด้า ผู้เป็นภรรยากล่าว
ถ้อยคำกระทบกระเทือนเขาอยู่บ่อย ๆ ว่า คนในโลกนี้ อย่าว่าแต่ จูเลียส คาร์ป ซึ่งเป็นยิว
เหมือนกันเลย คนอื่น ๆ ก็ไม่มีใครดีเท่า มอร์ริส โบเบอร์ทรอก ทั้งนี้เพราะอิซิด้ารู้ว่ามอร์ริสถูก
เหยียดหยามจูเลียส เพราะจูเลียสกระทำหลายสิ่งหลายอย่างอันเป็นพฤติกรรมที่ชาวยิวที่ดีไม่พึง
ประพฤติปฏิบัติ

จากการที่มอร์ริสแปลกแยกจากทั้งบุคคลในครอบครัวและเพื่อนบ้านชาวยิวนั้น
จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาจะไม่แปลกแยกจากเพื่อนบ้านที่เป็นคนนอก ทั้งนี้เพราะบุคลิกภาพ
ส่วนตัวของเขาเองที่ค่อนข้างเป็นคนเก็บตัว ไม่ชอบพูดคุยกับผู้อื่นหรือคนแปลกหน้า แม้กับลูก
ค้าที่มาซื้อของที่ร้านอยู่เป็นประจำ มอร์ริสก็ไม่เคยชวนคนเหล่านั้น สนทนาปราศรัยหรือไต่ถาม
ทุกข์สุข การดำเนินชีวิตในแต่ละวันค่อนข้างจะตายตัว ซ้ำหากนำเบือหน่าย กล่าวคือ ตั้งแต่
เข้ามารับนมและเนื่องจากคนส่งนมและส่งเนื้อ หลังจากนั้นก็จะนั่งรอลูกค้าที่ไปทำงานแต่เช้าตรู่
มาอุดหนุน พอเวลาสายสักหน่อยก็ดื่มกาแฟ รับประทานอาหารเข้าอย่างง่าย ๆ และนั่งรอลูกค้า
ไปพลาง อ่านหนังสือพิมพ์ยิวฉบับวันวานไปเกือบตลอดวัน ถ้ารู้สึกเหนื่อยหรือเพลียก็จะขึ้นไปนอนพัก
เอาแรงอยู่ชั้นบนของบ้าน ระหว่างนั้นอิซิด้าผู้เป็นภรรยาจะทาหน้าที่เฝ้าร้านแทน เป็นเช่นนั้น
อยู่เนือง ๆ จนกลายเป็นแบบแผนของวิถีชีวิตมอร์ริสไปโดยปริยาย เขาแทบจะไม่เคยย่างเท้า
ออกไปไหนไกลเกินกว่าหัวมุมถนนแถวร้านของเขาเลย "Morris had years gone
nowhere...he hardly went beyond the corner." (The Assistant,
Malamud. 1981 : 95) แม้เพื่อนบ้านจะเริ่มค้นพบสนทนา มอร์ริสก็ไม่เคยได้ตอบ เป็นเหตุให้
เพื่อนบ้านหลายคนก่อเหิน และหมดความรู้สึกอยากผูกมิตรกับเขาไปในที่สุด และยังหากเพื่อน
บ้านนั้นเป็นชาวเยอรมัน มอร์ริสก็ยิ่งแสดงอาการเย็นชาไม่ปรารถนาจะคบค้าสมาคมด้วย
"...Otto Vogel,...from a German he wanted no favours..." (The
Assistant, 1981 : 9)

นอกจากนิสัยเก็บตัว พุศุณ้อยและมีความสันนิษฐานตลอดเวลาในความเป็นยิว
ของตนมอร์ริสยังมีความรู้สึกหวาดระแวงอยู่เสมอว่า คนนอกรังเกียจและถูกเหยียดหยามเขาไม่
ยอมรับและยกย่องเขาไม่ว่าเขาจะประพฤติตัวเป็นยิวที่ดีและซื่อสัตย์เพียงไรก็ตาม เพราะคนนอก
เหล่านี้เมื่อคิดและเกลียดชัง จึงจะเห็นได้จากการที่เขาเก็บเอาถ้อยคำหยอกล้อของลูกค้าที่เป็น

หญิงหม้ายชาวโปลแลนด์มาครุ่นคิด และรู้สึกขมขื่นกับคำเรียกขานชนิดของสินค้าที่หญิงคนนั้นเรียกชื่อ สินค้าของเขาว่า "ขมปังยิว" หรือ "ผักคองยิว" เป็นต้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า มอริสเป็นตัวละครยิว ที่ล้มเหลวในการสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับผู้อื่น เขาไม่ได้รับการยอมรับและยกย่องจากสังคมที่เขาอยู่ร่วม ทั้งที่เขาเองก็ปรารถนาจะได้รับจากผู้อื่น ทำให้เขาเกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยว ต้องปลีกตัวอยู่ตามลำพังผู้เดียว เขาจึงแปลกแยกจากผู้อื่นไปในที่สุด

สำหรับตัวละครที่มีความแปลกแยกจากผู้อื่นในแง่ของความเหงาเปล่าเปลี่ยวอีกคนหนึ่งคือ ไอค้ำกับเฮเลนนั้น ไอค้ำเป็นสตรียิวหัวเก่า ที่มีชีวิตอยู่เพียงเพื่อปรนนิบัติสามีและลูกดูแลความเป็นอยู่ของสมาชิกในบ้านและทำความสะอาดบ้านเรือนให้เรียบร้อยน่าอยู่อาศัย ชีวิตก็ดำเนินไปในกรอบเช่นนี้มาเป็นเวลานาน ไม่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในทางที่ดีขึ้น ตรงกันข้ามมีแต่เลวลง ความเป็นอยู่ก็ลำบาก เพราะฐานะทางครอบครัวยากจนลงกว่าเดิม ไอค้ำจึงรู้สึกแปลกแยกจากสามีและลูกสาว เพราะแท้จริงแล้วไอค้ำเองก็ปรารถนาที่จะมีชีวิตเป็นของตนเอง มีอิสระเสรีที่จะทำอะไรก็ได้ คบค้าสมาคมกับใครก็ได้ แต่เพราะข้อจำกัดด้านฐานะทางการเงินที่ย่ำแย่ ตนเองก็ขาดความสามารถที่จะช่วยเหลือครอบครัวเพราะชีวิตไม่เคยได้พัฒนาศักยภาพหรือความสามารถในด้านอื่นใดเลย นอกจากการเป็นภรรยาและเป็นแม่เท่านั้น ความรู้สึกที่คิดว่าตนเองเป็นภาระที่ไม่มีประโยชน์และคุณค่าใดเลย ทำให้ไอค้ำรู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทอดทิ้งและหงอยเหงา บางครั้งมีความรู้สึกเครียดและกดดันมาก การดำเนินชีวิตในแต่ละวันได้พบปะกับผู้คนน้อยมาก มีเพียงสามีและลูกสาวคนเดียวเท่านั้น ไอค้ำจึงมักขังตัวเองอยู่ในห้องชั้นบน ความจำเจซ้ำซากและความเครียดในเรื่องเงิน ทำให้ไอค้ำจู้จี้ขี้บ่นกับสามีและลูกอยู่เนืองนิจ ความรู้สึกดังกล่าวจึงเป็นความแปลกแยกจากสมาชิกในครอบครัว และยังนับวันความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับสามีและลูกยิ่งเหินห่างกันมากยิ่งขึ้น การที่ไอค้ำไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีที่ใกล้ชิดกับบุคคลในครอบครัวได้นั้นเป็นเหตุให้ไอค้ำแปลกแยกและรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง รู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่าและเป็นภาระให้กับครอบครัว

ส่วนเฮเลนผู้เป็นบุตรสาวของไอค้ำนั้น ความเหงาเปล่าเปลี่ยวของเธอเป็นผลมาจากสภาพฐานะที่ยากจนลงของครอบครัวที่ทำให้เธอต้องเก็บเนื้อเก็บตัวจนกลายเป็นนิสัย

จึงทำให้เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้างไม่มีเพื่อน รู้สึกว่าตนเองแก่ทั้งที่มีวัยเพียงสามสิบปี ขาดความกระตือรือร้นต่อการมีชีวิต เกลียดชังโลก รู้สึกว่าโลกนี้ช่างโหดร้าย ไม่น่าอยู่เอาเสียเลย เหล่านี้เป็นผลมาจากความเหงาเปล่าเปลี่ยวของเฮเลนแทบทั้งสิ้น ความยากจนทำให้เฮเลนรู้สึกขมขื่นน้อย ไม่เท่าเทียมคนอื่นในสังคม เฮเลนหาวิธีแก้ไข สิ่งเหล่านี้ด้วยการหยุคคบค้าสมาคมกับบรรดาเพื่อนฝูงที่เคยรู้จักรักใคร่กันมา กลายเป็นคนเงี้ยวขริม เก็บตัวเหมือนมอร์สผู้เป็นบิดา และยังเป็นหนอนหนังสือ แม้กระทั่งเพื่อนสนิท คือเบ็ตตี้ เพิร์ล เฮเลนก็ไม่ค่อยได้ไปมาหาสู่

"...But as her high school friends had got married, she had one by one given them up; and as others of them graduated from college, envious, ashamed of how little she was accomplishing, She stopped seeing them too. At first it hurt to drop people but after a time it became a not too difficult habit. Now she saw almost no one, occasionally Betty Pearl..."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 41)

ส่วนตัวละครอีกสองคนในเรื่อง The Assistant คือจูเลียส คาร์ป (Julius Karp) และ แนท เพิร์ล (Nat Pearl) นั้นไม่ปรากฏพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่ามีความเหงาเปล่าเปลี่ยวแต่อย่างใด ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวของ จูเลียส คาร์ป และครอบครัวเพิร์ล เนื่องจากบุคคลทั้งสองมีฐานะค่อนข้างดี ไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน ประกอบกับการดำเนินชีวิตประจำวันของแนท ในฐานะนักศึกษามหาวิทยาลัยนั้น ทำให้เขามีกิจกรรมต่าง ๆ ได้กระทำและได้พบปะกับบุคคลต่าง ๆ จนไม่อาจทำให้เขาเกิดความเหงาเปล่าเปลี่ยวหรือว่าเหว่ขึ้นมาได้เช่นเดียวกับจูเลียส คาร์ป อาชีพเจ้าของร้านขายสุรา "KARP Wines and Liquor" ก็ทำให้เขามีชีวิตอยู่ท่ามกลางลูกค้าผู้มีใจรักสนุกที่มาอุดหนุนจนแน่นร้าน ตั้งแต่เปิดร้านจนกระทั่งถึงเวลาปิดร้าน จูเลียสจึงไม่มีโอกาสรู้จักกับคำว่าพยายเหงา โดดเดี่ยวหรืออ้างว้าง

เลยแม้แต่ผู้น้อย ดังนั้น แนนท์ เฟอร์ล และจูเลียส คาร์ป จึงเป็นตัวละครที่ไม่แปลกแยกจากผู้อื่น ในแง่ของความเหงาเปล่าเปลี่ยว

แต่ทั้งจูเลียส และแนนท์ ต่างก็มีความแปลกแยกจากผู้อื่นในแง่ของการมีความสัมพันธ์ทางลบกับผู้อื่น เห็นคนอื่นเป็นเครื่องมือไปสู่ผลประโยชน์ คือความร่ำรวยและเงินกำไรจากการค้าขาย ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง จูเลียส คาร์ป และ แนนท์ เฟอร์ล กับคนอื่น ๆ จึงไม่เป็นไปอย่างจริงใจและซื่อสัตย์ต่อคนอื่น ตรงกันข้ามกลับตั้งอยู่บนพื้นฐานในเรื่องของผลประโยชน์ที่ต้องแลกเปลี่ยนกันเป็นที่ตั้ง ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมของ จูเลียส ที่แสดงออกต่อมอร์ริส ผู้เป็นเพื่อนชาวยิวที่เคยสนิทสนมที่อพยพมาตั้งหลักแหล่งท่ามาหากินอยู่ในชุมชนแห่งนี้ ในเวลาเกือบจะพร้อม ๆ กัน แต่จูเลียสก็ไม่มีน้ำใจจะหาหนทางช่วยเพื่อน เมื่อฐานะทางการเงินของเพื่อนตกอยู่ในภาวะวิกฤติ และมอร์ริสก็เอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากจูเลียส โดยขอไม่ให้พ่อค้าคนใหม่มาเช่าอาคารของจูเลียสทำการค้าแข่งกับตน ในชุมชนที่มีอำนาจในการซื้อน้อยเช่นนี้ ซึ่งจูเลียสก็รับปากในตอนแรกไปแล้วจูเลียสก็ไม่รักษาคำพูด นำเอาผู้ลงทุนคนใหม่ชาวเยอรมันนามว่า เฮช. ชมิตซ์ (H. Schmitz) มาเปิดซุเปอร์มาเก็ตขึ้น แย่งเอาลูกค้า แม้แต่ขาประจำของมอร์ริสไปจนเกือบหมด ซึ่งการกระทำของจูเลียสครั้งนี้จึงเท่ากับทำร้ายและขูดหลุมฝังเพื่อนให้ตายทั้งเป็นทางอ้อมนั่นเอง ต่อมาเมื่อมอร์ริสป่วย สถานการณ์ทางการเงินของเขาเลวร้ายลง จนถึงที่สุดแล้ว จูเลียสได้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ แต่ก็เป็นการช่วยเหลือที่จูเลียสหวังและเล็งเห็นผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับอย่างเต็มที่ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ จูเลียสตัดสินใจจะชิงทั้งร้านค้าแถวของมอร์ริสและบ้านของมอร์ริส (ร้านค้าของมอร์ริสอยู่ด้านล่าง) เพราะหวังว่าความช่วยเหลือของเขาครั้งนี้ จะทำให้มอร์ริสมีเงินเหลืออยู่บ้าง หลังจากใช้หนี้ธนาคารแล้ว ซึ่งเป็นการดีกว่าที่จะให้ธนาคารมายึดไปโดยไม่ได้อะไรเลย ซึ่งมอร์ริสก็จะต้องเป็นหนี้บุคคลเขา และจะช่วยเกลี้ยกล่อมเฮเลนให้ยอมแต่งงานกับหลุยส์ บุตรชายคนเดียวของ จูเลียส ในขณะที่ตัวจูเลียสเองก็จะสามารถขยายกิจการ "KARP Wines and Liquor" ได้อีกแห่งหนึ่ง ดังนั้น เขาจึงยื่นข้อเสนอให้มอร์ริส และตระหนักแน่นอนว่า มอร์ริสต้องยอมรับเพราะไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้อีกแล้ว

ส่วนความแปลกแยกจากผู้อื่นของ แนนท์ เฟอร์ล นั้น แม้จะไม่ใช่ไปในลักษณะของความเหงาเปล่าเปลี่ยวดังได้กล่าวไว้แล้ว แต่ก็มีความแปลกแยกในลักษณะที่ขาดความจริงใจต่อผู้อื่น เห็นผู้อื่นเป็นเพียงเครื่องมือหรือวิถีทางที่จะใช้ประโยชน์ ดังเช่นการที่ แนนท์ สร้าง

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับ เฮเลนให้เป็นไปอย่างฉาบฉวย บรรณาธิการร่างกายและความสาวของเฮเลนแต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเฮเลนและไม่สนใจความรู้สึกของเฮเลนเลย ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะเขาเห็นว่าฝ่ายหญิงมีฐานะและความเป็นอยู่ตลอดจนสถานภาพทางการศึกษาดีกว่าเขา แต่เฮเลนมีรูปโฉมที่สวยงามที่เขาในฐานะเพศชายย่อมปรารถนาและอยากเป็นเจ้าของ สำหรับคุณค่าในความเป็นมนุษย์หรือคุณค่าในด้านอื่นของเฮเลนนั้น แนนท์ไม่ได้สนใจและเอาใจใส่แม้แต่ด้อย ทำให้เฮเลนรู้จักเจ็บปวดและขมขื่นมากดังปรากฏในคำต่อว่าของเฮเลนตอนหนึ่งที่กล่าวว่า ปากของแนนท์บอกว่าต้องการเพียงมิตรภาพ และความเป็นเพื่อนจากเธอ แต่ขณะเดียวกันทำไมในใจของแนนท์จึงมีจุดมุ่งหมายหรือความต้องการอื่นแอบแฝงอยู่ด้วย

ส่วนในนวนิยายเรื่อง A New Life นั้นมีตัวละครที่มีพฤติกรรมแปลกแยกจากผู้อื่น ในแง่ของความเพาะเปล่าเปลี่ยว คือ ซีมอร์ เลวิน (Seymour Levin)

ซีมอร์ เลวิน เป็นอาจารย์หนุ่มที่มีปริญญาโทภาษาอังกฤษสาขาวรรณคดีห่วย ทำผู้เคยใช้ชีวิตตั้งแต่เกิดจนโตในมหานครนิวยอร์ก ที่คร่ำคร่าไปด้วยผู้คน มีสถานเริงรมย์ไว้อคอยบริการคนเพาะในยามค่ำคืนมากมายหลายประเภท เมื่อซีมอร์ย้ายจากนิวยอร์กไปอยู่ตามลแควสคาเดีย (Cascadia) ซึ่งเป็นเพียงสถานที่เล็ก ๆ ทางภาคตะวันตกในรัฐโอเรกอน ด้วยความหวังจะลบอดีตความเป็นคน "เสเพล ขี้เหล้าเมายา" ของตนและมี "ชีวิตใหม่" ที่ดีกว่าเดิม เพราะคิดว่าความมั่งคั่งของธรรมชาติ และความซื่อบริสุทธิ์ของชนบทจะช่วยให้ความผันของเขาเป็นจริงขึ้นมาได้ แต่พอมายู่จริง ๆ ได้มาสัมผัสกับบรรยากาศของชนบทแควสคาเดีย ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของผู้คนและเพื่อนร่วมงานที่เป็น "อาจารย์ผู้ทรงภูมิปัญญา" ทั้ง 21 คนในภาควิชาภาษาอังกฤษแล้ว ซีมอร์ก็พบว่าตนเองเข้ากับคนเหล่านั้นไม่ได้ เพราะเพื่อนร่วมงานของเขาส่วนมาก ล้วนแต่งงานมีครอบครัวแล้ว แม้จะอายุน้อย ดังนั้นหัวข้อในการสนทนาของคนเหล่านั้นจึงวนเวียนอยู่แต่เรื่องลูก เรื่องบ้าน เรื่องสามี ภรรยาและเรื่องของคำครองชีพที่แพะชันทุกวัน ซีมอร์ ซึ่งเป็นคนโสดจึงรู้สึกเพาะโดดเดี่ยวเป็นอย่างมาก ครั้นจะออกไปแสวงหาความสุขสนุกสนานแบบชายโสด ก็กระทำไม่ได้ เพราะที่เมืองนั้น ไม่มีแหล่งบันเทิงเริงรมย์อื่นใดให้เข้าไปใช้บริการได้ ยิ่งนานวันเขายังรู้สึกขาดเพื่อน และว่าเหวมากยิ่งขึ้น ความแปลกแยกจากเพื่อนร่วมงานจึงเป็นสาเหตุประการหนึ่ง ที่นำไปสู่การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากวิถีประเพณีปฏิบัติของคนอื่น ๆ ในเวลาต่อมา

ส่วน แฮรี เลสเซอร์ (Harry Lesser) ในเรื่อง The Tenants

นั่นเล่าก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความแปลกแยกจากผู้อื่นด้านความเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะวิถีการดำรงชีวิตของแฮรี นั้นเรียกได้ว่า แทบจะตัดขาดจากโลกภายนอกและบุคคลอื่นโดยสิ้นเชิง เนื่องจาก แฮรี อาศัยอยู่เพียงลำพังในอาคารชุดหลังเก่าจนจะพังมีพื้นที่เจ้าของสถานที่เองก็ปรารถนาอย่างเหลือเกินที่จะรื้อและทุบทิ้ง เพื่อปลูกสร้างตึกที่มีรูปทรงสวยงามตามแบบนิยมสมัยใหม่ แต่ก็ไม่สามารถกระทำตามความต้องการของตนได้ ทั้งนี้เพราะผู้เช่าคือ แฮรี ไม่ยอมย้ายออกไปอยู่ที่อื่น จากสภาพที่หักอาศัยที่เคยถูกผ่านไปด้วยผู้ที่อาศัยอยู่ในอาคารแห่งนี้ที่ต่างก็คุ้นเคยกับ แฮรี นักเขียนผู้ประสบความสำเร็จในงานอาชีพถึงกับครึ่งหนึ่งมีผู้ขอซื้อนวนิยายที่เขาแต่ง ไปสร้างเป็นภาพยนตร์หารายได้ให้กับ เจ้าตัวและบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์เป็นอันมากต้องมาอยู่คนเดียว ไม่ได้พบเห็นใครเลย นอกจากเจ้าของอาคารที่มาเก็บค่าเช่าห้องและมาขอร้องให้เขาย้ายออกไปเสียเป็นครั้งคราวทำให้เขารู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล กอปรกับการมูมามะเขียนนวนิยาย เรื่องที่สามที่เขาตั้งใจอย่างพิถีพิถันเป็นพิเศษ เป็นเวลานานนับเกือบสิบปี เพราะต้องการให้เป็นผลงานชิ้นเอกของเขา วิถีชีวิตของแฮรีจึงดำเนินไปตามตารางที่เขาได้วางเอาไว้จนเกิดเป็นความเคยชิน ซ้ำซากและจำเจ จนบางครั้งแฮรีเองก็เกิดความเบื่อหน่ายจนแทบคลุ้มคลั่งเอาทีเดียว การที่เขาปลีกตัวอยู่เพียงลำพังด้วยเหตุผลเพื่อความสงบ ไม่มีใครมารบกวนสมาธิในการเขียนหนังสือของตนได้ ไม่ยอมคบค้าสมาคมหรือสร้างความสัมพันธ์กับใครนั้นเป็นวิถีที่ผิดไปจากธรรมชาติและความต้องการของมนุษย์ในอันที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม แฮรีจึงเกิดความเหงาและรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างอันเป็นความแปลกแยกจากผู้อื่นไปในที่สุด

1.2 การขาดความสัมพันธ์ทางความคิด

ความแปลกแยกในแง่ของการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดของตัวละครสามารถพิจารณาได้ในสองประเด็น เช่นเดียวกันคือ การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับบุคคลในครอบครัวและกับบุคคลภายนอก

การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับบุคคลในครอบครัวของมอร์ริส จากเรื่อง The Assistant พิจารณาจากการที่มอร์ริสกับภรรยาของเขามักจะมีความเห็นขัดแย้ง

ไม่ลงรอยกันอยู่เสมอ เช่นความเห็นในเรื่องการประกอบอาชีพ ซึ่งเห็นได้จากการที่ไอ้ดำพยายามมาโดยตลอดในการที่จะเลิกล้มความคิดที่จะดำเนินการค้าขายของสามี นับตั้งแต่เขาขาดทุนย่อยยับเมื่อครั้งหันมาจับอาชีพนี้ใหม่ ๆ โดยการร่วมหุ้นกับเพื่อนชายหนังสือ ความล้มเหลวในครั้งนั้นทำให้ไอ้ดำเข็ดหลานและไม่อยากให้สามีประกอบอาชีพนี้ต่อไป แม้ว่าเธอจะเป็นคนชักจูงเขาให้เดินในทางนี้แต่เริ่มแรกก็ตามที่ แต่ความพยายามนั้นก็ไม่เคยประสบผลสำเร็จ ด้วยมอร์ริสคือคนไม่ยอมฟังเสียงของนางเลย เพราะมอร์ริสเป็นคนหัวคื้อ มีนิสัยคื้อรัน

ไม่ยอมเปลี่ยนความคิดง่าย ๆ "He was, through the years, a hard man to move," (*The Assistant*. Malamud. 1981 : 11) เมื่อมอร์ริสย้ายมาเริ่มต้นค้าขายใหม่อีกครั้ง ในตำบลแมนฮัตตัน (Manhattan) ทำการค้าขายสินค้าอุปโภคบริโภคเป็นเวลาล่วงเลยมาเกือบยี่สิบเอ็ดปี ฐานะของครอบครัวก็ไม่ได้ยู่ดีกินดีหรือร่ำรวยขึ้นเลย มิหนำซ้ำในปีที่ยี่สิบสองนี้ ก็เป็นปีที่สภาวะเศรษฐกิจตกต่ำไปทั่วอเมริกา ธุรกิจการค้าฝืดเคืองจนอาจล้มละลายและถูกธนาคารยึดทรัพย์สินไปนั้น ไอ้ดำก็ยังไม่วางความพยายามในการเกลี้ยกล่อมสามีให้เลิกกิจการและขายตึกแถวอันเป็นที่อยู่อาศัยและร้านค้านี้เสีย ซึ่งไอ้ดำเห็นว่ามันน่าจะเป็นสิ่งที่ดีที่พึงกระทำมากกว่าทนอยู่กับร้านขายของเก่า ๆ ทึบทึบ และไร้อนาคตเช่นนั้น แต่มอร์ริสก็หายินยอมทำตามไม่ ยังคงอึดออดอ้างโน่นนี่ตลอดเวลา ทำให้ไอ้ดำอารมณ์เสียและไม่ไหวทน จึงเป็นเหตุให้มอร์ริสกับไอ้ดำมีปากเสียงกันอยู่เป็นประจำ ดังบทโต้เถียงตอนหนึ่งระหว่างสองสามีภรรยาคือ มอร์ริสกับไอ้ดำ เรื่องที่ไอ้ดำอยากให้สามีขายบ้านและร้านค้าเสีย แต่มอร์ริสไม่เห็นด้วยกับความคิดนั้น และเมื่อเวลาผ่านไป เศรษฐกิจของครอบครัวทรุดหนักลงกว่าเดิม มอร์ริสจึงคิดอยากทำตามภรรยาแนะนำแต่ก็ไม่วางการเสียแล้ว เพราะไม่มีใครอยากซื้อสิ่งหาทรัพย์ในเวลาที่กำลังจะเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ รายได้ของผู้คนก็ลดน้อยและยากจนลง

'You should sell long ago the store,' she remarked.

'When the store was good, who wanted to sell? After came bad times, who wanted to buy?'

'Everything we did too late. The store we didn't sell in time'. I said, 'Morris, sell now

the store,' You said, 'Wait' What for? The house we bought too late, so we have still a big mortgage that it's hard to pay every month. 'Don't buy,' I said, 'times are bad.' 'Buy,' you said, 'Will get better. We will save rent.'

(The Assistant. Malamud. 1981 : 21)

และเมื่อภรรยาแนะนำให้ขายสินค้าอื่นประเภทเหล้า เช่น จูเลียส คาร์ป แทนการขายของกินของใช้ ซึ่งจะทำให้ร่ำรวยขึ้นเขาได้เหมือนจูเลียส มอร์ริสกลับเห็นว่าการค้าขายเช่นนั้นไม่ดี เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับเขา

"...why you didn't have the sense to make out of your grocery a wine and liquors store when came out the licences? ...

"A business for drunken bums."

"A business is a business. What Julius Karp take in next door in a day we don't take in two weeks."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 12)

นอกจากการขัดแย้ง ไม่ลงรอยกันระหว่างมอร์ริสกับไอค้ำในเรื่องการประกอบอาชีพแล้วยังมีความคิดเห็นขัดแย้งกันในเรื่องเกี่ยวกับลูกสาวด้วย ทั้งนี้เพราะไอค้ำผู้เป็นมารดาพยายามเกลี้ยกล่อมและรบเร้าให้ลูกสาวรับหาคู่ และเลือกผู้ขายที่มีฐานะร่ำรวย และมีอนาคตระหว่าง แบท เฟอร์ล บุตรชายของ แซม เฟอร์ล (Sam Pearl) และหลุยส์ คาร์ป บุตรชายของจูเลียส ก่อนที่จะกลายเป็นสาวแก่ไม่เป็นที่ปรารถนาของชายใด แต่มอร์ริสไม่เห็นด้วย เพราะว่าเขามีความรู้สึกไม่ชอบทั้งหนุ่มแซม และหนุ่มหลุยส์ ด้วยเห็นว่าแซมนั้นออกจะเย่อหยิ่ง โสโครก และมีความภาคภูมิใจในความเป็นนักศึกษากฎหมายเสียจนมองไม่เห็นความสำคัญของมนุษย์

คนอื่น ในขณะที่หลุยส์นั้น ในสายตาของมอร์ริสแล้วเห็นว่าค่อนข้างโง่เขลาเบาปัญญา เหมือนผู้เป็น บิดาของเขา ทำให้ไอ้ด้าโกรธ และไม่พอใจอย่างมาก

ความขัดแย้งไม่ลงรอยกัน เพราะความเป็นคนรั้นและหัวดื้อ ไม่ยอมฟังคำ ตักเตือนหรือแนะนำของภรรยา นั่นเป็นไปจนเกือบนาทีสุดท้ายของชีวิตมอร์ริส มีผลให้มอร์ริสถึงกับล้มป่วย จนถึงกับเสียชีวิตไปในที่สุด เมื่อหมอสั่งให้มอร์ริสพักผ่อนให้มาก ๆ และงดการออกกำลังกาย และสูบบุหรี่ เพราะปอดบวม และให้เขากลับมาพักที่บ้านหลังจากที่ไปนอนรักษาตัวอยู่ใน โรงพยาบาลหลายสัปดาห์ แต่พอกลับบ้านได้ไม่นานนัก จูเลียส คาร์ป ก็นำข่าวดีที่เขารอคอย มาให้ นั่นคือ จูเลียสตกลงใจจะซื้อบ้านและร้านค้าของเขาในราคา 34,000 เหรียญสหรัฐหรืออเมริกา ซึ่งเขาก็ตอบตกลง ในเย็นวันนั้นทั้งที่หิมะตก อากาศก็หนาวเย็น เขาก็เกิดความรู้สึกอยากจะกวาด หิมะออกจากทางเดินหน้าบ้าน เพื่อให้ผู้คนและลูกค้าที่เดินผ่านไปมาในวันรุ่งขึ้นที่จะเดินทางไป ปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาในวันอาทิตย์ได้ เดินอย่างสะดวกและปลอดภัย ไม่ว่าภรรยาจะห้ามปราม อย่างไรมอร์ริสก็คือแพ่ง พอภรรยาหลับ เขาก็คว้าจอบไปโกยหิมะออกจากทางเดินสมความตั้งใจ จนได้ เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจในคืนนั้น เขาก็จับไข้และเป็นนิมอเนียมคสติไปและสุดท้ายก็ถึงแก่กรรม ในโรงพยาบาลที่เขาเพิ่งจากมานั่นเอง ทั้งให้ลูกและเมียไทยให้ และต่อสู้ชีวิตอย่างลำบากยากเข็ญแต่โดยลำพัง

นอกจากความแปลกแยกด้านการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับภรรยาแล้ว ไม่ปรากฏว่ามอร์ริสขัดแย้งหรือขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับเฮเลนผู้เป็นบุตรสาวแต่ประการใด

สำหรับเฮเลนนั้น ปรากฏว่ามีความแปลกแยกในแง่ของการขาด

ความสัมพันธ์ทางความคิดกับไอ้ด้าผู้เป็นมารดา ซึ่งการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับมารดา นั้นพิจารณาได้จากพฤติกรรมหลายอย่างที่บุคคลทั้งสองแสดงออกต่อกัน แม้ความขัดแย้งนั้นจะไม่รุนแรง จนทำให้เกิดความวุ่นวายไม่สงบสุขในบ้าน แต่ก็ทำให้ไอ้ด้าผู้เป็นมารดาเป็นทุกข์เพราะ พฤติกรรมที่บุตรสาวแสดงออกนั้นเป็นสิ่งที่เธอเห็นว่าประหลาดกว่าเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับ เฮเลน ดังเช่น การที่ไอ้ด้าเห็นว่าผู้หญิงสาวอายุมากถึงยี่สิบสามปีเช่นบุตรสาวของนางนั้น ควรจะรับผิดชอบในรักกับผู้ชายที่ดี มีฐานะร่ำรวยพอที่จะคลอบคลาศความสุขความสบายให้แก่ตนเอง ได้ เช่น แนน เทิร์ล หรือหลุยส์ คาร์ป ได้แล้ว มีประโยชน์อะไรที่รั้งรอ เพราะเวลาที่ผ่านไปก็

รังแต่จะทำให้โอกาสน้อยลง และการที่บุตรสาวกลายเป็นสาวแก่ไม่ได้แต่งงานก็จะเป็นทุกข์หนักของนางอย่างยิ่งทีเดียว คุณค่าของผู้หญิงในความคิดเห็นของไอต้าคือ การเกิดมาเพื่อเป็นภรรยา เป็นแม่ของลูกเท่านั้น หากไม่ทำสิ่งเหล่านี้ผู้หญิงก็จะหมดคุณค่าลงทันที เมื่อเป็นเช่นนั้น ไอต้าก็มักจะรบเร้าถามถึงความคืบหน้าในความสัมพันธ์ระหว่างบุตรสาวกับแทนท์ เฟิร์ล และหลุยส์ คาร์ป อยู่เสมอ และเมื่อได้คำตอบไม่เป็นตามที่คาดหวังนางก็แสดงอาการหงุดหงิดและไม่พอใจที่บุตรสาวจะเอาแต่รักการอ่านการศึกษามากกว่าการหาคู่ครอง เพราะไอต้าให้ความสำคัญการแสวงหาคู่ครองเพื่อลูกสาวจะได้เป็นภรรยาของผู้ชายที่ดีและร่ำรวย ซึ่งนางคิดว่าจะทำให้ชีวิตของการเป็นผู้หญิงมีคุณค่าและมีความสุขมากขึ้นด้วย ไอต้าไม่เชื่อว่าจะมีใครร่ำรวยและมีความสุขโดยการศึกษาหรือการเอาแต่อ่าน ท่องตำรา และเมื่อผู้หญิงอายุมากขึ้น โอกาสในการเลือกคู่ก็ยิ่งมีค่าที่จะให้เป็นที่ยอมรับของชายก็ยิ่งจะลดน้อยลง

Ida said sharply, "What are you already, Helen, an old lady? What good is it to sit so many nights alone upstairs? Who gets rich from reading? What's the matter with you? Don't forget you're twenty-three years old."

(The Assistant, Malamud. 1981 : 100)

ต่อมาเฮเลนให้ความสนใจกับแฟรงค์ อัลไพน์ (Frank Alpine) หนุ่มอิตาเลียน ผู้เป็นผู้อยู่ช่วยในร้านของตน ไอต้าก็พยายามขัดขวางอย่างเต็มที่ทุกวิถีทาง เพราะไม่เห็นด้วยที่ลูกสาวจะรักและแต่งงานกับหนุ่มที่ยากจนไม่รู้จักหวั่นนอนปลายเท้า ทั้งยังเป็นคนนอกกรอบเร่ร่อนอีกด้วย ไอต้าเคยห้ามปรามบุตรสาว ชี้แจงให้เฮเลนมองเห็นความสำคัญในการเลือกคู่ครอง ไอต้ากลัวว่าลูกสาวจะได้รับความทุกข์ทรมานจากความแตกต่างอันนั้น ซึ่งนับเป็นทุกข์อันหนักหน่วงของเธอด้วยเช่นกัน หากเฮเลนยังคิดถึงคนที่รักและแต่งงานกับแฟรงค์

ความขัดแย้งระหว่างเฮเลนกับไอค้ำในครั้ง^{นี้} นำความวิตกกังวลและทุกข์ใจ มาให้แก่ตัวของไอค้ำอย่างใหญ่หลวง แม้จะได้รับคำยืนยันว่าเฮเลนยังไม่มีแผนการที่จะแต่งงาน กับแฟรงค์ ทุกข์ใจของไอค้ำก็ไม่ได้บรรเทาเบาบางลงไปได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไอค้ำ แอบเห็นเฮเลนจูบกับแฟรงค์ หัวใจของเธอยังมีแต่ความเศร้าสลด ผิดหวัง และขมขื่นมากที่ ลูกสาวคนเดียวไม่ยอมเชื่อฟังคำตักเตือนของตน ความทุกข์ใหญ่หลวงในชีวิตคือความกลัวว่าลูกสาวจะพาชีวิตไปสู่ห้วงหายนะด้วยการรักและผูกสัมพันธ์กับชายหนุ่มนอกศาสนา เช่น แฟรงค์

"How could you kiss a goy ? ...

"If you marry such a man your whole life will be poisoned."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 131)

ความแปลกแยกด้านการขาดความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวระหว่าง ไอค้ำกับเฮเลน จึงดูเสมือนหนึ่งว่าจะรุนแรงและนำความทุกข์ใหญ่หลวงมาสู่ตัวละครทั้งสองมากยิ่งขึ้น

สำหรับตัวละครอีกสองคนในเรื่อง The Assistant คือ แนน เพิร์ล และ จูเลียส คาร์ป นั้น ทั้งแนนและจูเลียสต่างมีความสัมพันธ์ทางความคิดกับคนในครอบครัว เป็นอย่างดี ไม่ปรากฏมีพฤติกรรมแปลกแยกจากกันและกันเลย

ด้านการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับบุคคลภายนอก ซึ่งจะเริ่มวิเคราะห์ ตั้งแต่ความแปลกแยกทางความคิดระหว่าง มอร์ริส จูเลียส และแซม ก่อนเป็นอันดับแรก มอร์ริส จูเลียส และแซมต่างก็เป็นยิว อพยพมาจากถิ่นอื่นเข้ามาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินอยู่ที่บริคลิน เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมอร์ริสอพยพเข้ามาก่อนเป็นอันดับแรก ต่อมาคือ จูเลียส และตามด้วย แซม เพิร์ล ครอบครัวไบเบอร์ คาร์ป และเพิร์ล มีบ้านและร้านติดกัน นับเป็นกลุ่มชนชาวยิวเล็ก ๆ ท่ามกลางคนนอกของชุมชนบริคลินแห่งนี้ เมื่อมาอยู่ที่เมืองนี้ในระยะแรก ทุกคนล้วนยากจนข้นแค้นจนไม่สามารถจะอพยพโยกย้ายไปอยู่ที่อื่น ได้อีกต่อไปตราบนานกระทั่งจูเลียส

คาร์ป ผู้หาเลี้ยงครอบครัวด้วยการเปิดร้านขายรองเท้าเล็ก ๆ เกิดความคิดที่จะขายเหล้าขึ้นมา จึงวิ่งเต้นติดสินบนเจ้าหน้าที่ ขออนุญาตเปิดร้านขายเหล้าโดยถูกกฎหมายได้สำเร็จด้วยทุนที่กู้ยืมมาจากญาติคนหนึ่ง ชั่วเวลาไม่นานนักท่ามกลางความประหลาดใจของเพื่อนบ้าน ฐานะและกิจการค้าของจูเลียส ก็เจริญขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ลูกชายคนเดียวของจูเลียสและภรรยาเขามีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก จูเลียสสามารถซื้อบ้านหลังใหญ่บนถนนปาร์คเวย์ และรถยนต์ส่วนตัวถึงสองคัน ตัวภรรยาของจูเลียสก็เลิกทำงานหนักได้พักผ่อนอยู่กับบ้านเพียงอย่างเดียว

ส่วนแซม เวิร์ด นั้นเปิดร้านขายขนมและเครื่องคัมมีภรรยาเป็นผู้ช่วย แต่แซมไม่ค่อยอยู่ร้าน เพราะเขาชอบเล่นการพนัน ประเภทม้าแข่งและบังเอิญเขามีโชคในทางนี้อีกด้วย ฐานะทางการเงินของแซมจึงดีกว่ามอร์ริส ซึ่งคู่ได้จากการที่เขาสามารถส่งเสียให้บุตรชายคนเดียว แนท เวิร์ด ได้เข้ารับการศึกษาระดับปริญญาในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้

ความสัมพันธ์อันมีมิตรของครอบครัวทั้งสามเป็นไปด้วยดีและราบรื่น เมื่อทุกคนอยู่ในสภาพและฐานะยากจนเหมือนกัน โดยเฉพาะมอร์ริส กับจูเลียสนั้นมีความสนิทสนมกันมาก มอร์ริสมักจะได้รับฟังจูเลียสคร่ำครวญและปรับทุกข์ถึงความลำบากยากจนที่ตนเองเผชิญอยู่เสมอ แต่พอหลังจากที่จูเลียสประสบความสำเร็จในงานอาชีพ มีฐานะร่ำรวยขึ้น เขาก็ท้าวเทินห่างจากเพื่อน คือ มอร์ริสไปหรือถึงแม้จะมาเยี่ยมเยียนกันก็จะมาพร้อมกับข้าวหรือคัพเค้กที่ไม่เป็นที่สออารมณ์ของมอร์ริสสักเท่าใดนัก ทั้งนี้เพราะเหตุที่มอร์ริสคิดว่าคัพเค้กหรือคานะนั้นๆ นั้น ไม่มีประโยชน์อันใดต่อเขาเพราะเป็นสิ่งที่เขาปฏิบัติตามไม่ได้นั่นเอง

จริงอยู่ที่ความโชคคี่และกิจการค้าขายของจูเลียสทำให้เขาร่ำรวยมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ในบางครั้งลูกค้าขี้เมาของจูเลียสก็เมามายอาละวาดสร้างความเดือดร้อนให้แก่เพื่อนบ้านใกล้เคียง เช่น มอร์ริส และแซม โดยเฉพาะอย่างยิ่งมอร์ริส ครั้งหนึ่งเขาได้รับความเดือดร้อนถูกขว้างปาข้าวของใส่บ้านจากการกระทำของบรรดาลูกค้าขี้เมาของจูเลียสเพื่อนบ้านชาวยิว

"His ticket of admission was his luck... at a loss, Morris thought, to somebody else. Once a drunk had heaved a rock at Karp's window, but it had shattered his.

(The Assistant. Malamud. 1981 : 24)

การที่ไม่ว่าจะเป็นจูเลียส ที่ประสบความสำเร็จจากงานอาชีพขายเหล้าจมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น และแทนที่ร่ำรวยจากการเล่นม้า นั้น ไม่ทำให้มอร์ริส "ตาโต" อย่างเอาเยี่ยงอย่างเลย ตรงกันข้ามมอร์ริสกลับเกิดความรู้สึกเหยียดหยามและดูถูกเพื่อนชาวยิวทั้งสองคน เห็นว่าสิ่งที่เพื่อนทำอยู่นั้นล้วนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและไม่ถูกต้องเลย ซึ่งแสดงว่าเขาขาดการสัมผัสทางความคิดกับเพื่อนยิวของเขา ส่วนความสัมพันธ์ทางความคิดของมอร์ริสกับคนอื่นนอกจากนี้ พิจารณาได้จากความสัมพันธ์ระหว่างมอร์ริสกับแฟรงค์ อัลไพน์ เสมือนผู้ช่วยของเขา

ด้านความสัมพันธ์ทางด้านความคิดระหว่างมอร์ริสกับแฟรงค์ นั้น พบว่ามีความแปลกแยกในระยะเริ่มต้นก่อนที่จะใกล้ชิดสนิทสนมกับมอร์ริส ความแปลกแยกดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะอคติและความเกลียดชังชนเชื้อชาติยิวทุกคนที่มีอยู่ในจิตใจของแฟรงค์ ดังจะเห็นได้จากการที่แฟรงค์ร่วมมือกับ วอร์ด มินน็อก (Ward Minnogue) อันธพาลในละแวกนั้นปล้นร้านค้า โดยเจาะจงเลือกเฉพาะร้านที่เจ้าของเป็นยิว และยิวที่โชคร้ายคนนั้นก็คือ มอร์ริสนั่นเอง ซึ่งแท้ที่จริงแล้วมอร์ริสเป็นเพียงพ่อค้ายิวผู้ยากจน ที่ผู้ร้ายคือ แฟรงค์ กับวอร์ด ก็รู้อยู่ว่ามีเงินไม่มากนัก ดังปรากฏในคำได้เถียงระหว่างแฟรงค์กับวอร์ด ตอนหนึ่งว่า การจับปล้นครั้งนี้มัน ไม่ว่าจะเป็นจูเลียส คาร์ป หรือมอร์ริส โบเบอร์ วอร์ดไม่เห็นว่าจะแตกต่างกันตรงไหน เพราะทั้งจูเลียส และมอร์รินั้นต่างก็เป็นยิว ที่ทั้งวอร์ดและแฟรงค์เกลียดเข้ากระดูกดำนั่นเอง และเมื่อได้มีโอกาสเข้ามาทำงานในร้านขายของของมอร์ริส ทั้ง ๆ ที่มอร์ริสช่วยชีวิตของตนทั้งยังให้ความรัก ความเมตตาประดุจลูกชายของเขาเอง แฟรงค์ก็ยังแอบขโมยเงินที่ได้จากการขายสินค้าประจำวันด้วยความรู้สึกที่นอกจากจะไม่รู้สึกผิดและเสียใจแล้ว ยังรู้สึกดีใจที่ได้ทำเช่นนั้นด้วย "There were

times stealing made him feel good... It felt good to pluck a buck from under the Jew's nose."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 78)

แต่ต่อมาเมื่อแฟรงค์ได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับมอร์สมากยิ่งขึ้นความแปลกแยกด้านความคิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเกลียดชังก็ค่อย ๆ หดหายไป ทั้งนี้เพราะความรัก ความเมตตา และน้ำใจโอบอ้อมของยิว เช่น มอร์สที่ให้แกเขา^{นี้}สามารถละลายความเกลียดชังและอคติทั้งหลายของแฟรงค์ได้หมดสิ้น แฟรงค์เรียนรู้การดำรงชีวิตที่ซื่อสัตย์สุจริตต่อคนอื่น ความอดทน และการยอมรับต่อชะตากรรมความทุกข์ยากในการเกิดมาเป็นมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเกิดมาเป็นยิวจากมอร์สในที่สุด ดังจะเห็นได้จากบทสนทนาตอนหนึ่งที่แฟรงค์ ถามมอร์สเกี่ยวกับความหมายของการเป็นยิวที่แท้จริงคืออะไร ซึ่งมอร์สตอบว่า คือการทำในสิ่งที่ถูกต้องและดีงาม ซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น และทำดีต่อผู้อื่นนั่นเอง

"...to do what is right, to be honest, to be good. This means to other people. Our life is hard enough. Why should we hurt somebody else ? For everybody should be the best, not only for you or me."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 111)

ส่วนตัวละครที่มีลักษณะแปลกแยกจากผู้อื่นด้านการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นอีกคนหนึ่งคือ ไอค้ำ ซึ่งจะพิจารณาจากการมีความสัมพันธ์ทางความคิดกับแฟรงค์ ผู้ช่วยของสามีภรรยาตัวเอง ไอค้ำเป็นตัวแทนของสตรีชาวยิวหัวเก่าที่เคร่งครัดในข้อประเพณีปฏิบัติของศาสนายิวกล่าวคือ ไอค้ำไม่ชอบแฟรงค์ และไม่ไว้วางใจในตัวแฟรงค์ เนื่องจากแฟรงค์เป็นคนนอกศาสนาที่ไม่ มีหลักฐานบ้านช่องแน่นอนเธอจึงกล่าวว่าแฟรงค์อาจเป็นตัวต้นเหตุของความทุกข์และความหายนะมาสู่ครอบครัวของนางโดยเฉพาะกับลูกสาวคนเดียวของนาง ดังนั้นไอค้ำจึง

พยายามรีบวิ่งวอนให้สามีเลิกจ้างแฟรงค์ และให้แฟรงค์ออกไปเสียจากบ้านของนางโดยเร็วที่สุด

สำหรับการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นของเฮเลนนั้น การที่เฮเลนขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับแนทและหลุยส์ มีสาเหตุมาจากการที่แนทเป็นชายหนุ่มที่ค่อนข้างจะเห็นแก่ตัว ค้างคิงตั้งแต่เรื่องที่เกี่ยวข้องตนเอง วางมาดและภาคภูมิใจในความเป็นนักศึกษาในสถาบันอันมีเกียรติและมีชื่อเสียง สิ่งที่แนทต้องการและมุ่งหวังคือความมีชื่อเสียงและเงินทองจากงานอาชีพในฐานะทนายความหนุ่ม ขณะที่เฮเลนต้องการเพียงความรักและชีวิตความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายธรรมดาแต่ดีกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ ไม่ใช่ความหรูหราฟู่ฟ่าในวงสังคมเช่นที่แนทคาดหวังขณะเดียวกันแนทก็คิดว่าเฮเลนเป็นผู้หญิงหัวเก่าที่เฝ้าแต่คิดมากและลงโทษตนเองในสิ่งที่เขาไม่คิดว่าเป็นความผิดออกจากรู้อะไรหนักหนา สำหรับการที่หญิงกับชายที่ชอบพอกันจะมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันอย่างลึกซึ้ง และผู้ชายเช่นเขาก็ไม่ได้มีสิ่งใดน่ารังเกียจหรือเสียหายดังปรากฏในคำต่อว่าต่อขานของเขาที่กล่าวแก่เฮเลนตอนหนึ่งว่า การที่เฮเลนเฝ้าแต่เสียใจและลงโทษตัวเองถึงเหตุการณ์ที่เฮเลนยอมตกเป็นของแนทนั้น ข้างเป็นความรู้สึกลึกซึ้งในเรื่องไร้สาระเสียนี้กระไร เพราะในศตวรรษที่ยี่สิบนี้ ทุกคนในสังคมที่มีอิสระเสรีเช่นสังคมอเมริกันนั้น ย่อมไม่มีผู้ใดมีความคิดล้าสมัยและถือว่าการนอนกับผู้ชายเพียงครั้งสองครั้งเป็นสิ่งที่น่าเสียใจและละอายใจ

ดังนั้น ความคิดของคนทั้งสองจึงสวนทางกันและแปลกแยก ความรักระหว่างเฮเลนกับแนทจึงไม่มีวันเป็นไปได้

ส่วนความสัมพันธ์กับหลุยส์ คาร์ป นั้น เฮเลนคิดว่า หลุยส์เป็นชายหนุ่มที่ถอดแบบมาจากบิดาของเขาคือ จูเลียส คาร์ป กล่าวคือเป็นนักวัตถุนิยม (Materialist) ที่ให้ความสำคัญในเรื่องความสะดวกสบายและวัตถุที่จะบำรุงบำเรอให้มนุษย์ได้รับความสุขทั้งหลาย แต่ทว่าขาดความกระตือรือร้น ทะเยอทะยาน นั้นเป็นเพราะเขาคิดว่าเขามีทุกอย่างที่บิดาหาไว้ให้แล้วนั่นเอง "If Nat Pearl was ambitious, Louise made a relaxed living, letting the fruit of his father's investment fall into his lap."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 40)

ซึ่งความต้องการเหล่านี้ของเฮเลนทำให้หลุยส์รู้สึกว่า เฮเลนเป็นผู้หญิงแปลกประหลาดกว่าผู้หญิงอื่นที่เขาเคยพบมา เขาจึงประหลาดใจว่าเป็นเพราะเฮเลนมีความทะเยอทะยาน และหัวสูง จึงไม่คู่ควรกับเขา แม้ว่าบิดาของเขาจะหมายมั่นปั้นมืออยากได้เป็นศรีสละไ้มากเพียงใดก็ตาม เฮเลนและหลุยส์ จึงมีความแปลกแยกทางความคิดอย่างเด่นชัด ในความสัมพันธ์ระหว่างเฮเลน กับ แฟรงค์ เฮเลนมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งไม่ตรงกับแฟรงค์อยู่บ้างในบางเรื่องดังจะเห็นได้จากการที่เฮเลนไม่ยอมทำตามความปรารถนาของแฟรงค์ เมื่อแฟรงค์ขอให้เธอยอมเป็นของเขาในคืนวันหนึ่ง โดยเฮเลนให้เหตุผลว่า เพศสัมพันธ์กับความรักรวมจะไปด้วยกัน คราบใดที่เธอยังไม่แน่ใจว่าเธอรักแฟรงค์เธอก็จะไม่มีความยอมทนกับเขาเป็นอันขาด เธอไม่ต้องการที่จะทำผิดพลาดในเรื่องนี้ อันเป็นสาเหตุทำให้เธอเกลียดชังตนเองอีกเป็นอันขาด

"Loving should come with love."..."I made a promise to myself that I never would any more unless I really fell in love with somebody. I don't want to dislike myself. I wanted to be disciplined, and you have to be too..."

(The Assistant. Malamud. 1981 : 125)

ความแปลกแยก ทางความคิดของเฮเลนนี้ ในที่สุดก็ทำให้แฟรงค์เข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญในการที่มนุษย์ต้องมีวินัยในตนเอง แฟรงค์จึงนับถือและชื่นชมเฮเลน เป็นอันมาก และเมื่อแฟรงค์เริ่มมีวินัยในตนเอง เขาก็มีความอดทนกระทำในสิ่งที่เป็นทางจะไปสู่จุดมุ่งหมายจนสำเร็จ นั่นก็คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และพัฒนาเป็นคนที่มีสมบุรณ์มากยิ่งขึ้น เขาต้องเลิกการกระทำหลายอย่างที่เคยประพฤติจนเป็นนิสัยที่ไม่ดีคิดว่าเปลี่ยนแปลงสู่ความซื่อสัตย์ จริ่งใจต่อเพื่อนมนุษย์ ไม่ว่าหนทางแห่งการทำความดีนั้นจะเต็มไปด้วยขวากหนามและอุปสรรคเพียงใดก็ตาม แฟรงค์มุ่งมั่นยืนหยัด เสียสละ และทำงานหนักเพื่อให้บรรลุสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ จนเฮเลนมองเห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีงามนั้น และคิดที่จะคืนดีกับแฟรงค์ ให้โอกาสเขาแก้ตัวใหม่อีกครั้งหนึ่ง

สำหรับซิมอร์ ตัวละครในเรื่อง A New Life นั้นนอกจากจะมีความแปลกแยกจากผู้อื่นด้านความเหงาเปล่าเปลี่ยวแล้ว ยังมีพฤติกรรมแสดงให้เห็นถึงการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นด้วย ในกรณีของซิมอร์เขาเป็นทอมโซด ยังไม่มีครอบครัว ดังนั้นการวิเคราะห์พฤติกรรมแปลกแยกด้านขาดความสัมพันธ์ทางความคิดของ ซิมอร์ จึงพิจารณาในด้านเดียว คือ การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับเพื่อนร่วมงานหรือหัวหน้าหมวดวิชาเรียงความที่มีสถานภาพเป็นผู้บังคับบัญชาของเขา คือ ดร.เจอร์ลด์ กิลลี่ (Gerald Gilley) และศาสตราจารย์ ดร. ออร์วิลล์ แฟร์ไชลด์ (Oville Fairchild) หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยแคลสคาเดีย อันเป็นสถานที่ทำงานแห่งใหม่ที่เขาปรารถนา และตั้งความหวังจะให้เป็นที่ที่เขาจะสามารถสร้างชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิมได้ เมื่อเริ่มแรกที่รู้จักกัน ซิมอร์ มีความรู้สึกประทับใจในการต้อนรับที่อบอุ่นของสามีภรรยา กิลลี่ ยิ่งนัก ทั้ง ดร. เจอร์ลด์ กิลลี่ ยังเป็นผู้คัดเลือกและรับเขาเข้ามาทำงาน-สอนในวิทยาลัยแห่งนี้อีกด้วย ต่อมาความสัมพันธ์นั้นเกิดความขัดแย้งทางความคิดระหว่าง ซิมอร์ กับ ดร.เจอร์ลด์ กิลลี่ ขึ้นมา กล่าวคือ เมื่อเกิดกรณีพิพาทและความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้ปกครองนักศึกษาคนหนึ่งกับอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานวรรณคดีที่กำหนดให้นักศึกษาอ่านหนังสือของเฮมิงเวย์ชื่อ Ten Indians ซึ่งผู้ปกครองนั้นคิดว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ไม่เหมาะสมกับลูกสาวของเขา ซึ่งกำลังอยู่ในวัยรุ่น เมื่อผู้ปกครองนั้นเสนอให้ทางวิทยาลัยยกเลิกหนังสือเล่มนี้เสีย เจอร์ลด์ก็รับปากเพราะคิดว่าเป็นวิธีการประนีประนอม ทั้งยังได้ปรารถนาที่จะยกเลิกรวมเรื่องสั้นและบทกวีในหนังสือ (Anthology) ที่ใช้สอนอยู่เสีย เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาขัดแย้งขึ้นอีก ซิมอร์ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับวิธีการแก้ปัญหามาของเจอร์ลด์ และเสนอให้ชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้ปกครองนักศึกษาหญิงคนนั้นว่า วรรณคดีคืออะไร ทำไมคนจึงจำเป็นต้องเรียนวรรณคดี ซิมอร์คิดว่าการแก้ปัญหามาโดยการโยนหนังสือหรือตำราเรียนที่มีผู้เห็นว่าไม่เหมาะสมทิ้ง เป็นการหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้งของคนชั้นกลาง อย่างไรก็ตาม เจอร์ลด์ก็อ้างว่าชายคนนั้นอาจร้องเรียน ผู้บริหารระดับท้องถิ่นซึ่งอาจนำมาซึ่งปัญหาด้านงบประมาณและความช่วยเหลือด้านการเงิน ซึ่งวิทยาลัยยังต้องพึ่งพาอยู่เป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ (ค.ศ. 1950) ประกอบกับชาวเมืองแคลสคาเดียเองเป็นผู้ค้ำนิยามและทัศนคติที่ค่อนข้างอนุรักษนิยม (Conservative) อีกด้วย

การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดระหว่างซิมอร์ กับเจอร์ลด์ ซึ่งเริ่มขึ้น ณ จุดนี้ ยิ่งนานวันก็ยิ่งทวีความรุนแรงกลายเป็นความขัดแย้งที่ยากจะประสานจนซิมอร์เองก็ถึงกับคิดว่า เจอร์ลด์นั้นเป็นศัตรูของตนทีเดียว ทั้งนี้เพราะซิมอร์เห็นว่าทั้งดร.เจอร์ลด์ และดร. ออร์วิลล์ ซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของภาควิชาล้วนแต่ห่วงผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าจะคำนึงถึงประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับอย่างแท้จริง ยกตัวอย่าง เช่น ดร.เจอร์ลด์ไม่กลัวที่จะเสี่ยงให้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ขึ้นด้วยเกรงว่าภาพพจน์และความนิยมที่ได้รับจากเพื่อนร่วมงานจะตกต่ำลงจนเป็นเหตุให้ไม่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นหัวหน้าภาควิชาแทนดร.ออร์วิลล์ ผู้จะเกษียณในไม่ช้า ขณะที่ ดร.ออร์วิลล์ เองนั้นก็ให้ความสำคัญกับหนังสือไวยากรณ์อังกฤษที่ตนเป็นผู้นำแต่งมากถึงกับบังคับใช้เป็นตำราสอนนักศึกษา ซึ่ง ซิมอร์เห็นว่าไม่เพียงพอในการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้ถึงพร้อมซึ่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้ง ดร.ออร์วิลล์ยังแสดงความกังวลว่าหนังสือเล่มดังกล่าวของเขาจะไม่ได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่สี่ ทำให้ซิมอร์อดไม่ได้ที่จะรู้สึกถูกดูแคลานและชิงชัง "นักวิชาการ" ที่ไม่มีอุดมการณ์เหล่านี้อย่างนัก

ดังนั้น ซิมอร์จึงคิดตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อคัดเลือกและแสวงหาตำราและหนังสือเรียนที่เหมาะสมกับรายวิชาและระดับความรู้ตลอดจนพื้นฐานของนักศึกษาเพื่อเสนอให้ผู้บริหารตัดสินใจเลือก คำริของซิมอร์มีผู้เห็นด้วยส่วนใหญ่แต่ทว่ากลับไม่มีผู้กล้าแสดงออกซึ่งทำที่สนับสนุนแนวคิดของซิมอร์ เพราะไม่ต้องการเป็นที่เพ่งเล็งของผู้บริหาร ท่ามกลางความแปลกแยกทางความคิดกับผู้บริหารนั้นซิมอร์จึงต่อสู้เพื่อความคิดหรือสิ่งที่ตนเชื่อและเห็นว่าคืออยู่เพียงลำพังโดยไม่มีใครเป็นแนวร่วมกับเขาเลย

สำหรับความแปลกแยกจากผู้อื่นด้านการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นของแฮร์รี เลสเซอร์ ในเรื่อง The Tenants นั้น เนื่องจากเขาเป็นโสดไม่มีครอบครัว การวิเคราะห์จึงพิจารณาเพียงด้านเดียว คือ การขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับเพื่อนบ้านซึ่งอยู่ในแวดวงชีวิตของเขา อันได้แก่ เพื่อนบ้านชาวยิว คือ เออร์วิง ลาเวนสเปิล (Irving Lavenspeil) และไอริน เบล (Irene Bell) กับเพื่อนบ้านชาวผิวดำ ชื่อ วิลลี สเปียร์มินท์ (Willie Spearmint)

ด้านความสัมพันธ์กับชาวยิวด้วยกัน นั้น เห็นว่า แฮร์รีมีความแปลกแยกทางความคิดกับทั้งเออร์วิงและไอริน กล่าวคือ แฮร์รีให้ความสำคัญกับความต้องการและผลประโยชน์

ของตนจนไม่คำนึงถึงความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น ดังจะเห็นได้จากการที่แฮร์รียื่นกรานที่จะอาศัยอยู่ในอพาร์ตเมนต์ของเออร์วิงต่อไปเป็นปีที่สิบโดยมีเงื่อนไขว่า จะย้ายออกก็ต่อเมื่อแต่งบทสุดท้ายของนวนิยายเสร็จเสียก่อน เป็นเหตุให้เออร์วิงเสียผลประโยชน์เป็นจำนวนไม่น้อย (เขาได้ค่าเช่าจากแฮร์รีเพียงเดือนละ 70 เหรียญเท่านั้น) โดยไม่ยอมรับเงื่อนไขที่เออร์วิงเสนอให้เขาหากเขาย้ายออกไปอยู่ที่อื่นเป็นเงินเกือบหนึ่งหมื่นเหรียญทีเดียว และนอกจากนี้ เมื่อไอรินขอร้องให้เขารับแต่งงานกับเธอ เขาย้ายออกไปจากบ้านเช่าที่แสนเก่าทรุดโทรมไปอยู่ที่ใหม่ที่สะดวกสบายกว่า โดยมีเธอเป็นผู้คอยดูแลเอาใจใส่ปรนนิบัติเรื่องการกินอยู่เพื่อแฮร์รีจะได้ทำงานด้วยความสะดวกสบายกว่าเดิมมากยิ่งขึ้น ผลปรากฏว่าแฮร์รี ไม่เห็นด้วยกับความคิดของไอริน ทั้งยังไม่ยอมหาหนทางประนีประนอมเพื่อถนอมหัวใจบุคคลที่ตนคิดว่ารักยิ่งกว่าผู้ใดในโลกอีกด้วย จึงเห็นได้ว่าแฮร์รีมีความแปลกแยกทางความคิดกับเออร์วิง และไอริน เพราะเขามีความเห็นแก่ตัว มุ่งมั่นแต่ในสิ่งที่ตนเชื่อและคิดว่าดีที่สุดสำหรับตน แต่ไม่ยอมเข้าใจและเห็นใจในความต้องการตลอดจนความจำเป็นของคนอื่น แม้จะเป็นคนที่รักและหวังดีต่อตนก็ตาม

ส่วนความสัมพันธ์ทางความคิดกับเพื่อนนิโกร คือ วิลลี นั้นก็พบว่า แฮร์รีมีความแปลกแยกทางความคิดกับวิลลีในเรื่องของความมุ่งหวังและจุดมุ่งหมายในชีวิตของการเป็นนักเขียน ดังจะเห็นได้จากบทสนทนาระหว่างแฮร์รีกับวิลลี ตอนหนึ่งที่ว่า แฮร์รีต้องการเกียรติยศและชื่อเสียง เขาปรารถนาจะให้ผู้คนยกย่องและชมเชยผลงานของเขาว่าเป็นงานเขียนชิ้นเอกแห่งยุค ในขณะที่วิลลีปรารถนาเพียงให้ขายผลงานได้มีฐานะร่ำรวยหรือมีเงินมากพอที่จะไม่ทำให้เขาอดตายเท่านั้น ซึ่งแฮร์รีไม่เห็นด้วย เพราะเขาคิดว่าผลงานที่ดีมีคุณค่าเป็นอมตะในความทรงจำของมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญกว่าเงินทองและทรัพย์สินใด ๆ ความแตกต่างอันแสดงถึงความไม่สัมพันธ์ทางความคิดระหว่าง แฮร์รี และวิลลี อีกประการหนึ่ง ก็คือความคิดเห็น และจุดยืนในการแต่งนวนิยายและเรื่องสั้น ความขัดแย้งในเรื่องนี้เริ่มต้นจากจุดเล็ก ๆ แต่สร้างความกดดันเป็นอย่างมากให้แก่คนทั้งสองในเวลาต่อมา จนกระทั่ง ไม่สามารถแก้ไขและประนีประนอมความขัดแย้งดังกล่าวนั้นได้เลย กล่าวคือ เมื่อคนทั้งสองตกลงใจจะคบหาเป็นเพื่อนยอมรับในกันและกันแล้ว วิลลีจึงได้ขอให้แฮร์รีอ่านและวิจารณ์นวนิยายและเรื่องสั้นที่เขา ได้แต่งขึ้นแต่ไม่ได้ส่ง

ให้โรงพิมพ์ ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่าแฮร์เคยมีผลงานปรากฏเป็นที่ประจักษ์โดยที่ตัววิลลีเองก็ได้
อ่านงานเขียนของแฮร์ ทั้งสองเรื่องแล้ว เห็นว่าเป็นนวนิยายที่ดีมาก เขาจึงยอมรับในความ
สามารถของแฮร์ด้านนี้ แรก ๆ แฮร์ก็บ้ายเบี่ยงเพราะตนเองก็ต้องรีบเร่งเขียนนวนิยายเรื่อง
ที่สามให้จบอยู่เช่นกัน แต่ในที่สุดก็ตกลงทำตามคำขอร้องของเพื่อน แฮร์ได้เสนอแนะคำวิจารณ์
ที่แฮร์คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์ให้วิลลี ได้พัฒนาและปรับปรุงงานเขียนของเขาแฮร์ก็พยายาม
สรรหาด้วยคำที่คิดว่าดีและแน่นอนที่สุดตามกล่าวโดยการชี้ให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์ในเรื่องของ
รูปแบบ (Form) ของการเขียนและเทคนิคในการนำเสนอเรื่องในเรื่องสั้นแต่ละเรื่องของวิลลี
และ ว่าสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าเรื่องรูปแบบหรือศิลปะการเขียน เรื่องนี้ก็คือเทคนิคในการนำเสนอ
เรื่องราวแก่ผู้อ่านนั่นเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแฮร์เขียนนวนิยายของเขาอย่างประณีตระมัดระวังใน
เรื่องรูปแบบและเทคนิคการเสนอเรื่องในขณะที่ วิลลีกลับเห็นว่าอารมณ์แรงบันดาลใจในการเขียน
สำคัญกว่าเรื่องรูปแบบและเทคนิค

จากการศึกษาเกี่ยวกับความแปลกแยกจากผู้อื่นทั้งด้านความเพงา
เปล่าเปลี่ยวและการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นของตัวละคร ในนวนิยายทั้งสามเรื่อง
ของมาลามูตั้น ปรากฏว่า มอร์ริส ไอค้ำ และเฮเลน ในเรื่อง The Assistant นั้นเป็น
ตัวละครที่มีความแปลกแยกจากผู้อื่นสูงทั้งสองด้านกล่าวคือ มีพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นถึง
ความเพงาเปล่าเปลี่ยว และการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับบุคคลอื่นทั้งภายในครอบครัว
ของตนเอง และกับบุคคลอื่นในสังคมด้วย ส่วนตัวละครอีกสองตัว คือ แนน และจูเลียส นั้น
แปลกแยกจากผู้อื่นเฉพาะด้านการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ
คนยิวด้วยกัน

ส่วนเรื่อง A New Life นั้น ซีมอร์ก็เป็นตัวละครอีกคนหนึ่งที่มี
ความแปลกแยกจากผู้อื่นครบองค์ประกอบทั้งสองด้าน และแฮร์ตัวละครในเรื่อง The Tenants
นั้นก็เช่นเดียวกันเป็นผู้ที่มีความแปลกแยกจากผู้อื่นเห็นเป็นพฤติกรรมเด่นชัดทั้งสองด้านคือความเพงา
เปล่าเปลี่ยว และการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น

2. ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ

ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ หมายถึง การที่บุคคลล้มเหลวในการ
ประกอบอาชีพการงาน ไม่พึงพอใจในการทำงานเพราะงานที่ทํานั้นทำให้บุคคล ไม่สามารถพัฒนา

ความสามารถของตนเองได้ ดังนั้นเขาจึงรู้สึกเป็นทุกข์และไม่สบายใจต้องฝ่าฟันกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอดด้วยความรู้สึกขังกระต่าย ไม่ยินดียินร้าย ไม่มีความผูกพันกับงานที่ทำ เกิดความรู้สึกดูถูกตนเองที่ยอมจำนนต่อสิ่งต่าง ๆ ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพแบ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อยได้อีก 4 ประการคือ

2.1 ความไม่พึงพอใจต่องาน

ความไม่พึงพอใจต่องาน เป็นสภาพที่บุคคลไม่พอใจต่อบทบาทและสถานภาพของงาน แต่ยังฝ่าฝืนอยู่ด้วยความรู้สึกรังเกียจต่อสิ่งที่บังคับเขา ไม่ว่าจะเป็นนายจ้าง เพื่อนร่วมงานหรือความคาดหวังในอาชีพตลอดจนความรู้สึกไม่พอใจในข้อจำกัดต่าง ๆ ของงานที่ตนทำอยู่ เขาจึงไม่มีความยินดีต่องานและไม่เต็มใจที่จะทำงาน

2.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้ หมายถึง การที่บุคคลไม่ได้แสดงความเป็นตัวของตัวเอง และความสามารถที่แท้จริงของเขา เนื่องจากความซับซ้อนทางโครงสร้างของสังคม ทำให้เขากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ความสามารถของเขาก็ถูกจำกัดให้แคบลงไป เขาต้องทำงานหน้าที่เดียวที่ซ้ำซากและจำเจทำให้ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน และไม่มีอิสระในการตัดสินใจได้โดยลำพัง

2.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอด หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่า ตนเองเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งที่ถูกรุ่นคนอื่นใช้ ทำให้ขาดความเป็นตัวของตัวเอง เขาจึงเกิดความทุกข์กลายเป็นคนที่ต้องขึ้นอยู่กับความต้องการ การยอมรับ และความคิดเห็นของผู้อื่นต้องทำตามความต้องการของผู้อื่นตลอดเวลาและเขาต้องพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับเขา

2.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน เป็นสภาพการณ์ที่บุคคลไม่สามารถกำหนดหรือควบคุมกระบวนการทำงานได้ เพราะต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของสิ่งอื่นหรือผู้อื่นที่คอยบังคับและมีอำนาจเหนือเขา

จากการศึกษาความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพของตัวละครในนวนิยาย ทั้งสามเรื่องของมาลามูด พบว่าตัวละครที่มีความแปลกแยกจากงานอาชีพได้แก่ มอร์ริส และ เฮเลน ในเรื่อง The Assistant และซิมอร์ ในเรื่อง A New Life และแฮร์รี ในเรื่อง The Tenants ซึ่งความแปลกแยกจากงานของตัวละครเหล่านี้ สะท้อนออกมาให้เห็นลักษณะ ความแปลกแยกจากงาน ดังนี้

2.1 ความไม่พึงพอใจต่องานหรืออาชีพ

ตัวละครที่มีความไม่พึงพอใจต่องานหรืออาชีพในนวนิยายเรื่อง The Assistant นั้น ได้แก่ มอร์ริส และเฮเลน มอร์ริสมีความแปลกแยกจากงานอาชีพพ่อค้าของเขา เนื่องจากความล้มเหลวในการประกอบอาชีพถึงสองครั้งสองครา โดยในครั้งแรกเขาได้ร่วมหุ้นกับเพื่อนประกอบธุรกิจการค้า โดยให้เพื่อนเป็นคนทำบัญชี กิจการค้าเป็นไปได้ดีแค่พอสองปีให้หลังถูกเพื่อนโกง เขาจึงประสบกับการขาดทุนย่อยยับ แต่เขาก็ยังดิ้นรนไม่ยอมแพ้จึงหันไปประกอบอาชีพใหม่ตามคำร้องและทัศนคติของภรรยา เขายืมเงินธนาคารมาลงทุนเปิดร้านขายของชำในตำบล บริวคลิน ค่าเนิ่นกิจการมาได้มากถึง 21 ปี แต่ก็ไม่เจริญรุ่งเรือง มีฐานะร่ำรวยขึ้น จวบจนถึงปีที่ยี่สิบสองเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำกระทบกระเทือนวงการเศรษฐกิจไปทั่วโลก มอร์ริสเองก็ได้รับผลกระทบอันนี้ด้วย กอปรกับในปีนั้นตัวเขาเองก็อายุมากขึ้นจนเข้าสู่วัยหกสิบปีแล้ว สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง จึงเป็นเหตุให้มอร์ริสเกิดความคับแค้นใจมากขึ้นปวดร้าวกับความล้มเหลวในงานอาชีพของตนเป็นอันมาก ดังจะเห็นได้จากคำบรรยายในหลายตอนของเนื้อเรื่อง มอร์ริสรู้สึกว่าเขาใช้เวลาตลอดยี่สิบกว่าปีในการรอดพ้นจากงานที่แทบจะไม่มีวันได้พักผ่อนอย่างสมบูรณ์เลย ไม่เกิดคุณค่าอันใดแก่ชีวิตของตนและครอบครัว

ความแปลกแยกจากงานของมอร์ริส แสดงออกมาในแง่ของความรู้สึกเบื่อก่อนขาดความกระตือรือร้นที่จะทำงานและประกอบอาชีพค้าขาย เพราะรู้ถึงผลลัพธ์ว่าจะไม่ทำให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในทางที่ดีขึ้นได้เลย เพราะตลอดระยะเวลาที่ยี่สิบปีนั้น การค้าขายของเขาแทบจะไม่มีเปลี่ยนแปลงเลย "In twenty - one

years the store had changed little" ที่ไม่ว่าเขาจะเปิดร้านขายของ ทำงานหนัก ถึงเจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์เป็นเวลาวันละถึงสิบหกชั่วโมงก็ตาม รายได้ที่ได้รับก็แทบไม่พอจะดำรงชีพ "...Staying open seven days a week, sixteen hours a day, he could still eke out a living" (*The Assistant*. Malamud. 1981 : 14) ดังนั้นเขาจึงไม่เกิดความรัก ความผูกพันกับงานหรืออาชีพที่ทํายู่ ร้ายยิ่งกว่านั้นเขารู้สึกเหมือนกับว่าร้านค้าของเขามีสภาพเป็นคุกหรือ "...a store is a prison..." ที่ที่เขาสูญเสียเวลาและชีวิตทั้งหมดอย่างสูญเปล่า ไม่ได้อะไรเลยเป็นการตอบแทน "I slaved my whole life for nothing." (*The Assistant*. Malamud. 1981 : 26) ส่วนเฮเลนตัวละครในเรื่อง *The Assistant* อีกผู้หนึ่งนั้นมีความแปลกแยกจากงานที่กำลังทํายู่ เพราะเป็นสิ่งที่เฮเลนไม่พึงพอใจ หรือไม่ชอบงานในลักษณะเลขานุการนี้ ทั้งนี้เนื่องจากเฮเลนปรารถนาจะได้ทำงานในลักษณะที่สร้างสรรค์ สร้างคุณประโยชน์และมีคุณค่ามากกว่างานดังกล่าวซึ่งได้แก่งานด้านการบริการสังคม หรืองานประเภทสอนหนังสือ เป็นต้น

"...I'd like to be doing something that feels useful - some kinds of social work or maybe teaching. I have no sense of accomplishment in what I'm doing now."

(*The Assistant*. Malamud. 1981 : 90 - 91)

สำหรับ ซีมอร์ ในเรื่อง *A New Life* นั้นการได้รับมอบหมายให้สอนในวิชาที่เขาไม่ชอบและไม่มีความถนัดชัดเจน ซึ่งได้แก่ วิชาเรียงความและวิชาไวยากรณ์อังกฤษ ข่อมเสริมนักศึกษาที่ตกวิชานี้ให้ซีมอร์เกิดความแปลกแยกจากงาน เพราะงานนั้นขัดต่อความรู้สึกและความถนัดของเขา (เขาเรียนจบมาทางวรรณคดี) ยิ่งไปกว่านั้น ซีมอร์ยังมีทัศนคติที่ไม่ดีและไม่ชอบวิชาหรืองานที่ตนสอนด้วย เห็นว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย ไม่มีอะไรน่าสนใจ ด้วยซ้ำ ความรู้สึกดังกล่าวทำให้เขาเกิดความไม่มั่นใจในตัวเองกลัวว่า จะสอนหรือทําทักษะที่ได้

ไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นแทบจะกล่าวได้ว่าการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเขาที่วิทยาลัยแคลสเคเดียในเมืองแคลสเคเดียแห่งนี้ จึงเป็นการเริ่มต้นที่เต็มไปด้วยความสับสนขาดความเชื่อมั่นในสิ่งที่คุณจะได้เผชิญ ทั้งนี้เพราะอุดมการณ์หรือปรัชญาของวิทยาลัยที่มุ่งเน้นให้ความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Technical Science) มากกว่าจะเป็นวิทยาลัยที่เน้นวิชามนุษยศาสตร์ และศิลปศาสตร์ดังที่เขาคาดหวัง ก็ทำให้ความผิดหวังให้กับเขาไม่น้อยเลย แต่ก็ก็เป็นความไม่รอบคอบ และเป็นความผิดพลาดพลอเรือของเขาเอง ที่ไม่ได้ตรวจสอบหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ทำงานแห่งใหม่ที่คุณสมัครให้เสียก่อน จึงต้องทวนนึกเสียใจในความผิดพลาดครั้งนี้ของคุณ อย่างไรก็ตาม เขาก็พยายามปลอบใจตัวเองว่าถึงอย่างไรก็เป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดีกว่าการเป็นครูสอนโรงเรียนมัธยมธรรมดา

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความไม่พึงพอใจในงานหรือวิชาที่ได้รับการมอบหมาย เพราะไม่เป็นไปตามที่ตนเองคาดหวัง ซิมอร์ จึงเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากงาน อันเป็นผลที่ทำให้การเข้าสอนในช่วงแรกเป็นไปอย่างไม่น่าประทับใจและมีประสิทธิภาพเท่าที่ควรจะเป็น ซิมอร์กลายเป็นตัวตลกหน้าชั้นให้นักศึกษาฮาและหัวเราะขบขัน ด้วยอาจารย์ซิมอร์ลืมรูตูปีกกางเกงเสียอีกด้วย

...they broke into cheers, whistles, loud laughter

As if inspired, Levin glanced down at his fly and it was, as it must be, all the way open.

(A New Life. Malamud. 1981 : 81)

กล่าวโดยสรุปแล้วในกรณีของซิมอร์ นั้น ความแปลกแยกจากอาชีพการงานไม่ได้เป็นเพราะการไม่ชอบการเป็นครู ซิมอร์ชอบงานสอนเป็นชีวิตจิตใจ เขามีความสุขความพอใจที่ได้สอนนักศึกษา แต่เขารู้สึกผิดหวังกับเนื้อหาวิชาและรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องใช้ตำราเพียงเล่มเดียวที่แต่งโดย ดร.ออร์วิลล์ แพร์โซลด์ หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น แม้ใน

ภาคเรียนที่สอง ซึ่งรายวิชาต่าง ๆ ที่วิทยาลัยกำหนดให้เปิดสอน ที่ดูจะมีลักษณะเหมาะสมกับจะเป็นวิชาที่เปิดสอนในระดับมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยมากสักหน่อย (ซีมอร์รับผิดชอบสอนวิชาภาษาอังกฤษ 011) แต่เนื้อหาที่ยังซ้ำซากอยู่กับของเก่าในตำราไวยากรณ์ที่หัวหน้าภาควิชาแต่งเหมือนในภาคเรียนแรกอยู่นั่นเอง เขาจึงอดไม่ได้ที่จะสอดแทรกเนื้อหาบางสิ่ง หรือแบบฝึกหัดบางอย่างเกี่ยวกับงานประพันธ์และบทกวีนิพนธ์ของกวีและนักเขียนที่มีชื่อเสียงในบางเวลาที่สอน แต่ก็กระทำไปด้วยความอึดอัดคับข้องใจ ด้วยรู้ว่าสิ่งที่ตนสอนหรือกล่าวถึงนั้นไม่สอดคล้องกับหลักสูตรการสอนในภาคเรียนที่สองของเขาจึงคุ้ยเขี่ยหาและไม่มีชีวิตชีวา เป็นเหตุให้นักศึกษาหลายคนขอเปลี่ยนวิชาเรียน ซึ่งยิ่งเป็นสิ่งที่ตอกย้ำและทำให้ซีมอร์ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง คิดว่าตัวเขาล้มเหลวในงานสอน จึงเห็นได้ว่าความแปลกแยกจากงานนั้นส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการทำงานด้วยดังในกรณีของซีมอร์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

สำหรับแฮรี เลสเซอร์ ใน The Tenants นั้นเป็นตัวละครอีกคนหนึ่งที่มีความแปลกแยกจากงานอาชีพนักประพันธ์ของเขา ความแปลกแยกของแฮรีเป็นไปในลักษณะที่ไม่พึงพอใจต่องานของตนเองโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นวนิยายเรื่องที่สองแม้จะได้รับความสนใจจนมีบริษัทสร้างภาพยนตร์นำเอาไปสร้างเป็นภาพยนตร์ออกฉายทั่วประเทศและทำรายได้ให้แก่เขาเป็นเงินถึงสี่แสนเหรียญก็ตาม แต่บรรดาคนอ่านและนักวิจารณ์ทั้งหลายรวมทั้งตัวเขาเองก็วิจารณ์ว่าไม่มีคุณภาพถึงขนาดจะยกย่องให้เป็นผลงานชิ้นเอกได้ เป็นเหตุให้เขามานะและตั้งปณิธานที่จะสร้างผลงานอันดับที่สามให้เป็นผลงานที่ดีที่สุดชิ้นหนึ่งในโลกบรรดาศิพพาให้จงได้ ดังนั้นเขาจึงพิถีพิถัน ปรานีต และบรรจงเขียนโดยยึดถือรูปแบบของศิลปะแห่งการเขียน ระมัดระวังเรื่องการใช้ภาษาให้ถูกต้องแก่เพื่อให้ได้นวนิยายเกี่ยวกับความรักที่ชื่อว่า The Promised End ที่ดีที่สุดอันจะเป็นการฝากชื่อไว้ในโลกให้คนจดจำไปชั่วกาลนาน นวนิยายเรื่องนี้ แฮรี ใช้เวลาเขียนนานถึงเก้าปีเศษ ๆ จบลงอย่างเข้าปีที่สิบ เมื่อมาถึงตอนอวสานของเรื่อง แฮรีกลับไม่สามารถเขียนต่อได้อีก เมื่อนึกถึงการที่เขาใช้เวลาอันยาวนานไปในการแต่งนิยายเรื่องนี้ ทำให้เขาเกิดความกดดัน และคับข้องใจเป็นอันมาก จนบางครั้งถึงกับอับจนด้วยคำที่จะเขียน ความคิดก็ติดตัน จนคล้ายกับถูกพันธนาการและถ่วงไว้ด้วยก้อนหินหนัก ๆ ทำความทุกข์ใจให้เขาเป็นอเนกอนันต์และเป็นที่น่าเสียใจที่เขาที่ไม่สามารถทำความหนักให้เป็นความจริง คือ

เขียนทอวาสนาของนวนิยายที่เขาตั้งใจเอาไว้แน่แน่วว่าจะเขียนให้จบได้สมความตั้งใจ ความไม่พึงพอใจในผลงานของตนเอง ทำให้แฮร์รี่ตั้งกฎเกณฑ์ และปณิธานอันแรงกล้าให้ตนเอง ปฏิบัติโดยไม่มีการยียวน ก่อให้เกิดความเครียด สับสน บางครั้งก็เบื่อกับงานที่ยังงานที่ทำอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นอาการของความแปลกแยกจากงานประการหนึ่ง

2.2 การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้

ในกรณีของมอร์สันนั้น แม้ว่าเขาจะประกอบอาชีพค้าขายซึ่งเป็นงานอิสระที่ไม่ต้องอยู่ในอาณัติของใคร ทั้งที่เป็นอาชีพที่เปิดโอกาสให้เขาได้ใช้ความรู้ ความสามารถของเขามาดำเนินกิจการและปรับปรุงงานอาชีพให้เจริญรุดหน้าได้เป็นอย่างดีก็ตาม แต่ทว่ามอร์สันก็ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เนื่องจากเขาไม่สามารถนำเอาคุณลักษณะเฉพาะตัวของเขามาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่งานอาชีพของตนเองได้ และประการสำคัญก็คือ คุณลักษณะเฉพาะตัวเขากลับกลายเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงในการแข่งขันประกอบการค้าตามระบบเสรีนิยมในประเทศอเมริกา คุณลักษณะดังกล่าวคือ ความเป็นคนขี้อ่อน ใจอ่อน ขี้สงสาร ไร้ใจคนง่าย ตลอดจนการมองคนอื่นในแง่ดีเสมอ ซึ่งในการประกอบธุรกิจการค้านั้น หากต้องการรวยเร็ว ก็ต้องไม่คำนึงถึงเรื่องคุณธรรมและความซื่อสัตย์ ดังเช่น จูเลียส คาร์ป กระทำการตัดสินใจจ้างงาน เพื่อจะได้รับใบอนุญาตให้ค้าเหล้าได้โดยถูกต้องกฎหมาย และในบางครั้งยังต้องใช้กลยุทธ์ที่เหมือนเป็นการหลอกลวงลูกค้าซึ่งไม่มีวันจะรู้เท่าทันคนขายได้ ดังจะเห็นได้จากคำแนะนำของจูเลียส ผู้ประสบความสำเร็จในการสร้างงานอาชีพเกี่ยวกับวิธีที่จะเสนอขายบ้านและร้านให้แก่ ไพคอลลสกี (Podolsky) ชายหนุ่มผู้พหุพหุจากออร์เวย์ว่า ต้องไม่เล่ารายละเอียดเกี่ยวกับกิจการค้าของตน ต้องไม่ให้ไพคอลลสกีอยู่ในร้านนานเกินไป เพราะจะทำให้เขาสังเกตเห็นว่าขายของไม่ดี ไม่มีคนเข้าร้าน ทั้งยังไม่ควรขายสินค้าในร้านให้แก่ไพคอลลสกีด้วย แต่มอร์สันก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของจูเลียสไม่ได้ ดังนั้นเมื่อไพคอลลสกีมาที่บ้านและร้านก่อนตัดสินใจซื้อขายกัน มอร์สันเกิดความใจอ่อนสงสารไพคอลลสกี กลัวว่าจะตกที่นั่งลำบาก เช่นที่ตนประสบมา จึงได้กระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามที่จูเลียสแนะนำไว้ทั้งสิ้น มิโยที่โอดำผู้เป็นภรรยาจะทำเสียงกระแอมกระไอเป็นสัญญาณห้ามไม่ให้พูดก็ตาม มอร์สันก็ทำเป็นโง่เสียแล้วเล่าความจริงเกี่ยวกับสภาพการค้าขายที่

ตกต่ำอยู่ขณะนั้นให้โศกอลงกึ่งทั้งหมด ผลที่ได้รับจากความจริงใจและซื่อสัตย์ครั้งนี้ ก็คือ
ขายบ้านไม่ได้

นอกจากคุณลักษณะที่ "ต้องห้าม" ในการทำธุรกิจการค้าให้รวดเร็วของ
มอร์ริสดังกล่าวแล้ว ยังพบว่ามอร์ริสไม่มีหัวใจคิดสร้างสรรค์ หรือ "พรสวรรค์" ในด้านการทำการค้า
เอาเสียเลย ซึ่งเห็นได้จากการที่เขาไม่สามารถพัฒนา ตกแต่งร้านให้ดึงดูดใจลูกค้า ได้เหมือนกับ
แฟรงค์ อัล โฟน์ ผู้ช่วยของเขาผู้เพิ่งเข้ามาอยู่และได้มีโอกาสทำหน้าที่แทนเขาในระยะเวลาอันสั้น
กล่าวคือ แฟรงค์ได้รับพรุงบริเวณบ้าน โดยใช้วัสดุที่มีอยู่แล้วให้เกิดประโยชน์ ทาสีหิ้งหรือชั้นวาง
สินค้าเสียใหม่ ทำความสะอาด เช็ดถู จัดให้ดูงามตาเป็นระเบียบน่าจับน่าเลือก นอกจากนั้น
แฟรงค์ ยังมีเทคนิควิธีการขายที่น่าทึ่งเป็นอย่างยิ่งสำหรับมอร์ริสกับภรรยาโดยการสร้างความ
สนิทสนม พูดคุย หยอกล้อลูกค้า ทั้งยังเชิญชวนให้ลูกค้าทดลองซื้อสินค้าใหม่และเก่าที่ลูกค้า
ไม่รู้สึกตัวว่าถูกยัดเยียดเป็นเหตุให้อิด้ากล่าวแก่ตนเองว่า แฟรงค์นั้นเหมาะที่จะทำการค้า
มากกว่าตัวเธอและสามีผู้เคยขายอยู่บนถนนสายนี้มานานนับสิบปีเสียอีก

"Frank tried things that Morris and she could never do, such as
attempting to sell people more than they asked for... This made
Ida wonder if Morris and she were really suited the grocery
business,"

(The Assistant. Malamud. 1981 : 62 - 63)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า มอร์ริสไม่สามารถพัฒนาศักยภาพทางด้านการค้าอย่างมี
ศิลปะได้เช่นที่แฟรงค์ อัล โฟน์ ผู้ช่วยของเขาได้แสดงให้เห็นเป็นประจักษ์ ยิ่งกว่านั้น ความ
สามารถเฉพาะตัวยังเป็นอุปสรรคต่อการทำงานอีกด้วย และเมื่อมอร์ริสจากการทำงานในสภาพซังกะตาย
และเบื่อหน่าย แม้จะใช้เวลาในการประกอบอาชีพหรือในการทำงานนานเพียงไร ในกรณีของ
มอร์ริสนี้เป็นเวลาถึงยี่สิบปีเศษ ๆ ก็ไม่สามารถพัฒนางานหรือประสพผลสำเร็จในการประกอบ
อาชีพได้เลย มอร์ริสจึงแปลกแยกจากการทำงานในแง่ตัวเอง

สำหรับเฮเลนนั้นเนื่องจากลักษณะของงานอาชีพเลขานุการนั้นเป็นงานที่ต้องคอยรับฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้างเพียงประการเดียว เฮเลนจึงเป็นทุกข์ เกิดความคับข้องใจและไม่ชอบงานที่กำลังทำอยู่ แต่ก็จำเป็นต้องกลักลืนยอมทนทำงานนี้ต่อไป เพราะตนเองไม่มีทางเลือกอื่นใดที่ดีกว่านี้ เนื่องจากข้อจำกัดด้านการศึกษาที่ไม่อยู่ในฐานะจะเลือกงานได้ตามใจปรารถนา เฮเลนจึงเป็นตัวละครอีกผู้หนึ่งที่แปลกแยกจากงานในแง่ของการไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถและศักยภาพของตนเองออกมาอย่างเต็มที่ ได้ ซีมอร์เองก็เช่นกัน ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นชายหนุ่มที่มี “ไฟแรง” เขาจบปริญญาโทสาขาวรรณคดี เคยมีประสบการณ์ด้านการสอนในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในนิวยอร์กเป็นเวลาสองปีเศษจากนั้นก็ขึ้นใบสมัครเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยกว่า 50 แห่งทั่วประเทศ แต่ทุกแห่งก็ไม่รับเขามิใช่เพียงวิทยาลัยอิสเชสเตอร์ หรือแคสคาเดียเท่านั้นที่ตอบรับเขา และเมื่อเขาเดินทางไปถึงสถานที่แห่งนั้นพบว่าวิทยาลัยแคสคาเดียเป็นวิทยาลัยเทคนิคเน้นหนักด้านวิทยาศาสตร์และการอาชีพที่มีนักศึกษาทั้งหมดเพียง 4,200 คนเท่านั้น ในภาควิชาภาษาอังกฤษที่เขาต้องสังกัดอยู่มีอาจารย์ประจำ 20 คน และเขาเองได้รับมอบหมายให้สอนวิชาเรียงความและซ่อมเสริมไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษเขาจึงไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถและความถนัดที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวของเขามาได้ นั่นคือ ความสามารถทางวาทวรรณคดี เขาจึงแปลกแยกจากการทำงาน

สำหรับแฮร์รี เลสเซอร์ ใน The Tenants การมีอาชีพนักประพันธ์ทำให้เขามีอิสระในความคิดอ่านสามารถสร้างสรรค์ผลงานอันเป็นการแสดงความสามารถที่แท้จริงที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวของเขามาได้อย่างเต็มที่ เขาจึงไม่แปลกแยกจากงานอาชีพในลักษณะของการไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถอันเป็นคุณลักษณะที่แท้จริงของตนเหมือนตัวละครอีกสามคนคือ มอร์ริส เฮเลน ใน The Assistant และซิมอร์ ใน A New Life

2.3 การกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด

ตัวละครที่แสดงการแปลกแยกจากงานอาชีพโดยกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอด ได้แก่ มอร์ริส และเฮเลน ในเรื่อง The Assistant และซิมอร์ในเรื่อง A New Life

ความแปลกแยกจากงานในแง่ของการยอมทำตามบทบาททางเศรษฐกิจ และสังคมเพื่อความอยู่รอดของมอร์ริสและเฮเลน จะเห็นได้จาก การที่บุคคลทั้งสองต้องจำทนทำงานที่ตนไม่ได้รับรักหรือชอบแต่อย่างใด ไม่ว่า จะเป็นการค้าขายหรืองานเสมียน เลขานุการก็ตาม ทั้งมอร์ริสและเฮเลนต่างก็รู้สึกว่าเป็นการทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการภายนอก ให้ชีวิตดำรงอยู่ได้เท่านั้นเอง ดังนั้นทั้งมอร์ริส และเฮเลนจึงมีสภาพเป็นเสมือนหุ่นยนต์ที่ไม่มีชีวิตจิตใจ ต้องคอยทำตามบทบาทหน้าที่ของเศรษฐกิจสังคม เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ความรู้สึกต่องานของทั้งมอร์ริส และเฮเลน จึงไม่ได้เต็มไปด้วยความรัก และความคิดสร้างสรรค์ในอันที่จะพัฒนางานอาชีพให้เจริญก้าวหน้า

ส่วนซิมอร์ นั้นก็เช่นเดียวกับมอร์ริส และเฮเลนที่ต้องจำทนกระทำตามบทบาทหน้าที่ของการเป็นครูสอนวิชาเรียงความในวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอยู่อีกต่อไป ทั้ง ๆ ที่ใจอยากจะทำเปลี่ยนวิชาสอนและสถานที่ทำงานเสียใหม่เป็นสอนวิชาวรรณคดีในวิทยาลัยที่เน้นด้านศิลปศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์มากกว่า แต่ไม่สามารถกระทำได้เพราะการหางานทำหรือเปลี่ยนงานใหม่กัน กระทำได้ไม่ง่ายนัก เพราะสังคมอเมริกันในสมัยนั้นสับสนวุ่นวาย และมีคนตกงานเป็นจำนวนมาก "America had become too complicated. One man counted for nothing..." ทางเลือกอื่นใด จึงไม่มีสำหรับเขา

2.4 ความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

ในกรณีมอร์ริสนั้น แม้ว่าอาชีพพ่อค้าของเขาจะเป็นงานอิสระ ไม่ต้องขึ้นอยู่กับ การบังคับบัญชาหรืออยู่ภายใต้อาณัติของใครก็ตาม แต่แท้จริงแล้วการประกอบอาชีพค้าขายนั้น ก็ต้องขึ้นอยู่กับความเป็นไปและกลไกของตลาดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอยู่ด้วยเช่นกัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ในยุคนั้นมีการเปลี่ยนแปลงกิจการด้านการลงทุนซึ่งจากเดิมเป็นการแข่งขันกัน อย่างเสรีไปเป็นการประกอบธุรกิจการค้าระบบทรัสต์ (Trust) ที่รวมเอาหุ้นของกิจการธุรกิจแบบเดียวกันของทุกแห่งทั่วประเทศเข้าเป็นกิจการเดียวโดยที่แต่ละบริษัทก็จะมอบหมายกิจการของตนให้อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการบริหารหรือคณะกรรมการทรัสต์ ซึ่งระบบการค้าแบบ ทรัสต์นี้ทำให้เกิดธุรกิจใหม่ ๆ รวบรวมประสบความสำเร็จ จึงเป็นที่นิยมแพร่หลายในหมู่นักธุรกิจ แต่อย่างไรก็ตามระบบการค้าแบบทรัสต์นี้ ผู้ได้เปรียบก็คือบริษัทใหญ่ ๆ เพราะสามารถบีบบังคับให้กิจการหรือผู้ประกอบการเล็ก ๆ ต้องเข้าร่วมด้วย ไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้

ต้องล้มละลาย ธุรกิจการค้าในแถบชนบทและผู้ประกอบการธุรกิจเล็ก ๆ ที่ไม่ร่วมหุ้นกับบริษัทใหญ่ ต้องประสบกับความพินาศ นอกจากนั้นสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำของประเทศที่ทุกคนเผชิญอยู่ก็ทำให้อำนาจการซื้อลดต่ำลงอีกด้วย มอร์สไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน ซึ่งมอร์สเองก็ตระหนักในความจริงข้อนี้ว่าระบบเศรษฐกิจส่วนรวมที่ตกต่ำเป็นเหตุให้เขาไม่สามารถควบคุมกลไกการทำงานได้ นอกจากนั้นเพราะความเป็นยิวของเขาอีกส่วนหนึ่งด้วย เขายอมรับโดยุษย์และไม่คิดจะแก้ไขสภาพการณ์และความเป็นไปต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากความแตกต่างของรายได้ในแต่ละวันในร้านที่เมื่อใดก็ตามที่มอร์สเป็นคนขายเพื่อนบ้านก็ไม่นิยมอุดหนุน แต่ถ้าเมื่อใดเป็นแฟรงค์ ทาหน้าที่เฝ้าร้านผู้คนก็มักจะมาซื้อสินค้า ทารายได้เพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ด้วยเหตุผลเพียงว่า คนขายคือแฟรงค์ไม่ใช่ยิว เพื่อนบ้านในแถบนั้นที่เป็นคนนอกก็มีความสุขที่ได้ซื้อสินค้าจากผู้ขายที่เป็นคนนอกเช่นเดียวกัน เพราะความเป็นยิวของมอร์ส นั้นเป็นเสมือนสิ่งของที่ติดคาอยู่ในลำคอของคนเหล่านั้น เป็นเหตุให้พวกเขาหมดความสุขไปเพราะความชิงชังรังเกียจมอร์สผู้เป็นยิว

the store had improved ... because he was not Jewish. The goyim in the neighbourhood were happier with one of their own. A Jew stucked in their throats,... in their hearts they hated him.

(The Assistant. Malamud. 1981 : 71)

ดังนั้นจึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า แม้มอร์สจะประกอบอาชีพที่คู่จะเอื้ออำนวยและเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการมีอำนาจเต็มทั้งในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน เช่น อาชีพพ่อค้าก็ตาม แต่มอร์สก็ไม่สามารถควบคุมกลไกการตลาด ทศนคติของผู้ซื้อที่มีต่อผู้ขายที่เป็นยิวเช่นเขาได้เลย ส่วนเฮเลนนั้น อาชีพเลขานุการที่เฮเลนรับผิดชอบนั้นยิ่งไม่มีความเป็นอิสระทางความคิดและกระบวนการทำงานเลยทั้งนี้เพราะต้องขึ้นอยู่กับความต้องการ ความพอใจตลอดจนความคิดเห็นของนายจ้างแทบทั้งสิ้น ทั้งเฮเลนและมอร์สจึงเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากการทำงาน เพราะไม่สามารถควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานได้

ด้านความแปลกแยกจากการทำงานหรืออาชีพในแง่ของความรู้ความสามารถ ในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานของ ซีมอร์ใน A New Life นั้นเนื่องจาก ซีมอร์ เป็นอาจารย์บรรจุใหม่มาอยู่ในวงสังคมของบรรดาผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านวิชาการหลายสิบคนเช่นนี้ เขาจึงปราศจากอำนาจที่จะควบคุมปัจจัยในการทำงานเป็นต้นว่า การบริหารการศึกษา การจัดการ อาจารย์เข้าสอนในแต่ละรายวิชา การจัดการการสอน รวมไปถึงกระบวนการวัดและประเมินผล ด้วย ทั้งนี้เพราะทางวิทยาลัยก็มีแนวปฏิบัติที่เชื่อว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการ ดำเนินงานอยู่แล้ว ซีมอร์ ในฐานะผู้มาใหม่ก็ต้องปฏิบัติตามเขาไปด้วย แม้จะเป็นสิ่งที่เขา ไม่เห็นด้วย และไม่สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับกระบวนการและแนวปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ ได้ อย่างดีก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจึงเกิดความรู้สึกแปลกแยก อึดอัดขัดข้อง กับระบบการทำงาน เช่นนี้ ยกตัวอย่างเช่น กระบวนการและระบบการตรวจและประเมินผลการเรียนของภาควิชาที่ กำหนดให้ทุกคนต้องเร่งรีบตรวจและให้คะแนนตัดสินผลการเรียนของนักศึกษาส่งแผนกทะเบียน และ วัดผลก่อนวันสุดท้ายโดยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันเรื่องการส่งผลการเรียนของนักศึกษาที่ กำหนดรางวัลให้กับผู้ที่ทำเสร็จก่อน เป็นผลให้ ซีมอร์ ดำเนินการตัดสินผลของการเรียนของ นักศึกษาผิดพลาดจากความไม่เป็นจริงไปเป็นจำนวนสามราย ระบบการทำงานแบบแข่งขันในเรื่อง การวัดและประเมินผลนี้เป็นสิ่งที่ซีมอร์ไม่เห็นด้วยและรังเกียจ แต่ก็ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลง แนวปฏิบัติของคนส่วนใหญ่ได้ เขาจึงเกิดความแปลกแยกจากงาน เพราะไม่สามารถควบคุม ปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานได้

นอกจากนี้ ซีมอร์ ยังไม่สามารถควบคุมระบบการลงโทษนักศึกษาที่ถูกจับได้ว่าทุจริตในการเขียนเรียงความ คือ ไปลอกเลียนข้อเขียนของบุคคลอื่นมาเป็นของตน ทั้ง ๆ ที่ เขาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการลงโทษที่นำนักศึกษาไปพบคณะกรรมการสอบสวน การทุจริตของนักศึกษาซึ่งประกอบด้วย คณบดีและหัวหน้าภาควิชา การลงโทษซึ่งมีตั้งแต่ การภาคทัณฑ์ ไปจนถึงการตัดชื่อออกจากการเป็นนักศึกษาวิทยาลัยแคสเคเดีย เป็นการลงโทษ ที่ซีมอร์คิดว่าหนักหนาเกินไปสำหรับนักศึกษา อนึ่งผู้ที่ทำโทษนักศึกษานั้น ซีมอร์เห็นว่าน่า จะเป็นครูผู้สอนมากกว่าคนอื่น แต่เขาก็เปลี่ยนแปลงและเสนอแนะอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ได้เลย

ส่วน แฮรี เลสเซอร์ในเรื่อง The Tenants นั้น เนื่องมาจากการเขียนเป็นอาชีพอิสระที่สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด ความสามารถของตนเองตลอดจนการควบคุมปัจจัยในการทำงานของตนได้อย่างเต็มที่แต่ที่ว่า แฮรี กลับไม่ประสบผลสำเร็จในการสร้างผลงานนวนิยายของเขา ปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่เกิดขึ้น แก่แฮรี ไม่ได้เกิดจากปัจจัยนอกเป็นสาเหตุ หากแต่เกิดจากปัจจัยภายในคือความขัดแย้งในจิตใจของเขาเองมากกว่า ทั้งนี้เพราะเขามีเสรีที่จะเลือกปัจจัยที่เกื้อหนุนในการทำงานได้มากกว่ามอร์ริสและซีมอร์ เนื่องจากสถานะทางการเงินของเขาเอื้ออำนวยให้เขาสามารถดำรงชีวิตอยู่และสรรค์สร้างงานตามความถนัดและความนึกคิดได้โดยไม่เคอะหอื่น จึงกล่าวได้ว่า แฮรีแตกต่างจากทั้งมอร์ริส และซีมอร์ ในการควบคุมปัจจัยการทำงานของตน จึงถือว่าแฮรีไม่แปลกแยกจากการทำงานในลักษณะของการไม่มีอำนาจควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

จากการวิเคราะห์ความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพของตัวละครในนวนิยายของมอลามุคทั้งสามเรื่อง ได้ข้อสรุปว่าตัวละครที่มีความแปลกแยกจากงานหรืออาชีพทั้งสี่คนนั้น ได้แก่ มอร์ริส และเฮเลนในเรื่อง The Assistant และซีมอร์ ในเรื่อง A New Life ส่วนแฮรี ในเรื่อง The Tenants นี้มีความแปลกแยกจากงานเพียงด้านเดียวคือด้านความไม่พึงพอใจในงานแต่ก็เข้าไปในลักษณะของความไม่พอใจในผลสัมฤทธิ์ของงานที่คิดว่าต่ำกว่าความคาดหวังหรือเกณฑ์ที่ตนเองวางไว้มากกว่าจะเป็นในลักษณะของความไม่ชอบและไม่เห็นคุณค่าทั้งนี้ไม่มีความถนัดชัดเจนในงานนั้น ๆ เหมือนตัวละครอื่นที่กล่าวถึงในเบื้องต้น

3. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม หมายถึง การที่บุคคลปฏิเสธ ไม่ยอมรับเป้าหมายที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อความสุขและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตอันเป็นความคิดของคนส่วนใหญ่ในสังคม แต่บุคคลที่แปลกแยกกลับมีความเข้าใจและยืนยันในความคิดของตนเองว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ตนเองไม่เห็นด้วย เพราะเป้าหมายที่กำหนดขึ้นมานั้นเป็นการเอื้อประโยชน์ให้กับคนบางกลุ่มเท่านั้น หรือเป้าหมายนั้นขัดแย้งกับความต้องการที่แท้จริงของเขา ดังนั้นเขาจึงเพิกเฉยไม่สนใจต่อเป้าหมายที่สังคมกำหนดขึ้น

ให้กระทำตาม และยังอาจลุกขึ้นต่อต้าน ปฏิวัติ หรือกระทำการฝ่าฝืนระเบียบวินัยต่าง ๆ อีกด้วย ความแปลกแยกจากค่านิยม แบ่งเป็นองค์ประกอบย่อย ได้สองประการคือ

3.1 การปฏิเสธค่านิยม

การปฏิเสธค่านิยม หมายถึง การไม่ยอมรับเป้าหมายที่สังคมส่วนใหญ่วางขึ้น เป็นการปฏิเสธค่านิยมพื้นฐานอันเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญต่อชีวิต ค่านิยมทางสังคมของคนอเมริกันส่วนใหญ่ในสมัยนั้น ได้แก่ ค่านิยมในความร่ำรวย ความสำเร็จและความมีชื่อเสียง

3.2 การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม หมายถึง การที่บุคคลกระทำในสิ่งที่ฝ่าฝืนต่อกฎและระเบียบ เพื่อต้องการให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ในสังคมสถาบันเป็นตัวกำหนดค่านิยมขึ้นเพื่อให้เกิดความสงบสุขในสังคม ดังนั้นสถาบันจึงมีความสำคัญและต่างก็อาศัยซึ่งกันและกัน

จากการศึกษาเรื่องความแปลกแยก จากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมของตัวละครในนวนิยายของมาลามูดทั้งสามเรื่องนั้น พบว่า มีตัวละครที่แสดงพฤติกรรมแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม คือ มอร์ริส เฮเลน จูเลียส และแนท ในเรื่อง The Assistant ซีมอร์ ในเรื่อง A New Life และแฮร์รี่ ในเรื่อง The Tenants

3.1 การปฏิเสธค่านิยม

ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม ที่แสดงออกในลักษณะของการปฏิเสธค่านิยมของ มอร์ริสในเรื่อง The Assistant นั้นเป็นความแปลกแยกจากค่านิยมของสังคมอเมริกันซึ่งกำหนดเป็นจุดหมายปลายทางที่พึงปรารถนาในชีวิตของบุคคลส่วนใหญ่ในสมัยนั้น ได้แก่ ค่านิยมในความสำเร็จ ความร่ำรวยและความมีชื่อเสียง อันเป็นความต้องการโดยทั่ว ๆ ไปของมนุษย์ทุกคน ในสังคมอเมริกันนั้นจะให้ความสำคัญและยกย่องบุคคลที่มีสิ่งเหล่านี้เป็นพิเศษมากกว่าคนอื่น เป็นเหตุให้คนทุกส่วนต่างไขว่คว้าแสวงหาวิธีการที่จะได้มาซึ่งความสำเร็จ ความร่ำรวยและความมีชื่อเสียง ทั้งโดยวิธีที่ชอบธรรมและโดยวิธีที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายของสังคม ในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งคนหนึ่งในสังคมแต่การที่มีจิตสำนึก

ของความเป็นยิวที่เป็นชนกลุ่มน้อยของชุมชนหรือของสังคมที่ได้รับรู้ตลอดเวลาว่าเป็นที่ดูหมิ่นเกลียดชังของคนนอกโดยทั่วไป ไม่ว่าตนเองจะประพฤติดีงามเพียงไรก็ตาม ก็ไม่เป็นที่ยอมรับและยกย่องเชิดชู ทำให้มอร์ริสรู้สึกว่าตัวเองไม่มีส่วนร่วมกับสังคมที่เขาอยู่ ดังนั้นค่านิยมของสังคมส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่เขาชื่นชมหรือยอมรับ ตรงกันข้ามกลับเป็นสิ่งที่แปลกแยกไปจากตัวเขา เป็นเป้าหมายหรือปลายทางที่เขาเดินไปไม่ถึง เขาจึงให้คุณค่าต่อค่านิยมนั้นน้อย ทั้งยังแสดงอาการชิงชังรังเกียจผู้ที่ประสบความสำเร็จในการไปสู่จุดหมายปลายทางของความมีชื่อเสียง ความสำเร็จและความร่ำรวยด้วยวิธีการอันไม่ถูกต้องอีกด้วย ขณะเดียวกันตัวเขาเองก็ไม่มีความสุขในความคิด ความเชื่อ และไม่ประสบความสำเร็จเลยในการแสวงหาและในความเพียรพยายามที่จะเดินตามทางที่ตนเองเห็นว่าเป็นวิถีทางที่ต้องดีงาม ไปสู่จุดหมายปลายทางของการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้มอร์ริสจึงรู้สึกแปลกแยกจากค่านิยมในแง่ของการปฏิเสธค่านิยมทางสังคม

ส่วนตัวละครอีกผู้หนึ่งใน The Assistant คือเฮเลน นั้นได้แสดงพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความแปลกแยกจากค่านิยมในแง่ของการปฏิเสธค่านิยมของคนส่วนใหญ่ด้วย กล่าวคือ เฮเลนปฏิเสธที่จะแต่งงานกับผู้ชายที่ร่ำรวย มีอนาคต เช่น หลุยส์ คาร์ป หรือชายหนุ่มที่มีฐานะและมีการศึกษาดี เช่น แนนท เพิร์ล ทั้งที่โดยวิธีการเช่นนั้น เฮเลนจะได้มาซึ่งความสะดวกสบายในชีวิต และก็เป็นวิธีที่ผู้หญิงทั้งหลายนิยมที่จะใช้เป็นบันไดไปสู่ปลายทางคือ ความสำเร็จ ความร่ำรวย และความมีชื่อเสียงอันเป็นสุดยอดปรารถนาของมนุษย์ส่วนใหญ่ ซึ่งการกระทำเช่นนั้นของเฮเลนแสดงให้เห็นว่าเฮเลนมีความแปลกแยกจากค่านิยมของสังคมนั้นเอง

นอกจากความแปลกแยกจากค่านิยมโดยการปฏิเสธค่านิยมของสังคมอเมริกันในสมัยนั้นแล้ว เฮเลนยังเป็นตัวละครที่มีความแปลกแยกจากค่านิยมของชาวยิวอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการที่เฮเลนรักกับแฟรงค์ อัลโพน หนุ่มนอกศาสนา โดยไม่ฟังคำทัดทานหรือห้ามปรามจากมารดาเลย

ด้านจูเลียส คาร์ป และแนนท เพิร์ล ใน The Assistant นั้นก็เป็นตัวละครที่มีความแปลกแยกจากค่านิยมเช่นเดียวกัน แต่เป็นความแปลกแยกจากค่านิยมของชาวยิวเท่านั้น ทั้งนี้เพราะทั้งจูเลียส และแนนท ต่างก็เป็นยิวที่รับเอาค่านิยมและวิถีชีวิตและสังคม

ตะวันตกมาเป็นของตน จนทำให้คุณลักษณะและความเป็นยิว ตลอดจนค่านิยมและความเชื่อแบบยิวถูกกลืนหายไปด้วย จึงกล่าวได้ว่าการที่ทั้งจูเลียส และแนน ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมที่ตนอยู่ร่วมได้เป็นอย่างดีนั้น ทำให้บุคคลทั้งสองแปลกแยกจากค่านิยมของชาวยิว ทั้งนี้ เพราะจูเลียสกับแนนปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตแบบยิวที่ดี มีความซื่อสัตย์และกระทำความดีต่อผู้อื่นนั่นเอง ดังจะเห็นได้จากการที่จูเลียสประกอบอาชีพค้าขายสิ่งเสพติดกินเมา ซึ่งเป็นอาชีพที่ยิวไม่ควรทำ ทั้งยังใช้กลยุทธ์ในการโกงลูกค้ายเพื่อให้ได้มาซึ่งผลกำไรในการประกอบธุรกิจของตนด้วย และการที่แนนใช้วิธีการรวบรัดให้เฮเลนตกเป็นของตนเองในขณะที่ฝ่ายหญิงยังมีสภาพจิตใจที่สับสนไม่แน่ใจว่ารักตัวเขาหรือไม่นั้น เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่ามีความแปลกแยกจากค่านิยมหรือปฏิเสธค่านิยมของชาวยิว ทั้งของจูเลียส และแนนนั่นเอง

ในเรื่อง A New Life ตัวละครที่มีพฤติกรรมแปลกแยกจากค่านิยมโดยการปฏิเสธค่านิยมของครูอาจารย์ในวิทยาลัยแคลสเคเดีย ค่อนข้างเชื่อและยึดถือขนบธรรมเนียมเก่า ๆ การดำเนินชีวิตก็เป็นแบบดั้งเดิมและเรียบง่าย เช่น การนิยมแต่งงานตั้งแต่อายุน้อย ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย การถ่อมตนไม่โอ้อวดคุณปัญญา การแต่งกายตามสบายแต่สุภาพ ไม่นิยมชีวิตที่หรูหราฟุ้งเฟ้อ ประหยัดและอดออม รักครอบครัว และในการบริหารการเรียนการสอนในวิทยาลัยก็ใช้ระบบอาวุโสในการสรรหาหัวหน้าภาค คณบดี และผู้บริหารมหาวิทยาลัย เมื่อซีมอร์ไปอยู่ร่วมกับผู้คนในสังคมนั้น เขาได้แสดงพฤติกรรมและความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับค่านิยม และวิถีปฏิบัติของคณาจารย์ในวิทยาลัยหลายอย่าง เช่น การชอบเที่ยวเตร่เฮฮา นิยมชีวิตโสด ชอบแต่งกายทันสมัยแบบคนเมือง สนับสนุนและริเริ่มให้ครูอาจารย์มีอิสระและเสรีในการเลือกตำราหรือหนังสืออ่านประกอบเอง แทนที่จะให้อาจารย์หัวหน้าภาคเป็นผู้เลือกเหมือนเคยปฏิบัติมา เป็นต้น การกระทำและแนวคิดที่ซีมอร์แสดงออกเป็นสิ่งที่บ่งบอกพฤติกรรมแปลกแยกที่ปฏิเสธค่านิยมของสังคมแคลสเคเดีย จนเป็นที่ขุ่นขื่นและวิพากษ์วิจารณ์จากบรรดาครูอาจารย์ว่า ซีมอร์มีหัวเอียงซ้ายหรือผู้นิยมซ้าย ผู้บริหารก็คอยจับตามองความเคลื่อนไหวของเขา ทำให้เขารู้สึกขมขื่นเป็นอันมาก

ในเรื่อง The Tenants นั้น แฮร์รี่ ได้แสดงความแปลกแยกจากค่านิยมที่เป็นการปฏิเสธค่านิยมของสังคมโดยเฉพาะค่านิยมของคนอเมริกันซึ่งเป็นพวกผิวขาวเป็นส่วนใหญ่ ที่มีค่านิยมรังเกียจผิวดำ โดยการคบหาสมาคมเป็นเพื่อนกับวิลลี นักเขียนสมัครเล่นชาวนิโกร เพราะ

เขาไม่เห็นด้วยและต่อต้านการเหยียดผิว แฮร์รี มีความเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นเกิดมาจากเชื้อชาติใด ผิวพรรณใด จึงกล่าวได้ว่าการกระทำของแฮร์รี เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความแปลกแยกจากค่านิยมของเขา

3.2 การปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม

สำหรับมอร์ริส และเฮเลน ในเรื่อง The Assistant นั้น นอกจากการปฏิเสธค่านิยมของบุคคลทั้งสองดังกล่าวแล้ว ยังมีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมด้วย แต่สังคมในที่นี้เป็นสังคมของชาวยิว กล่าวคือ มอร์ริสในฐานะที่เป็นยิวต้องแสดงออกให้เห็นถึงการยึดมั่นในความเชื่อและการปฏิบัติตามคาสอนในคัมภีร์โตราห์ ที่ยิวนับถืออย่างเคร่งครัด แต่มอร์ริสไม่สามารถปฏิบัติได้ตามค่านิยมและความเชื่อของยิวแต่โบราณได้อย่างครบถ้วนเขาถือปฏิบัติเฉพาะในสิ่งที่เขาเห็นว่าถูกต้อง และเหมาะสมกับยุคสมัยเท่านั้น แต่สิ่งที่เขาประพฤติดำเนิน ก็ยังคงเป็นสิ่งที่เขาเห็นว่าเป็นหัวใจหรือเป็นแก่นของค่านิยมทางศาสนายิวอยู่ นั่นก็คือค่านิยมในการทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง มีความซื่อสัตย์ เป็นคนดี ประพฤติดีต่อผู้อื่น ดังถ้อยคำที่เขาอธิบายแก่แฟรงค์ถึงการเป็นยิวที่แท้จริง ตอนหนึ่งว่า

To be a real Jew means to do what is right, to be honest, to be good to other people... This is what a Jew believes

(The Assistant. Malamud. 1981 : 113)

แต่มาตรฐานการประพฤติปฏิบัติด้านอื่นของยิว มอร์ริสก็ละเลย ไม่ปฏิบัติตาม ด้วยคิดว่าเป็นเพียงกระพิธีหรือเปลือกของศาสนา เช่น การสวมหมวกใบเล็ก ๆ บนศีรษะ การไปโรงสวดในวัน Sabbath การสวดมนต์วันละสามเวลา การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีดำ หรือแม้แต่การรับประทานเนื้อหมู เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามอร์ริสแปลกแยกจากมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมยิวนั้นเอง

ส่วนเฮเลนนั้น การปฏิเสธหรือฝ่าฝืนมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของชาวยิว ก็คือ การละเลยไม่รักษาพรหมจารีของตนไว้ ยอมมีความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนที่จะมีการแต่งงาน และการติดต่อเชิงชู้สาวกับแฟรงค์ ซึ่งเป็นคนนอกนั้นถือเป็นการแปลกแยกในการปฏิเสธ และฝ่าฝืนมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของยิวที่ร้ายแรงมากประการหนึ่ง

ในเรื่อง A New Life นั้น ซีมอร์ได้แสดงพฤติกรรมแปลกแยกจากค่านิยม โดยการฝ่าฝืนมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมหลายประการนับจากเรื่องเพียงเล็กน้อย ไปจนถึงเรื่องคอขาดบาดตายและร้ายแรงมาก เช่น การที่เขาฝ่าฝืนหัตถ์ภรรยาในเวลากลางคืน ขณะที่ฝนตกหนักอีกด้วย ซึ่งการกระทำนี้ถือเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายจราจร ซึ่งเป็นแบบแผนเพื่อป้องกันเหตุร้ายและความสงบสุขของสังคมประการหนึ่ง ต่อมาเขามีความสัมพันธ์อันที่ชั่วช้ากับ นักศึกษาปีหนึ่งที่เขาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดจรรยาบรรณ และประพฤติดำเนิน มาตรฐานของสังคมที่ร้ายแรงมากเช่นกัน และต่อมาไม่นานนักเขาก็ได้ประพฤติดำฝืนมาตรฐาน การประพฤติปฏิบัติของสังคมอย่างร้ายแรงที่สุด นั่นก็คือ การเป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น ซึ่งถือเป็นการ ทำลายมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมโดยสิ้นเชิง และในการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ทางสังคม ครั้งนี้เขาได้รับความทุกข์ทรมานและเจ็บปวดมาก ความสัมพันธ์ที่ผิดทางเองคลองธรรมที่เขาเป็น ผู้ก่อตั้งนั้นทำลายและบั่นทอนจิตใจ และร่างกายของเขอย่างแสนสาหัส เขาจึงแปลกแยก จากค่านิยมเพราะปฏิเสธและฝ่าฝืนมาตรฐานของสังคม หลังจากที่ซีมอร์ได้พยายามเอาชนะ ความปรารถนาของตนเอง สภาพจิตใจและมโนธรรมของเขาได้รับการฟื้นฟูให้ดีขึ้นหลังจากที่ ตกต่ำจนถึงที่สุดในช่วงของการมีความรักความสัมพันธ์แบบผิดประเพณีกับพอลินแล้ว เขาเริ่มมอง เห็นแสงสว่างใหม่ของการดำเนินชีวิตและเขาได้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะให้เป็น "A New Life" แต่แล้วพอลินก็เกิดตั้งคร่ำครวญกับเขาและยืนยันที่จะขอหย่าขาดจากสามีเพื่อมาอยู่กับเขา การ แก้ไขปัญหานี้อาจทำได้ไม่ยากนัก เพราะฝ่ายสามีของพอลิน คือ เจอร์ลด์ นั้น แม้จะรู้ความจริง แล้ว ก็ยินดีที่จะอยู่กับพอลิน แต่ซีมอร์กลับปฏิเสธที่จะแก้ไขปัญหานั้นโดยง่ายเช่นนั้น เขาเลือก ทางที่รู้ว่ายากและลำบากยิ่งกว่า โดยการรับเอาพอลินมาเป็นภรรยาของตนพร้อมด้วยลูกเลี้ยงชาย หญิงอีกสองคนของพอลิน แม้จะรู้ว่าอนาคตการทำงานเป็น "อาจารย์สอนในสถาบันอุดมศึกษา" ตามความวาดฝันของเขาจะดับวูบลงชั่วชีวิตก็ตาม การตัดสินใจเลือกหนทางนี้ ทำให้เขาถูกสังคม ตราหน้าว่าแย่งภรรยาคนอื่น ซึ่งถือว่าการทำลายค่านิยมและเป็นการปฏิเสธมาตรฐานการ ประพฤติปฏิบัติของอารยสังคมอย่างสิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะเขาคิดว่าในการเกิดมาเป็นมนุษย์นั้น ความ สักเก็มในหน้าที่และการมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งหมด นั้นเอง

ในเรื่อง The Tenants นั้น แฮร์รีประพจน์ฝ่าฝืนมาตรฐานการปฏิบัติของสังคมกลุ่มที่แฮร์รีเข้าไปรู้จักและเป็นสมาชิก แม้จะเป็นช่วงเวลาอันสั้นก็ตาม และฝ่าฝืนมาตรฐานการปฏิบัติและความเชื่อในหมู่ผู้ชายโดยทั่วไป กล่าวคือ การที่แฮร์รีจนงวยโอกาสแสดงความรักและมีสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงผิวดำคนหนึ่งชื่อ วิลลี สเปียร์มินท์ ซึ่งหญิงนั้นก็มีคู่รักอยู่ก่อนแล้ว และการกระทำครั้งใหม่ของแฮร์รี สร้างความแค้นในใจให้เกิดแก่คู่รักของหญิงนั้นเป็นอันมาก เพราะถือว่าแฮร์รีเหยียดหยามลูกผู้ชายอย่างเขา เห็นเขาเป็นคนที่ต่ำต้อยกว่าจะทำอย่างไรร่วมกับเขาก็ได้ โดยไม่คำนึงถึงจิตใจของคนตาอย่างเขาเลย นอกจากนั้นแฮร์รี ยังแย่งคู่รักของวิลลี สเปียร์มินท์ซึ่งถือว่าเป็นเพื่อนของเขามาเป็นของตน ทำให้วิลลีโกรธแค้นและพยายามทรมานเขามาก ความโกรธแค้นดังกล่าวเกิดขึ้น เพราะวิลลีถือว่าเป็นการหยามเกียรติลูกผู้ชาย ขณะเดียวกันก็โยนโยนไปสู่ความเกลียดชังเรื่องสีผิวที่เป็นมรดกอย่างรุนแรงในจิตใจของคนดำโดยทั่วไป วิลลีจึงนำพรรคพวกของตนที่เจ็บช้ำเพราะการกระทำของแฮร์รีอยู่ก่อนแล้วในเรื่องเดียวกันมาแก้แค้น ทำลายข้าวของทั้งหมดในห้องพักของ แฮร์รี รวมทั้งค้นจับนวนิยายที่เขาสุดแสนรักแสนหวียิ่งกว่าผู้หญิงที่เขาแย่งชิงมาได้จากวิลลีเสียอีก พฤติกรรมเช่นนี้ของแฮร์รี ถือเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความแปลกแยกจากค่านิยม โดยปฏิเสธมาตรฐานประพจน์ปฏิบัติของสังคมที่มีอยู่ในตัวเขา

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ในการศึกษาและวิเคราะห์ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการปฏิบัติของสังคมในนวนิยายทั้งสามเรื่องของมาลามูร์นั้น พบว่ามีตัวละครที่มีความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพจน์ปฏิบัติของสังคมทั้งสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานประพจน์ปฏิบัติของชาวยิว และแปลกแยกจากค่านิยมที่เป็นค่านิยมและมาตรฐานการประพจน์ปฏิบัติของชนส่วนใหญ่คือ มอริส และเฮเลน ในเรื่อง The Assistant และ ซีมอร์ ในเรื่อง A New Life ส่วนจูเลียส และ เนท ในเรื่อง The Assistant. นั้นพบว่า แปรกแยกจากค่านิยมของชาวยิวเพียงประการเดียว และเช่นเดียวกัน แฮร์รี ในเรื่อง The Tenants ก็พบที่มีความแปลกแยกจากค่านิยมของสังคมส่วนใหญ่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

4. ความแปลกแยกจากตนเอง

ความแปลกแยกจากตนเอง หมายถึง การที่บุคคลไม่ยอมรับสภาพที่แท้จริงของตนเอง ไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดตลอดจนพฤติกรรมของตนเองว่ามีเหตุผล มีความเป็นมาเช่นไร บางครั้งเขาอาจเห็นว่ากิจกรรมหรือสิ่งที่เขาทำอยู่นั้น แท้จริงแล้วไม่มีคุณค่าอะไรเลย เขาจึงอาจปฏิเสธชีวิตของตนเองที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพราะมองไม่เห็นเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต และยังหากบุคคลมีความแปลกแยกจากตนเองในระดับมากยิ่งขึ้นเพียงไร เขาก็ยังไม่รับรู้ ไม่เข้าใจตนเอง สูญเสียความเป็นตนเองไป กลายเป็นคนวิกลจริตในที่สุด ความแปลกแยกจากตนเอง มีองค์ประกอบย่อย สองประการ คือ

4.1 การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง

การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง เป็นสภาพของความแปลกแยก ที่มนุษย์ไม่สามารถอธิบายถึงความรู้สึก ความคิดและความต้องการของตนเองได้ ทั้งนี้เพราะความคิด ความรู้สึกและความต้องการที่ไม่สามารถอธิบายได้ นั้นไม่ได้เป็นไปตามที่ตนคิดและต้องการอย่างแท้จริงนั่นเอง

4.2 การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง

การไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองเป็นสภาพที่มนุษย์ไม่รับรู้ ไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง ว่ามีเหตุผลและความเป็นมาเช่นไร และเป็นสภาพที่มนุษย์ตระหนักถึงการไร้ความหมายและคุณค่าโดยสิ้นเชิงของสิ่งที่ตนผลิตขึ้น ตลอดจนคุณค่าของการดำรงชีวิตอยู่ แต่ก็ไม่อาจหาทางออกไปให้พ้นจากชะตากรรมได้

จากการศึกษานวนิยายทั้งสามเรื่องของมาลามุกด์นั้น พบว่า ความแปลกแยกจากตนเองของตัวละครทุกตัวเป็นผลมาจาก การทำงานแบบทาสี่นั้น เพราะแท้จริงแล้ว โดยธรรมชาติของมนุษย์ การทำงานเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ และผลของงานก็เป็นสิ่งที่แสดงความรู้ความสามารถหรือศักยภาพของมนุษย์ในการผลิตปัจจัยต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อการดำรงชีวิต ทั้งยังเป็นการสนองตอบความต้องการภายในจิตใจ อันได้แก่ ความรู้สึก ภาวภูมิใจ หึงพ้อใจและก่อให้เกิดความสุขใจแก่มนุษย์ด้วย เพราะความสำเร็จของงาน หรือผลผลิตของงานเป็นสิ่งที่ยืนยันถึง

ความเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมหรือศูนย์กลางของการผลิตของมนุษย์ แต่เมื่อมนุษย์ไม่สามารถสร้างสรรค์งานหรือผลิตได้ตามความปรารถนาของตน เขาก็จะเกิดความรู้สึกท้อแท้ ขมขื่นและสิ้นหวัง คุณกตเอง สูญเสียความเป็นตัวเอง ขาดการยอมรับนับถือตนเอง และเกิดความแปลกแยกจากตนเองไปในที่สุด ดังนั้นการที่ตัวละครทุกตัวของมาลามูค ไม่ว่าจะเป็นไอค้ำ และเฮเลน ในเรื่อง The Assistant หรือ ซีมอร์ ในเรื่อง A New Life หรือแม้แต่ แฮรี่ ในเรื่อง The Tenants ที่มีพฤติกรรมแสดงออกให้เห็นถึงการไม่เข้าใจความคิดและการกระทำของตนเองดังจะได้วิเคราะห์ต่อไปนั้น จึงถือเป็นความแปลกแยกจากตนเองของพวกเขาทั้งสิ้น'

4.1 การไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง

ไอค้ำเป็นตัวละครหญิงชาวยิววัยห้าสิบเอ็ดปีในเรื่อง The Assistant นางเป็นภรรยาของมอร์ริส โบเบอร์ พฤติกรรมที่บ่งบอกว่าไอค้ำไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง ได้แก่ การที่ไอค้ำเกิดความสับสนขึ้นภายในใจอันเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึกที่มีต่อสามีของตน คือ มอร์ริส นั่นเอง กล่าวคือ ไอค้ำ เห็นว่าการที่มอร์ริสเป็นยิวที่เคร่งศาสนา ประพฤติตัวดีงามตามหลักศาสนาเป็นแบบอย่างให้แก่คนอื่นด้วยกันนั้น เป็นสิ่งที่ดีควรยกย่องชมเชย แต่ขณะเดียวกันตัวไอค้ำเองกลับอยากให้สามีขายเหล้า เหมือนเพื่อนบ้านชาวยิวที่อยู่ใกล้เคียงด้วย เพราะจะได้มีฐานะร่ำรวยขึ้นมาบ้าง เมื่อสามีปฏิเสธที่จะทำตามความต้องการของนาง ไอค้ำก็โกรธ และบางครั้งก็ถึงกับกล่าวหาว่ามอร์ริส ใจและคือคิง ซึ่งการกระทำเช่นนี้ของนางแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในจิตใจของไอค้ำเอง และพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่า ไอค้ำไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเองนั่นก็คือ การที่ไอค้ำอยากให้ลูกสาวคนเดียว ได้แต่งงานกับผู้ชายที่เป็น "คนดี" และที่ลูกรัก เพื่อจะได้มีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเป็นสุข แต่ในเวลาเดียวกันก็ใคร่จะให้ลูกสาวได้สามีที่ร่ำรวยด้วย จึงพยายามปลุกฝังและโน้มน้าวใจลูกให้เลือกผู้ชายที่ตนคิดว่าจะบันดาลความสุขและความสะดวกสบายแก่ชีวิตให้ลูกได้ เมื่อเกิดความสับสนไม่แน่ใจ แต่ใจก็เอนเอียงมาข้างความร่ำรวย และชายคนนั้นก็เป็ยิวเหมือนกับนาง แม้จะรู้ว่าลูกสาวไม่ได้รับรักจากผู้ชายคนนั้น ไอค้ำก็ยังคิดค้นที่จะให้ลูกสาวเลือกชายที่ร่ำรวยเพื่ออนาคตที่ดีของลูกมากกว่า จะยอมตามใจลูก

นอกจากนี้ ไอค้ายังเห็นครอบครัวของเพื่อนบ้านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี สุขสบายกว่า คิดว่าตน ทำให้ไอค้ายึดติดมาก เพราะมองเห็นความแตกต่างระหว่างครอบครัวของตนเองกับเพื่อนบ้านอยู่ตลอดเวลา เป็นเหตุให้เธอมีความเครียด ขมขื่น และไม่พอใจในชีวิต อันธเรณูที่บางครั้งก็ถึงขนาดขัดสนขาดแคลนเป็นอันมาก ดังนั้นการที่ไอค้ายึดติดครั้งหนึ่งเคยมีความรู้สึกรักใคร่มอร์ริสอย่างลึกซึ้ง และเห็นคุณค่าของคนที่คุณรักและคุณค่าของตนเองนั้น เมื่อเวลาผ่านไป ความล้มเหลวในการประกอบอาชีพและความรู้สึกเศร้าเสียใจและเจ็บปวดที่ตนไม่มีส่วนร่วมที่จะช่วยเหลือและ แก้ไขปัญหาให้กับคนในครอบครัวได้ ตรงกันข้ามกลับมีสภาพความเป็นอยู่ที่เป็นการระทมทุกข์แก่สามีและลูก ทำให้ไอค้ายเกลียดตนเอง และเห็นว่าตนเองดูช่างไม่มี ความสำคัญและความหมายต่อผู้ใดเลย ความรู้สึกที่คิดว่าตนเองปราศจากคุณค่าของไอค้ายี้ เป็นความแปลกแยกจากตนเองประการหนึ่งที่ทำให้เธอโกรธสามีและตนเอง ความโกรธความ ผิดหวังในตนเองทำให้ลงโทษตนเองว่า ตัดสินใจผิดพลาดในการเลือกคู่ชีวิตโดยมาแต่งงานอยู่กับ กัมมอร์ริส นางจึงเกิดความคาดหวังว่าบุตรสาวคนเดียวจะไม่ตัดสินใจผิดพลาดเพราะความไม่ เข้าใจในความคิดและความรู้สึกของตนเอง เช่นที่นางเองเคยประสบมา

ตัวละครที่แปลกแยกจากตนเอง เพราะไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตนเอง อีกผู้หนึ่งในเรื่อง The Assistant ได้แก่ เฮเลน -ไบเบอร์ บุตรสาววัยยี่สิบสามปีของไอค้ายี้ และมอร์ริส ไบเบอร์ พฤติกรรมที่บ่งบอกว่าเฮเลน ไม่เข้าใจความรู้สึก ความคิด และความต้องการของตนเองเห็นได้จากการที่เฮเลนคิดว่าชีวิตของตนเองนั้นต้องการเพียงได้แต่งงานกับ ชายที่ตนรักและศรัทธา มีครอบครัวที่อบอุ่น มีอาชีพเป็นครูหรือทำงานด้านสังคมสงเคราะห์เท่านั้น ไม่ได้ปรารถนาอยากจะมีชีวิตในแบบที่หรูหรา หุ่งเฟ้อเลย แต่พอได้รู้จักสมาคมและสนิทสนมกับ แนนท์ เฟอร์ล ชายหนุ่มนักศึกษากฎหมายแห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ได้รับรู้และเห็นชีวิตที่หรูหรา สะดวกสบาย มีอิสระและตื่นเต้นจากเพื่อนชายเท่านั้น เฮเลนก็ถึงกับเกิดความสับสนไม่แน่ใจ ในสิ่งที่ เป็นความคิดความต้องการแต่เดิมของตน และความรู้สึกดังกล่าวต่อมากลายเป็นความ คับคั่งใจ ขมขื่น และเบื่อหน่ายสภาพความเป็นอยู่ของตนเอง และเมื่อความคับคั่งขมขื่น นั้นทวีมากขึ้น เฮเลนก็แปลกแยกหมดความสุขในชีวิต

การที่เฮเลนตกเป็นทาสของความต้องการทางวัตถุ เกิดความอยากได้อะไรก็มีเหมือนคนอื่น ทั้งที่ตนเองก็ตระหนักดีว่า เบื้องหลังของการได้มาซึ่งสิ่งเหล่านั้นของเพื่อนบ้านบางคน ไม่ได้สละไขวสวเสียดนัก เป็นสาเหตุให้เฮเลนมีแต่ความกระวนกระวายหมกมุ่นกังวลใจ และท้อแท้สิ้นหวัง แสดงให้เห็นว่า เฮเลนไม่เข้าใจความคิด ความรู้สึก และความต้องการที่แท้จริงของตนเอง จึงแปลกแยกจากตนเองไปในที่สุด

She hated the drab five - room flat; a grey kitchen she used for breakfast so she could quickly get out to work in the morning. The living room was colourless and cramped; ... Such was home... Helen had once in anger remarked that the place was awful to live in,...

(The Assistant. Malamud. 1981 : 82)

พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าเฮเลนไม่เข้าใจในความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนความต้องการที่แท้จริงของตนเองก็คือ หลังจากที่เฮเลนรู้ตัวว่าตนเองก็หลงรักแฟรงค์ อัลโธ่ ชายหนุ่มนอกศาสนาเช่นเดียวกับกับที่แฟรงค์รักเธอ เฮเลนก็ปรารถนาจะให้แฟรงค์ได้รับรู้ความในใจของตน จึงนัดกับแฟรงค์ และตั้งใจไว้ในส่วนลึกกว่า หากแฟรงค์ต้องการตัวเธอ เธอก็ยินดีจะเป็นของเขา เพราะเฮเลนเคยบอกกับแฟรงค์ ถ้าเมื่อใดเธอรักเขาแล้วจึงจะยอมเป็นของเขา เพราะเฮเลนคิดว่าความรักกับความสัมพันธ์ทางกายควรเป็นสิ่งที่มาพร้อมกัน แต่เมื่อแฟรงค์ล่วงเกินเธอในคืนวันนั้นคืนนั้น เฮเลนกลับเกิดความโกรธและเกลียดแฟรงค์ จนไม่คิดจะอยู่กับเขาเลย เฮเลนจึงหลีกเลี่ยงที่จะพบกับแฟรงค์ หรือหากมีความจำเป็นเผชิญหน้ากัน เฮเลนก็จะบ่นบึ้งเย็นชาเข้าไปใส่แฟรงค์ ทำให้เขาเจ็บปวดเป็นอันมาก สำหรับตัวเฮเลนนั้น เมื่อตนเองทำให้แฟรงค์เจ็บปวด แทนที่จะรู้สึกสำนึกผิดและรู้สึกดีขึ้น เฮเลนเองก็เอนเอียงให้เจ็บใจตนเองด้วยเช่นกัน พฤติกรรมเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าเฮเลนแปลกแยกและเป็นทุกข์เพราะไม่เข้าใจความรู้สึกและความต้องการที่แท้จริงของตนเอง

สำหรับ ซีมอร์ เลวิน (Seymour Levin) ตัวละครในเรื่อง A New Life นั้น พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่แปลกแยกจากตนเองเพราะไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดตลอดจนความต้องการที่แท้จริงของตนคือการใช้ชีวิตอย่างเสรี ไม่มีความรู้สึกที่แน่นอนอะไรให้กับตนเอง เพราะ ซีมอร์ไม่เข้าใจว่า เขามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ทำไม และอยู่เพื่ออะไร เขารู้สึกเบื่อหน่ายและชิงชังตนเองถึงขั้นที่เกือบจะคิดฆ่าตัวตาย แต่ถึงแม้เขาจะไม่ได้ฆ่าตัวเองให้ตายไปจริง ๆ แต่เขาก็ได้ทำร้ายตนเองจนกลายเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบปี เขาเกลียดตัวเองจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ในโลกอีกต่อไป

...I was mourning myself. I became a drunk. I drank, I stank.

I was filthy, skin on bone ...my eyes looked as though they
had been pissed on. I saw the world in yellow light;...

I lived in self-hatred, willing to part with life

(A New Life. Malamud. 1981 : 175)

ซีมอร์ มีชีวิตอยู่ในโลกด้วยความแปลกแยกจากตนเอง ไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นเวลาเกือบสองปีเต็มจึงค้นพบความต้องการและเห็นคุณค่าของตนเอง เมื่อเขาได้ตระหนักถึงคุณค่าของการที่ตัวตนเป็น "ซีมอร์" บนโลกนี้ ทำให้เกิดความหวังแทนชีวิตหยุดคิดทำร้ายตนเอง เลิกดื่มสุรา หันมาจัดระเบียบแบบแผนให้กับตนเองเสียใหม่ แม้จะต้องฝ่าฟันกับอุปสรรค และขวากหนามนานับการก็ตาม แต่เขาก็ประสบผลสำเร็จในการสร้างชีวิตใหม่ คือการเป็นครูสอนโรงเรียนมัธยม ศึกษาต่อและได้ปริญญาโทภาษาอังกฤษวิชาเอกวรรณคดี แต่อย่างไรก็ดี ซีมอร์ก็ยังมี ความแปลกแยกจากตนเองอยู่ ดังจะเห็นได้จากการที่เขาพยายามหนีอดีตและความเป็น "ซีมอร์" คนเก่าด้วยการไว้หนวดเครารุงรัง เป็นคนหวาดระแวง ไม่มั่นใจในการเข้าสมาคมกับคนอื่น และชอบครุ่นคิดถึงอดีตที่เจ็บปวดและทรมานเขาอยู่บ่อย ๆ ในยามที่อยู่คนเดียว

It left him frightened because he thought he had outdistanced it by three thousand miles, The future as new life was no longer predictable. That caused the floor to move under his bed.

(A New Life. Malamud. 1981 : 125)

นอกจากความรู้สึกแปลกแยกเพราะการไม่เข้าใจว่าจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ทำไมและเพื่ออะไร จนเป็นเหตุให้มองไม่เห็นคุณค่าของการเกิดมาเป็นมนุษย์ของซีมอร์ ดังกล่าวแล้ว ซีมอร์ยังมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่า เขาไม่เข้าใจในความต้องการที่แท้จริงของตัวเองอีกด้วย กล่าวคือ เขาคิดว่าตนเองหลงรักพอลีน (Paulin) อย่างไม่เคยรู้สึกรักใคร่มากเช่นนี้มาก่อนทำให้เขาได้รับความทุกข์ทรมานจากความรักภรรยาผู้นั้น จนชีวิตแทบจะดำดิ่งลงเพราะความปรารถนาที่จะได้พอลีนมาเป็นของตน ครั้นเมื่อได้ผู้หญิงคนนั้นมาเป็นของตนจริง ๆ เขากลับรู้สึกว่าเขาไม่ได้รับผลตอบแทนเลย แต่เพราะความสนิทว่าลูกผู้ชายต้องยอมรับผิชอบในสิ่งที่ตนเองกระทำ จึงตัดสินใจรับเลี้ยงผู้หญิงคนนั้นไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

พฤติกรรมของซีมอร์แสดงให้เห็นว่าเขามีความแปลกแยกจากตนเอง ไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตนเองแล้วต่อมาเกิดความเข้าใจตนเองขึ้น แล้วปรับปรุงชีวิตให้ดีขึ้น และแล้วก็กลับมาแปลกแยกอีกเป็นครั้งคราว เป็นเช่นนี้เรื่อยไปหลายครั้ง จนกระทั่งค้นพบว่า คุณค่าของการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงต้องมีการละและหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อผู้อื่น

สำหรับแฮร์รี เลสเซอร์ในเรื่อง The Tenants นั้นก็เป็นตัวละครที่แปลกแยกจากตนเองเพราะ ไม่เข้าใจความรู้สึกและความคิดของตนเอง ดังจะเห็นได้จากการที่แฮร์รี คิดว่า เขารักไอรีน เบล (Irene Bell) มากจนถึงขนาดยอมสูญเสียเพื่อนคือ บิลลี สเปียร์มัท โดยแย่งไอรีนมาจากบิลลี และตั้งใจแน่วแน่ที่จะแต่งงานกับไอรีน แต่ทว่าเมื่อไอรีนชวนเขาแต่งงานพร้อมทั้งสัญญาว่า จะเป็นภรรยาที่ดีคอยดูแลปรนนิบัติเขาเป็นอย่างดี แฮร์รีกลับปฏิเสธคำขอของไอรีน และยิ่งไปกว่านั้นเมื่อไอรีนโกรธและหนีเขาไป แทนที่เขาจะรู้สึกเสียใจเศร้าใจและเสียตายหญิงคนรัก และตามไปอ่อนน้อมเธอกลับมาเจอกันคู่รักอื่น ๆ

แฮร์รี่กลับไม่ได้กระทำเช่นนั้น จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้ว แฮร์รี่ก็ไม่ได้รักไอริน แต่เพราะความไม่เข้าใจในความรู้สึกและความต้องการอันแท้จริงของตน ทำให้เขาเข้าใจว่าตนเองหลงรักไอริน

4.2 การไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง

ตัวละครที่มีความแปลกแยกจากตนเอง ไม่เข้าใจพฤติกรรมและการกระทำของตนเอง ได้แก่ เฮเลน ในเรื่อง The Assistant ทิมอร์ ในเรื่อง A New Life และแฮร์รี่ ในเรื่อง The Tenants

ความแปลกแยกจากตนเองในแง่ของการไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเองของเฮเลนเห็นได้จากการที่เฮเลนมักจะทำหรือประพฤติดังนั้นซ้ำกับความตั้งใจและความต้องการที่แท้จริงของตนเองซึ่งอาจเป็นเพราะว่ายิ่งเวลาผ่านไป เฮเลนก็ยิ่งสับสนขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อคำนึงถึงอายุที่เพิ่มมากขึ้นของตน ความกลัวที่ฝังอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ กอปรกับการที่มารดาคอยตอกย้ำอยู่เสมอว่าจะหมดโอกาสได้แต่งงานกับผู้ชายดี ๆ ที่ร่ำรวย และมีอนาคตที่สดใสรุ่งเรือง ที่ดูจะน้อยลงไปทุกที เป็นเหตุให้เฮเลนหมดความสุข นอนไม่หลับ ใจลอย และรู้สึกสับสนไม่มั่นใจ ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้เป็นโทษมหันต์สำหรับเธอ เพราะมันเป็นสาเหตุไปสู่การตัดสินใจกระทำสิ่งที่ผิดพลาดนั้นคือ การยอมทอดตัวให้แนบอย่างง่ายดาย ทั้งที่ตนเองก็ยังไม่แน่ใจว่าที่ตัดสินใจเป็นของแท้หรือไม่ เป็นเพราะรักเขาอย่างแท้จริงหรือว่าเป็นเพราะความหลงใหลได้ลุ่มลุ่มชั่วครั้งคราวกับความเป็นนักศึกษากฎหมายที่อยู่ในสถาบันการศึกษากฎหมายที่โก้หรู และทั้งที่ยังขังใจและไตร่ตรองอยู่เพราะยังไม่เข้าใจความรู้สึกของตนเอง เฮเลนก็ยังยินยอมเป็นของแท้ถึงสองครั้งสองครา ต่อมาเมื่อค้นพบตนเอง เกิดความเข้าใจในความต้องการและความปรารถนาที่แท้จริงของตนเองแล้ว ก็ได้แต่เสียใจในความผิดพลาดและการตัดสินใจที่ผิดพลาดของตนเอง การทำในสิ่งที่ตนตั้งใจจะไม่ทำถือได้ว่าเป็นการไม่เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองและเป็นการแปลกแยกจากตนเองของเฮเลน

...she had done again what she had promised herself she wouldn't. Afterwards she fought self-hatred.

(The Assistant. Malamud. 1981 : 93)

สำหรับซิมอร์ใน A New Life นั้น แม้ในวัยเยาว์และในอดีตเขาจะเคยมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงการไม่เข้าใจความคิดและความรู้สึกของตนเอง จนถึงกับมีการกระทำที่เบี่ยงเบนไปเป็นอันมาก กล่าวคือ จนถึงขั้นเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังก็ตาม แต่ในเวลาต่อมาเขาค้นพบคำตอบให้กับชีวิตของตัวเอง รู้ว่าชีวิตนี้ต้องการสิ่งใด จึงได้พยายามใช้ชีวิตในกรอบตามแนวทางที่ตนเห็นว่าดี และเหมาะสมอย่างมีวินัยเรื่อยมาเป็นเวลาราวกว่าสามปี แต่ทั้ง ๆ ที่เขามีความระมัดระวังในการดำเนินชีวิตและตระหนักอยู่ตลอดเวลาถึงสิ่งดีและไม่ดี ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ กระนั้น เขาก็มักจะกระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามหรือขัดกับความตั้งใจของตนอยู่หลายครั้งหลายครา และแต่ละครั้งของการกระทำนั้น เขาก็จะต้องได้รับผลตอบแทนที่เป็นความเดือดร้อนใจและทรมานอยู่ไม่เว้นวาย ไม่ว่าจะเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันลึกซึ้งเกินกว่าศิษย์กับครู ระหว่างเขากับนาดาลี แฮมเมอร์สตัด (Nadalee Hammerstad) ที่เขาต้องมาเสียใจกับการกระทำของตนในภายหลัง ทั้งนี้เพราะเพิ่งรู้ว่าตนไม่ได้รักนาดาลี หรือแม้แต่การเป็นขี้ก้นกรรยาของเพื่อนร่วมงานที่เขากระทำลงไปอย่างไม่ได้ตั้งใจในครั้งแรก และสำนึกเสียใจในการกระทำความผิดครั้งนั้น จึงตั้งใจจะไม่ประพฤตินั้นอีก แต่พอได้พบกับพอลีน ซิมอร์ก็เอาชนะความต้องการตามแรงขับตามธรรมชาติซึ่งได้แก่ ความต้องการทางเพศของตนไม่ได้ เขาจึงกระทำความผิดเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าต่อไปหลายครั้ง จนตัวเองต้องได้รับความทุกข์แสนสาหัสทั้งจากมโนธรรมในจิตใจตนเองที่กระทำผิดและจากสังคมภายนอก ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า แม้ซิมอร์จะระมัดระวังตัวเพียงใดก็ตาม แต่เขาก็ไม่สามารถเอาชนะความต้องการที่ไร้เหตุผลหรือแรงขับภายในจิตใจของตนได้ ตรงกันข้ามกลับตกอยู่ใต้อิทธิพลของความต้องการนั้น ยอมให้ความต้องการไร้เหตุผลมีอำนาจเหนือเหตุผลและความถูกต้องตามทฤษฎีของคลองธรรมาเสียสิ้น บางครั้งซิมอร์จึงงุนงงและสับสนมาก ไม่เข้าใจว่าตนกระทำเช่นนั้นทำไม

ส่วนตัวละครอีกผู้หนึ่งที่ไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง มีความแปลกแยกจากตัวเองเพราะไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง ก็คือ แฮร์รี เลสเซอร์ใน The Tenants นั้นเอง แฮร์รี เป็นตัวละครที่มีบุคลิกคล้ายคลึงกับเฮเลนและ ซิมอร์ ดังวิเคราะห์มาแล้วในแง่ของการเป็นคนที่มักจะกระทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความตั้งใจของตนเสมอ ดังจะเห็นได้จากการที่แฮร์รีตัดสินใจที่จะ ไม่ก่อความสัมพันธ์ใด ๆ

จนเกินขอบเขตกับไอริน คู่รักของเพื่อน เพราะความสงสารและเห็นใจในความเป็นคน
โชคร้าย ผู้ขาดแคลนไปเสียทุกสิ่งของเพื่อน แต่แล้วต่อมาแฮร์รีก็ไปคอยดักพบไอริน สารภาพ
ความรู้สึกและความปรารถนาของตนให้ไอรินรู้ จากนั้นก็สานต่อความสัมพันธ์กับหญิงสาว โดย
จนกว่าโอกาสที่ไอรินกับวิลสันแต่งงานกันจนถึงขั้นได้เสียกับไอริน แต่เมื่อเวลาผ่านไปได้ไม่นาน
พอฝ่ายหญิงเร่งเร้าและเสนอความคิดเรื่องการแต่งงาน แฮร์รีกลับเป็นฝ่ายลี้เลียวไม่แน่ใจ ในที่สุด
ก็ปฏิเสธไอรินไปทั้ง ๆ ที่ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องแต่งงานกับไอรินอย่างแน่นอน การกระทำเช่นนี้
ของแฮร์รี ยิ่งยืนยันการที่แฮร์รีแปลกแยกจากตนเองและไม่เข้าใจในการกระทำของตนเองเลย

กล่าวโดยสรุปแล้ว ตัวละครในนวนิยายของมอลามุด ทั้งสามเรื่อง มีความแปลกแยก
จากตนเองทุกองค์ประกอบ แต่ไม่แปลกแยกมากจนถึงระดับที่มีอาการหรือสภาพของการไม่รับรู้
ความคิดหรือการกระทำของตนเองหรือถึงขั้นที่เรียกว่า "วิกลจริต" ทั้งนี้เพราะตัวละครทุกตัว
สามารถปรับตัวปรับพฤติกรรมแปลกแยกให้ไปสู่การพัฒนาในฐานะที่เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ได้ ยกเว้น
ไอค้ำ ที่ยังคงทนทุกข์ทรมานเพราะความแปลกแยกจากตนเองนั้นอยู่ต่อไป และแฮร์รี ผู้ต้อง
สังเวทชีวิตที่แปลกแยกจากตนเองของเขาไปเพราะสาเหตุของการแปลกแยกจากผู้อื่น เห็นผู้อื่น
เป็นศัตรูที่ต้องตามฆ่าให้สาสมกับความโกรธแค้นจนเป็นเหตุให้ตัวเองก็ถูกคนอื่นฆ่าตายเช่นกัน

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ความแปลกแยกของชาวยิวในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามัค สามารถสรุปได้ดังนี้

ในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมและความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และด้านการใช้เครื่องจักรกลมาก แนวคิดของคนก็แผ่ไปในด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งก่อให้เกิดความสนใจในแนวคิดที่ยึดถือเหตุผลเป็นสำคัญ ประกอบกับในยุคนี้อเมริกาได้ดำเนินบทบาทสำคัญทางการเมืองภายในประเทศด้วย ปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับนายทุน กรรมกร สถานภาพความเป็นอยู่ของผู้คนตลอดจนสิทธิของชนกลุ่มน้อย อเมริกาสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าว เหล่านี้ให้คลี่คลายลงไปได้ด้วยการปรับปรุงกฎหมายและวิถีปฏิบัติให้เป็นผลดีแก่ทั้งฝ่ายกรรมกรและชนกลุ่มน้อยมากยิ่งขึ้น

จากการที่ชาวยิวถูกนาซีสังหารเป็นจำนวนมากประมาณถึงสามล้านคนระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ก่อให้เกิดความรู้สึกและความคิดเห็นด้านมนุษยธรรมมากยิ่งขึ้นในสังคมโลก ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองจบสิ้นลง ประชากรยิวก็นับว่ามีศูนย์กลางส่วนใหญ่อยู่ที่อเมริกา รัสเซีย และอิสราเอล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศอเมริกานั้น สถานภาพทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง และด้านวิทยาการต่าง ๆ คืบหน้าเป็นอันมาก เช่น ยิวเป็นกลุ่มนายทุนวอลสตรีที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจของประเทศ ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่สำคัญ ๆ เช่น วุฒิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แม้กระทั่งตำแหน่งผู้ว่าการรัฐหลายแห่ง เป็นต้น (Howe. 1976 : 55) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่ออเมริกาจะเป็นประเทศที่ประกอบด้วยประชาชนที่มาจากหลายเชื้อชาติ ศาสนา จากหลาย ๆ ประเทศ มาอาศัยอยู่เพื่อการดำรงชีพ อันเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหายุ่งยากเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม แต่ด้วยการปรับปรุงกฎหมายและวิถีปฏิบัติให้เป็นผลดีแก่กลุ่มผู้ด้อยโอกาส เช่น กรรมกร และชนกลุ่มน้อย ทำให้อเมริกาประสบความสำเร็จพอสมควรในการกลืนชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ รวมทั้งยิวด้วยให้เข้ามาเป็นอเมริกันได้ ดังนั้นเมื่อยิวสามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตแบบอเมริกันได้ จึงกลายเป็นอเมริกัน (Americanized) ไปในที่สุดและได้รับการยกย่องให้มีสถานภาพสังคมที่ดีขึ้น

ค่านิยมของชาวยิว หมายถึง แนวคิด ความเชื่อ ความรู้สึกที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางสังคม วิธีชีวิตของชาวยิวที่เป็นเสมือนเครื่องยึดเหนี่ยวทางสังคมให้ชาวยิวดำรงความเป็นชาติยิวที่เก่าแก่มาได้ ค่านิยมของชาวยิวมี 3 ด้าน คือ

1. ค่านิยมทางสังคม เป็นแนวทางประเพณีปฏิบัติต่อบุคคลอื่นในสังคมอันมีที่มาจากค่านิยมและความเชื่อทางศาสนา ค่านิยมทางสังคมนี้รวมไปถึงทัศนคติในการทำงาน การเมตตา สงสารและเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ การปฏิบัติตนในเรื่องเพศสัมพันธ์ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติตนอย่างยุติธรรมต่อผู้ที่มีฐานะด้อยและอ่อนแอกว่าตนในสังคม
2. ค่านิยมทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นความเชื่อและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีของยิว มีที่มาจากความเชื่อทางศาสนายูดาห์เช่นเดียวกัน ประเพณีของยิวยังมีหลายอย่างเช่นในการเฉลิมฉลองเทศกาลหรือประเพณีทุกประเพณีนั้นต้องมีองค์ประกอบ 3 ประการ ประการแรกมีความสนุกสนานบันเทิงเกี่ยวกับการรับประทานอาหารชนิดพิเศษที่เตรียมไว้อย่างดี ประการที่สองมีการสวดมนต์ร่วมกัน และประการที่สามมีการฉลองการจัดกิจกรรมพิเศษของแต่ละประเพณี เช่น การปลูกต้นไม้ จุดเทียน หรือร้องเพลง เป็นต้น
3. ค่านิยมทางประวัติศาสตร์ เป็นความเชื่อ ความรู้สึกผูกพันที่ชนชาวยิวมีต่อดินแดนพันธสัญญา (The Promised Land) คือประเทศอิสราเอลที่ชาวยิวเชื่อว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานให้ และความรู้สึกต่อเผ่าพันธุ์ของตนว่า ชนเผ่าอิสราเอลนี้เป็น "Chosen People" ที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงโปรดปรานและทรงคัดเลือกเป็นพิเศษให้เป็นผู้นำแสงสว่างแห่งปัญญามาสู่โลกมนุษย์ทั้งมวล

ความแปลกแยกเป็นแนวคิดที่มีผู้ศึกษาและให้ความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละสาขาวิชาในการศึกษาครั้งนี้ ศึกษาความแปลกแยกทั้งสองนัยดังกล่าวมาแล้ว คือความแปลกแยกเชิงภววิสัยและความแปลกแยกเชิงอัตวิสัยที่มีปรากฏอยู่ในการแสดงพฤติกรรมของตัวละครยิวแต่ละตัวในนวนิยายทั้งสามเรื่องของเบอร์นาร์ด มาลามุด โดยวิเคราะห์ความแปลกแยกที่ปรากฏตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ความแปลกแยกจากผู้อื่น ซึ่งหมายถึงการที่บุคคลรู้สึกเหงาเปล่าเปลี่ยวและอ้างว้าง เพราะการขาดความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ถูกกีดออกจากสังคมและขาดการมีความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น

2. ความแปลกแยกจากการทำงานหรืออาชีพ หมายถึง การที่บุคคลประสบความล้มเหลวในการประกอบอาชีพ ทำให้หมดหวัง สิ้นกำลังใจ ไร้ความสุข ความพึงพอใจในการทำงานเพราะมองไม่เห็นเป้าหมายที่แท้จริงของกิจกรรม ขาดความภาคภูมิใจในการทำงาน เพราะงานหรือกิจกรรมไม่ได้ช่วยให้เขาได้พัฒนาศักยภาพหรือความสามารถของเขาเลย

3. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้สึกไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ตลอดจนค่านิยมของสังคม ดังนั้นเขาจึงอาจปฏิเสธค่านิยมหรือฝ่าฝืนมาตรฐาน การประพฤติปฏิบัติของสังคมเสีย เพราะเขาคิดว่ากฎเกณฑ์ทางสังคมซึ่งสังคมส่วนใหญ่กำหนดขึ้นนั้นเป็นสิ่งแปลกแยก เป็นปฏิปักษ์ต่อความประสงค์ของเขาเขาจึงไม่ยอมให้ความสนใจหรือให้ความร่วมมือด้วย

4. ความแปลกแยกจากตนเอง หมายถึง สภาพที่บุคคลให้คุณค่าต่อตนเองน้อย รู้สึกถูกขังขังตนเอง เพราะไม่สามารถสร้างผลผลิตตามเจตจำนงของตนเองได้ กลับตกอยู่ภายใต้การครอบงำของความต้องการภายนอกที่ครอบงำเขาอยู่ เช่น เขาตกเป็นทาสของเงิน ตัณหาหาคะหรือความกระหายอำนาจ เป็นต้น ดังนั้นเขาจึงรู้สึกเบื่อหน่าย ท้อแท้และสิ้นหวัง กระทำในสิ่งที่เขาไม่อาจบอกหรืออธิบายเหตุผลได้ เขาจึงรู้สึกแปลกแยกไม่เข้าใจความรู้สึก ความคิดและการกระทำของตนเอง อำนาจหรือพลังภายนอกผลักดันและบังคับให้เขาต้องกระทำในสิ่งที่ตนไม่ได้ตั้งใจและต้องการอย่างแท้จริง

จากการวิเคราะห์ความแปลกแยกในนวนิยายทั้งสามเรื่อง ของเบอร์นาร์ด มาลามูค ซึ่งได้แก่ The Assistant A New Life และ The Tenants นั้น พบว่าตัวละครยามีพฤติกรรมแสดงความแปลกแยกจากผู้อื่นมากเป็นอันดับที่หนึ่ง อันดับที่สอง คือความแปลกแยกด้านงานหรืออาชีพ อันดับที่สาม ได้แก่ ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม และที่พบเป็นอันดับสุดท้าย คือ ความแปลกแยกจากตนเอง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความแปลกแยกจากผู้อื่น มีองค์ประกอบย่อยวิเคราะห์ได้คือ ความเหงาเปล่าเปลี่ยว และการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับบุคคลอื่นของตัวละคร

ความแปลกแยกจากผู้อื่นด้านความเหงาเปล่าเปลี่ยวและการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นนั้น มาลามูค ได้แสดงให้เห็นถึงสาเหตุที่บุคคลมีความเหงาเปล่าเปลี่ยวว่าเป็น

เพราะการขาดความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและขาดความสัมพันธ์ที่ดีทั้งต่อสมาชิกในครอบครัวและผู้อื่น และเป็นเพราะไม่ได้รับยกย่องจากผู้อื่น ทำให้บุคคลต้องปลีกตัวอยู่ตามลำพัง ดังจะเห็นได้จากกรณีของ มอร์ริส ในเรื่อง The Assistant ที่เกิดความโดดเดี่ยวอย่างว่าง เพราะสมาชิกในครอบครัวคือ ลูกและภรรยา ไม่ยกย่องและยอมรับเขา เพราะคิดว่าเขาไร้ความสามารถในการประกอบอาชีพการงานจนปล่อยให้ลูกเมียลำบากไปด้วยทำให้ตัวเขาเองก็สูญเสียความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองในฐานะหัวหน้าครอบครัวไปด้วย มอร์ริสจึงอยู่ในสภาพแปลกแยกและไร้สุขที่ไม่สามารถมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นได้ นอกจากนี้แล้ว มาลามุด ยังได้แสดงให้เห็นว่าชนกลุ่มน้อยที่เป็นยิว เช่น มอร์ริส ไอต้า หรือแม้แต่เฮเลนที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมคนนอกที่มีอคติและเกลียดชังชาวยิว ซึ่งความเกลียดชังและการมีอคตินั้น ไม่เพียงแต่เป็นกำแพงขวางกั้นความเข้าใจอันดีระหว่างคนนอกกับยิวเท่านั้นแต่ยังสร้างความรู้สึกต่ำต้อยที่เป็นบ่มด้อยให้กับชาวยิว ทำให้พวกเขาหมิ่นปวงคร่ำ และต้องการแยกตนเองออกจากชนกลุ่มอื่นไปอยู่ตามลำพังอีกด้วย

ด้านความแปลกแยกจากผู้อื่นในแง่ของการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่นนั้น มาลามุดได้แสดงให้เห็นว่า นอกจากความมีอคติของคนนอก (Gentile) จะทำให้ชาวยิวมีความแปลกแยกจากชนกลุ่มอื่นแล้ว ความสำนึกในความเป็นยิว (Jewishness) ที่ชาวยิวแต่ละคนได้มีประสบการณ์สั่งสมแต่เยาว์วัยให้ตระหนักในความเป็นยิว ให้ผูกพันอยู่กับสังคมยิวและการปฏิบัติตนตามพวกพ้องของตนตลอดเวลาก็เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้ ชาวยิวมีความแปลกแยกจากผู้อื่นด้านความคิดอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการที่ มาลามุด ได้ให้มอร์ริส ในเรื่อง

The Assistant ที่แม้จะขัดสนเงินทองสักเพียงใดก็ตาม แต่ก็ยังจ่ายเงินสดเป็นค่าเนื้อทุกครั้ง แก่ออตโต (Otto) เจ้าของร้านค้าเนื้อสัตว์เพราะมอร์ริสไม่อยากเป็นหนี้เจ้าใจต่อคนนอก ขณะเดียวกันมาลามุดก็ยังแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกสำนึกในความเป็นยิวที่ตัวละครยิวแต่ละตัวแสดงออกมา ไม่ว่าจะเป็นจูเลียส คาร์ป หรือแซม เฟอร์ล แม้ว่าคนทั้งสองจะไม่ได้เป็นยิวที่ยึดถือคหธรรมในการดำเนินชีวิตเหมือนกับมอร์ริสก็ตาม แต่ความเป็นชาวยิวเหมือนกัน ก็ได้ผลักดันพวกเขาให้รวมกันเป็นกลุ่มก้อนอาศัยในย่านเดียวกัน คบค้ากันฉันมิตร และไม่มี ความรังเกียจหากลูกหลานของพวกเขาร่วมเป็นทองแผ่นเดียวกัน เป็นต้น แต่ทว่าการยึดมั่นในเผ่าพันธุ์และพวกพ้องยิวก็ไม่สามารถยุติความแปลกแยกจากพวกพ้องเผ่าพันธุ์เดียวกันของตัวละครยิวบางตัวได้ ทั้งนี้

เพราะยิว เช่นมอริสค้นหาได้มีความสนิทใจเพียงแค่นี้มันในเผ่าพันธุ์และพวกพ้องยิวแต่ประการเดียว ไม่ หากแต่มอริสยังมีความสนิทใจในการเป็นยิวที่แท้จริงอีกด้วย โดยมอลามุดได้เน้นให้เห็น ความหมายของการเป็นยิวที่แท้จริงในตัวของมอริสว่า มิใช่หมายถึง การเกิดเป็นคนยิวตาม เชื้อชาติ แต่หมายถึงลักษณะนิสัย และพฤติกรรมที่คนยิวต้องกระทำด้วย และสิ่งนั้นเองเป็นจุดสำคัญ ที่ทำให้มอริสทุกข์ทรมานและแปลกแยก ขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับยิวกลุ่มอื่น ทั้งนี้เพราะ มอริสนับถือศาสนาอย่างเคร่งครัด ทนทุกข์อยู่กับความยากจน ไม่เคยคิดโกงใคร เขาซื่อสัตย์ต่อ ลูกค้าเสมอ ต้องทำงานหนักด้วยวิญญูแห่งความสัตย์ซื่อ ไม่ยอมแปรเป็นอื่นแม้ว่าจะต้องจมอยู่กับ ความยากไร้ก็ตามที่ ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบระหว่างยิวทั้งสามคน คือ มอริส จูเลียส และ แซม มอลามุดได้ชี้ให้เห็นว่า มอริสต่างหาก คือยิวที่แท้จริง ส่วนคนอื่นนอกจากนั้นเป็นเพียง กระ皮 แต่ยิวที่แท้จริงเช่น มอริส ก็ต้องแปลกแยกจากคนอื่น จากคนนอก จากเพื่อนชาวยิว ไม่ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมคนนอกได้ไม่ว่าจะอยู่แห่งใดก็ตาม

2. ความแปลกแยกด้านงานหรืออาชีพ มืองค์ประกอบย่อยที่แสดงความแปลกแยกด้าน งานหรืออาชีพของตัวละคร ได้แก่ ความไม่พึงพอใจต่องาน การไม่มีโอกาสแสดงความสามารถที่ แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้ การต้องกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อ ความอยู่รอดและความไร้อำนาจในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงาน

มอลามุด แสดงถึงสาเหตุของความไม่พึงพอใจต่องานของมนุษย์ว่าภายใต้สภาพ การทำงานมนุษย์ไม่ได้เกิดความสุข เพราะการมีรายได้จำกัดไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ ทำให้ เขาต้องกระเสือกกระสนทำงานเพื่อปากท้องของตนเองเท่านั้น ดังเช่น มอริส และ ไอค้ำที่ ประกอบการค้าขายแต่ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จด้านนี้เลย ความทุกข์จึงเกิดขึ้นแก่เขา และทลายเขาทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้เขาเกิดความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและยอมแพ้ ต่อโลก ส่วนเฮเลน และซิมอร์นั้น การได้ทำงานในหน้าที่ที่ตนไม่ชอบและ ไม่มีความถนัดชัดเจน ทำให้เกิดความไม่พึงพอใจต่องานที่ทํายู่

ด้านการไม่มีโอกาสได้แสดงความสามารถที่แท้จริงอันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว ออกมาได้ นั้น มอลามุดได้ชี้ให้เห็นว่ามีสาเหตุจากข้อจำกัดด้านสภาวะเศรษฐกิจที่บีบบังคับตัวละคร ให้ตกอยู่ในฐานะที่ไม่มีทางเลือกอื่นใด เพราะต้องมุ่งทำงานหาเงินเลี้ยงชีพ โดยไม่มีโอกาส ได้พัฒนาศักยภาพและความสามารถที่แท้จริงของตนเองเลย

นอกจากนี้แล้ว มาลามุด ได้แสดงให้เห็นว่าสาเหตุของความแปลกแยกจากงาน
ประการหนึ่งเป็นเพราะมนุษย์จะต้องกระทำตามบทบาททางเศรษฐกิจสังคมเพื่อความอยู่รอด
เพื่อให้เป็นไปตามความคิดของตน และต้องอยู่กับบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม และความสำเร็จ
ของงาน จึงกล่าวได้ว่า มนุษย์ทำงานเพื่อตอบสนองความต้องการภายนอกเท่านั้น ดังจะเห็นได้
จากการที่เฮเลนต้องจำทนคอยรับแต่คำสั่งจากเจ้านายและซีมอร์ที่ไม่สามารถจะคิดพัฒนาแนว
การสอนที่ตนเห็นว่าน่าจะได้ประโยชน์มากกว่าได้ เนื่องจากถูกกำหนดให้ปฏิบัติตามความคิดเห็น
ของหัวหน้าภาคและหัวหน้าหมวดเท่านั้น

ส่วนความรู้ความสามารถในการควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานนั้น มาลามุดได้แสดงให้เห็นว่า ความแปลกแยกจากการทำงานในที่นี้มีสาเหตุมาจากกลไกและระบบการค้ำแบบเสรีที่มี
การแข่งขันกันอย่างเข้มข้น แม้ว่ามอร์สจะมีธุรกิจเป็นของตนเองแต่ก็ไม่สามารถควบคุมระบบ
โครงสร้างใหญ่ของการตลาดในเรื่องคู่แข่ง สินค้า การโฆษณาและการควบคุมปริมาณการผลิต
ตลอดจนความต้องการของการตลาดได้ เขาจึงต้องตกอยู่ใต้อำนาจของระบบเศรษฐกิจการค้า
แบบเสรีนิยมนี้ และไม่สามารถปรับตนเองให้กลมกลืนเป็นไปตามกระแสของระบบได้จึงพ่ายแพ้ไป
ในที่สุด ส่วนเฮเลนกับซีมอร์นั้นอาชีพลูกจ้างในบริษัทและอาจารย์ในวิทยาลัยก็ทำให้เขาทั้งสอง
ต้องอยู่แต่ในกรอบและระบบโครงสร้างการบริหารงานของบริษัทและของวิทยาลัยโดยไม่มีโอกาส
ได้ควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานได้

3. ความแปลกแยกจากค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม มี
องค์ประกอบสองประการคือ การปฏิเสธค่านิยม และการปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของ
สังคม

มาลามุดได้ชี้ให้เห็นถึงการปฏิเสธค่านิยมของสังคมสองลักษณะ คือการปฏิเสธ
ค่านิยมยิวและการปฏิเสธค่านิยมของสังคมอเมริกันส่วนรวม สาเหตุก็คือ ภาวะบีบคั้นทาง
เศรษฐกิจซึ่งทำให้มอร์สในเรื่อง The Assistant ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎความเชื่อและ
ค่านิยมของชาวยิวได้ครบถ้วน แต่ในวิถีปฏิบัติที่เป็นแก่นแท้ของศาสนานี้คือการประพฤติดีต่อสัตย์
ต่อผู้อื่นเหมือนกระทำต่อตนเอง มอร์สก็ไม่ได้ละเลยหรือปฏิเสธ แม้จูเลียส คาร์ป เองในการ

ปฏิเสธค่านิยมของชาวยิวเพื่อการปรับตัวให้เข้ากับค่านิยมของคนในสังคมของอเมริกันส่วนใหญ่ที่เห็นความสำคัญของความร่ำรวย และการมีชื่อเสียงก็มีความรู้สึกอายและอดสู้อยู่ภายในจิตใจของเขา ส่วนซีมอร์ในเรื่อง A New Life นั้นการเป็นชู้กับภรรยาผู้อื่นถือเป็นการปฏิเสธค่านิยมที่ร้ายแรงประการหนึ่ง รวมทั้งการที่ แฮร์รี่ คพทักกับวิลลีจันท์มีทรสนธิในเรื่อง The Tenants ก็นับเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากค่านิยมคนขาวที่มีการเหยียดผิวเป็นอันมากของสังคมอเมริกันขณะนั้น

นอกจากนั้น มาลามุกยังได้แสดงทัศนะของความแปลกแยกในลักษณะของการปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมผ่านทางตัวละครที่ถึงแม้จะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดและค่อนข้างจะมีการศึกษาอยู่ทั้งนั้นก็สามารที่จะแสดงพฤติกรรมที่เป็นการปฏิเสธมาตรฐานการประพฤติของสังคมได้เพราะความหลงผิดและอ่อนแอ เช่นมนุษย์บุดูชนทั่วไป แต่มาลามุกก็ได้แสวงหาทางออกให้กับตัวละครที่หลงผิดและกระทำผิดพลาดเหล่านั้น โดยที่ทางออกนั้นแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการและความรับผิดชอบในฐานะมนุษย์ที่ต้องมีต่อสังคมที่ตนมีชีวิตรอยู่ ดังเช่น เฮเลนที่รักและมีความสัมพันธ์กับชายหนุ่มนอกศาสนาที่ต่อมาเขาก็ได้เรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีความเชื่อของชาวยิวจนเปลี่ยนใจเลื่อมใสศานาญคาจนกลายเป็นยิวไปในที่สุด เช่นเดียวกับซีมอร์ผู้ที่ เป็นชู้กับภรรยาของเพื่อนร่วมงานที่ยอมรับผิดชอบแบกภาระเลี้ยงดูผู้หญิงคนนั้นตลอดจนลูกติดเธอมาอีกสองคน เป็นต้น

4. ความแปลกแยกจากตนเอง ประกอบด้วย การไม่เข้าใจในความคิดและความรู้สึกของตนเอง และการไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง

การไม่เข้าใจในความคิดและความรู้สึกของตนเองอันเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความแปลกแยกจากตนเองของบุคคลในทัศนะของมาลามุก นอกจากจะมีสาเหตุที่ทำให้มนุษย์เกิดความกดดัน สับสนและขมขื่นจนแสดงพฤติกรรมหลายอย่างออกมาปรากฏให้เห็น ไม่ว่าจะเป็น ไอค้ำ เฮเลน หรือซีมอร์ที่ต่างก็ได้รับผลกระทบจากความล้มเหลวด้านฐานะเศรษฐกิจของตนที่ยากจนลงเป็นเหตุให้ชีวิตได้รับความลำบากจนกลายเป็นคนเก็บกด จู้จี้ขี้บ่น ขาดความมั่นใจกลัวความผิดพลาดเกลียดชังตนเอง และสิ่งแวดล้อม แม้ว่ามาลามุกจะชี้ให้เห็นถึงสาเหตุและผลของความแปลกแยกของตัวละครแต่เขาก็ได้หาทางออกให้กับ ไอค้ำ เฮเลนหรือแม้แต่ซีมอร์

ในการที่จะสามารถเข้าใจและพัฒนาตนเองโดยไม่ยอมแพ้ต่ออิทธิพลจากปัจจัยภายนอกจนอาจเป็นเหตุให้สูญเสียความเป็นตนเองของตนไปอย่างสิ้นเชิง

ส่วนการไม่เข้าใจในพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง มาลามุคได้แสดงให้เห็นว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากความไม่เข้าใจในความคิดและความรู้สึกของตนเองของบุคคล เพราะเมื่อมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจความคิดหรือความรู้สึกของตนเองได้ก็ย่อมมีโอกาสที่จะกระทำในสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ได้ และเมื่อกระทำลงไปแล้วจิตสำนึกด้านดี (Super Ego) ก็เตือนให้รู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่ควรกระทำ จึงตั้งใจจะประพฤติดูเสียใหม่ ไม่กระทำผิดพลาดเช่นเคยทำอีก แต่ก็ไม่สามารถยุติหรือหยุดยั้งพฤติกรรมอันเป็นความผิดพลาดนั้นได้ จึงต้องกระทำซ้ำอีกทั้งที่ใจไม่ปรารถนา ไม่ว่าจะเป็นเฮเลน ที่ยอมเสียตัวให้กับแพทย์ที่ไม่รักเขา ซิมอร์ที่ก่อความสัมพันธ์เกินขอบเขตของครูกับลูกศิษย์สาวคนหนึ่งและเป็นชู้กับภรรยาของเพื่อนร่วมงานหรือแม้แต่ แฮร์รี่ที่แย่งชิงความรักของเพื่อนมาเป็นของตนเองก็เช่นกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาสาเหตุและผลของความแปลกแยกของชาวฮิว ในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามุค ทั้งสามเรื่อง มีข้อสังเกตที่ควรนำมาอภิปราย คือ

1. แนวคิดเรื่องความแปลกแยก

ความแปลกแยกเป็นปัญหาที่มนุษย์ในสังคมสมัยใหม่กำลังเผชิญอยู่ เพราะผู้คนในสมัยใหม่นี้มักจะมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนแปลกหน้าและรู้สึกแปลกแยกจากผู้อื่น ทั้งนี้มนุษย์โดยเนื้อแท้แล้วมีความหวาดกลัวเดียว ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่อาจเอาชนะสภาพนี้ได้ โดยทั่วไปแล้วแนวคิดเรื่องความแปลกแยกเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นสภาพที่มนุษย์แยกตัวออกจากแก่นแท้ของตนเอง และแก่นแท้ของมนุษย์ก็คือเสรีภาพและความสามารถในการสร้างสรรค์ที่จะไม่คิด รู้สึก หรือกระทำตามแรงขับภายนอกเท่านั้นหากแต่เพราะมีเจตจำนงของตนเองในการกระทำสิ่งต่าง ๆ มนุษย์มีเป้าหมายและมีสัมพันธภาพในการประกอบกิจกรรม ทั้งยังมีความตระหนักถึงความเป็นอยู่ (Existence) ของตนเองในฐานะเป็นสิ่งมีชีวิตทางสังคมที่สามารถจะอยู่รอดได้โดยการอยู่ร่วมกันในสังคม

ในอดีตการทำงานเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เป็นผลงานที่แสดงความรู้และความสามารถ แต่เมื่อลักษณะงานเปลี่ยนแปลงไปดังปรากฏในปัจจุบัน คนเกิดความแปลกแยกจากงานซึ่งแสดงออก ในลักษณะของการไม่ยินดีในวัย ไม่มีความผูกพันกับงาน ไม่เต็มใจที่จะทำงาน ทั้งยังไม่พอใจใน สภาพที่เขาเป็นอยู่ เพราะว่าความสามารถในการทำงานนั้น ตกอยู่ภายใต้สภาพตำแหน่งที่เขา ไม่พอใจ แต่เขาจะต้องฝืนทนอยู่ด้วยความรู้สึกถึงภัยต่อสิ่งต่าง ๆ ที่บังคับเขา ในที่สุดเขาก็เกิด ความรู้สึกถูกกดดันเองที่ยอมจำนนต่อสิ่งต่าง ๆ และได้ให้คุณค่าอย่างสูงต่อการกระทำในสิ่งที่เขา ไม่สามารถกระทำได้ หรือในสิ่งที่เขาคิดว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอ จากสภาพดังกล่าวแสดงว่า เขาเกิดความขัดแย้งระหว่างสภาพที่เขาต้องการกับสภาพที่เป็นจริง เพราะจากสภาพที่เป็นจริง เขาไม่สามารถกระทำตามความตั้งใจและทำให้ความคาดหวังปรากฏเป็นจริงขึ้นมาได้ เขาจึงเกิด ความแปลกแยกจากตัวเองจากผู้อื่นและจากสังคม จึงกล่าวได้ว่ามนุษย์เกิดความแปลกแยก เพราะ การเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ส่งผลถึงความรู้สึกของมนุษย์ และผลของความแปลกแยกนั้นร้ายแรง และนำความหายนะมาสู่มนุษย์ เมื่อคนเกิดความแปลกแยกเขาไม่สามารถกำจัดหรือหนีไปจากสภาพ ดังกล่าวได้ เพราะความไม่สามารถเข้าใจในสภาพที่ตนเองกำลังประสบอยู่หรือไม่สามารถเข้าใจ ในสิ่งที่ตนเกิดความรู้สึกต่อต้าน ในสภาพดังกล่าวเขาสามารถดำรงอยู่ได้โดยการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงความรู้สึกของตนเองเพื่อเอาชนะความรู้สึกบิบบี้ ดังนั้น ลักษณะของการปรับความรู้สึกอาจ เป็นการยอมแพ้หรือการต่อสู้ก็ได้ ในการยอมแพ้คนจะพยายามหาสิ่งอื่นมาทดแทน หรือยอมตกอยู่ ภายใต้แรงขับเคลื่อนภายนอกและเกิดความรู้สึกว่าเป็นเคราะห์กรรมของตนเอง หรือหากไม่สามารถ ทนต่อแรงกดดันได้ เขาก็อาจหาทางออกโดยการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากมาตรฐานการ ประพฤติของสังคม และในกรณีของการต่อสู้เขาก็จะพยายามจัดการต่อสภาพแวดล้อมหรือสภาพ ภายนอกที่มากระทบต่อตนเองได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อเกิดความแปลกแยกขึ้น คนสามารถเลือกทางออก ระหว่างการต่อสู้หรือยอมแพ้ได้เช่นเดียวกัน ความแปลกแยกของชาวยิวนอกเหนือจากเป็นเพราะ สิ่งแวดล้อมของสังคมภายนอกแล้วยังเป็นเพราะความมโนคติของชาวอเมริกันค่อยิว อันเนื่องมาจาก เผ่าพันธุ์ ศาสนาและความเชื่อทางวัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างกัน และสันทัดในความเป็นยิวที่เป็น อุปสรรคต่อความเข้าใจอันดีต่อกัน และสร้างความรู้สึกต่ำต้อย ขมขื่น ปวดร้าวให้กับชาวยิว จนเกิดความต้องการแยกตนเองออกจากชนกลุ่มอื่นอีกด้วย

2. สาเหตุและผลของความแปลกแยกในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามูด

นวนิยายแต่ละเรื่องของมาลามูด เสนอความแปลกแยก สาเหตุและผลของความแปลกแยกในลักษณะต่าง ๆ กัน ดังปรากฏในรายละเอียด บทที่ 4 และจากการศึกษาสาเหตุและผลของความแปลกแยกในนวนิยายของมาลามูด พบจุดที่น่าสนใจที่ควรนำมาอภิปรายเพิ่มเติม คือ

2.1 มาลามูดแสดงสาเหตุและผลของความแปลกแยกจากผู้อื่น อย่างชัดเจนในตัวของมอร์ริสและเฮเลนในเรื่อง The Assistant และซีมอร์ใน A New Life และแฮร์รี่ใน The Tenants สาเหตุของความแปลกแยกจากการงานหรืออาชีพนั้นแสดงออกชัดเจนในตัวของมอร์ริส เฮเลน และซีมอร์ และมาลามูดได้แสดงความแปลกแยกจากมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคมให้ปรากฏเด่นชัดในตัวของ เฮเลน และซีมอร์ และความแปลกแยกจากตนเองในตัว of ไอค้ำ เฮเลน ซีมอร์ และแฮร์รี่

2.2 คุณค่าในนวนิยายทั้งสามเรื่องของเบอร์นาร์ด มาลามูด

จากแนวคิดที่เชื่อว่านักประพันธ์เป็นหน่วยหนึ่งของสังคมรุ่นนั้น สมัยนั้น และเป็นพลเมืองของประเทศอีกด้วยนั้น เป็นเหตุให้นักประพันธ์นอกจากจะต้องสังวรฉันในอาชีพการประพันธ์ของตนในฐานะเป็นนักประพันธ์แล้ว ในฐานะที่เป็นหน่วยหนึ่งของสังคมสมัยนั้นก็ย่อมจะทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสียกับเหตุการณ์ที่ตนเห็นต่อตาประจักษ์อยู่แก่ใจหาได้ไม่ และในฐานะที่เป็นพลเมืองอีกเล่า ก็จะต้องใส่ใจในเหตุการณ์บ้านเมือง ความเคลื่อนไหวของประเทศชาติ ของเผ่าพันธุ์ ตลอดจนของสังคมที่ตนเป็นหน่วยหนึ่งอีกด้วย

นอกจากการได้รับอิทธิพลจากสังคมไม่ว่าจะเป็นในแง่ความเป็นไปในสมัยนั้น ๆ รวมทั้งตัวบุคคลความคิดเห็น ความเคลื่อนไหวของสังคมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว นักเขียนย่อมเขียนไปตามความเห็นและมโนคติของตนโดยรู้สึกตัวหรือไม่ก็ตาม ซึ่งย่อมแสดงให้เห็นว่านักเขียนแสดงโลกทัศน์หรือที่เรียกว่าท่าทีของนักประพันธ์ที่มีต่อชีวิตและโลกและเพื่อนมนุษย์ของผู้ประพันธ์นั้นมากก็น้อย ถึงแม้จะไม่ได้แสดงออกมาอย่างแจ่มแจ้งก็ตาม แต่เมื่อศึกษาจากการลำดับเหตุการณ์แม้จากทางเสียงของตัวละครก็อาจอนุมานได้ว่าผู้ประพันธ์เห็นโลกและชีวิตเป็นอย่างไร สำหรับมาลามูดนั้น เขาเป็นนักเขียนอีกผู้หนึ่งที่ได้สื่อนำความรับผิดชอบต่อเผ่าพันธุ์ของตนตลอดจนสังคมที่เขามีส่วนร่วมอยู่ ดังจะเห็นได้จากการที่เขาพยายามสะท้อนออกมาให้เห็นถึงสภาพแวดล้อม

และอิทธิพลของแรงผลักดันของสังคมที่ก่อให้เกิดความแปลกแยกและความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสแก่ชาวยิวที่เป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศ ทั้งนี้โดยเขาให้เหตุผลและแสดงทัศนะในการตีแผ่ความทุกข์ยากของชาวยิวเพื่อร่วมเผ่าพันธุ์ในรูปแบบนวนิยายทั้งสามเรื่องว่าเพราะเขาเป็นยิว เขาจึงรู้จักและเข้าใจยิวดี ซึ่งมาลามุดก็ประสบความสำเร็จในการใช้งานเขียนของเขาเป็นสื่อชักนำให้ผู้อื่นเกิดความเห็นใจในชะตากรรมของเพื่อนมนุษย์เช่นชาวยิวอย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะเป็นการกล่อมเกลารูสึกของผู้อ่านให้สูงส่งและมีจิตใจที่บริสุทธิ์ขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้สนใจจะทำการศึกษเกี่ยวกับงานเขียนของ เบอร์นาร์ด มาลามุดนั้น น่าจะได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องต่อไปนี้

1. เนื่องจากแนวคิดเรื่องความแปลกแยกมีปรากฏในวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นของมาลามุดด้วย นอกเหนือจากในนวนิยายแล้ว ดังนั้นจึงควรศึกษาแนวคิดเรื่องความแปลกแยกในเรื่องสั้นของมาลามุด
2. ควรมีการศึกษางานด้านอื่น เช่น บทความ และเรื่องสั้นของมาลามุด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิ์พานิชย์. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2530.
- กอบกุล อิงศุทธานนท์. "วรรณกรรมวิจารณ์ The Assistant : ความทุกข์และความแปลกแยกของชาวยิวในสังคมคนนอก," อักษรศาสตร์. 4(2) : 70 - 78 ; 2524.
- กිරติ บุญเจือ. ปรัชญาลัทธิอรรถนิทานนิยม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- กุหลาบ สายประดิษฐ์. ปรัชญาของลัทธิมาร์กซิสม์. เชียงใหม่ : แนวร่วมนักศึกษาเชียงใหม่, 2517.
- เกษียร เตชะพีระ. "ความแปลกแยกและปัญหาชนชั้นกรรม," ธรรมศาสตร์. (2) : 141 - 153 ; มิถุนายน 2526.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. ยิว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ก้าวหน้าการพิมพ์. 2517.
- จันทร์เพ็ญ คล้ายมุข. สังคมนิยมเชิงสังคมในนวนิยายของแจ๊ค ลอนดอน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อุดสาเนา.
- จารุณี มณีกุล. ความแปลกแยกในบทละครของอาเธอร์ มิลเลอร์. ปริญญาโท. กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อุดสาเนา.
- เจตนา นาควัชระ. ทางไปสู่วัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2524.
- จันทนา ไชยชิต. งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน Major Works in American Literature ตำนานวรรณคดีที่ยั่งยืนจนถึงปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- เต็มศิริ บุญยสิงห์. ทางไปสู่วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : องค์การค้าคุรุสภา, 2526.
- ทวีป วรดิถก. ปรัชญาว่าด้วยความผิดแปลกสภาวะ. กรุงเทพฯ : วลี, 2527.
- บรรจง บรรเจิดศิลป์. ศิลปวรรณคดีกับชีวิตรวมข้อคิดข้อเขียนที่ไม่เคยล้าสมัยสำหรับนักวาดนักเขียนและนักวิจารณ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ประดิษฐ์การพิมพ์, 2524.

- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. แวนวรรณกรรม : รวมบทความ. กรุงเทพฯ : อานไทย, 2529.
- บุหลัน รัตนกฤษฎาธาร. วิเคราะห์ปัญหาเรื่องความแปลกแยกในหนังสือต้นฉบับเรื่อง เศรษฐกิจ และปรัชญาของคาร์ล มาร์กซ์. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519. อัดสำเนา.
- ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์. ความแปลกแยกและปัญหาทฤษฎีธรรมในระบบสังคมนิยม. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2526.
- พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์. "อัญญาภ : แนวคิดเชิงสังคมวิทยา," ใน เอกสารทางวิชาการสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา เล่มที่ 1. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524.
- พนัส หันนาคินทร์. การสอนคำนิยม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2520.
- พรพิไล เลิศวิชา. "ลัทธิมาร์กซ์ สังคมนิยมและศตวรรษที่ 20," ปารจารย์สาร. 12(4) : 34 - 41 ; ธันวาคม 2526.
- พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคนิพนธ์สัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่. กรุงเทพฯ : สมาคมพระคริสตธรรมในประเทศไทย, 1971.
- พทยา สายหู. ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกของสังคม. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2516.
- เพ็ญแข ประจวบปัจฉิม และคนอื่น ๆ. เอกสารประกอบการเรียนวิชาสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ม.ป.ป.
- เลิศชาย ศิริชัย. ความแปลกแยกในเรื่องสั้นของไทย (พ.ศ. 2507 - 2519). ปรินญาณพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2531.
- วีระ สมบูรณ์. "บทวิพากษ์ความแปลกแยก," ปารจารย์สาร. 12(6) : 31 - 45 ; พฤศจิกายน 2528.
- ศักดิ์ชัย นิรุฒทวี. วิวัฒนาการความคิดเรื่องเสรีภาพและความรับผิดชอบในปรัชญาของชาร์ดร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519. อัดสำเนา.

- สมบูรณ์ ศาลายาชีวัน. จิตวิทยาเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2526.
- สมร นิตินันท์ประภาศ. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1863 - 1945 ยุคหลังสงครามกลางเมือง - สงครามโลกครั้งที่ 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. หลักสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2503.
- สาโรช บัวศรี. จริยธรรมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ, 2526.
- สุธา ศาสตร์. วรรณคดีเปรียบเทียบ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2503.
- สุพงษ์ ชัยนาม. มารักและสังคมนิยม. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2517.
- โสภณ ชูพิชัยกุล. จิตวิทยาสังคมประยุกต์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- อนุช อภาภิรม. ทฤษฎีประวัติศาสตร์และสังคม. กรุงเทพฯ : นางนวล, 2514.
- อรรถัย ชื่นมณเฑียร. จิตวิทยาอคติ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2516.
- อรพินท์ พงษ์ภักดี. ประวัติศาสตร์อเมริกา 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- อรสา รอดบำรุง. "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกลาในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลวิน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- อุบล เสถียรปติธรรณ. สังคมวิทยา. นครปฐม : ภาควิชาสังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครุนครปฐม, 2528.
- A Pictorial History of the Jewish People. Jerusalem : Israel Program for Scientific Translation, Ltd., 1973.
- Abrahams, Israel and Louis Jacobs. "Prayer," in Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.

- Allen, Jeffrey. Dictionary of Literary Biography. Vol.8. Detroit : Gale Research Company, Book Tower, 1982.
- Alter, Robert. "After the Tradition," in Contemporary Literary Criticism. V.3. p. 320 - 321. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Basancon, Alain. "Modern Ideologies & The Jews," Commentary. 83(3) : 10 - 13 ; March, 1987.
- Bellman, Irving Samuel. "Women, Children, and Idiots First : Transformation Psychology of Bernard Malamud," in Contemporary Literary Criticism. V. 1. p. 197. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Chott, Laurence Royce. "The Artist as Prisoner in the Fiction of Bernard Malamud," in Dissertation Abstracts International. 46(09) : 2691-A ; March, 1986.
- Dawidowicz, Luey S. "Politics, the Jews & the '84 Election," Commentary. 79(3) : 39 - 40 ; March, 1985.
- Dictionary of Education. Vol.2. Chicago : Compton, 1970.
- Dinnerstein, Leonard and David M. Reimers. Ethnic Americans : A History of Immigration and Assimilation. America : Harper & Row Publishers Inc., 1975.
- Dupee, W.F. "The Powerful of Positive Sex," in Contemporary Literary Criticism. V. 39. p. 321 - 322. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Feurlicht, Ignace. Alienation from the Past to the Future. Wesport : Greenwood Press Inc., 1978.
- Friedman, Warren Alan. "The Southern Review," in Contemporary Literary Criticism. V. 8. p. 375. Edited by Dedria Bryfonski and Phyllis Carmel Mendelson, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1978.
- Fromm, Erich. The Sane Society. 4th. ed., London : Routhledge & Kegan Paul Ltd., 1971.
- Greeley, Andrew M. and William C. Megready. Ethnicity in the United States. New York : John Wiley & Sons, 1974.
- Gwinn, P. Robert. "Judaism," in The New Encyclopedia Britannica. 15th. ed., Chicago : Encyclopedia Britannica Inc., 1988.

- Hassen, Ihab. "Radical Innocence : Studies in the Contemporary American Novels," in Contemporary Literary Criticism. V. 1. p. 195. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Hegel, G.W.F. The Phenomenology of the Mind. 2nd ed. Trans, with an introduction and notes by J.B. Baillie. London : George Allen and Unwin Ltd., 1966.
- Heinemann, Yizhak. Anti - Semitism. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Herr, Moshe David and Editorial Staff. "Festivals," in Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Hoyt, Alva Charles. "Bernard Malamud and the New Romanticism," in Contemporary Literary Criticism. V.1. p. 196. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Hyman, Edgar Stanley. "A New Life for a Good Man," in Contemporary Literary Criticism. V. 2. p. 299. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Irving, Howe. World of Our Fathers. New York : Harcourt & Brace Jovanovich, 1976.
- Jacobs, Louis. "Judaism," in Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Kazin, Alfred. "Bernard Malamud : The Magic and the Dread," in Contemporary Literary Criticism. v. 1. p. 194. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Kiely, Robert. "The New York Times," in Contemporary Literary Criticism. V.3. p. 323. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Leer, Norman. "The Double Theme in Malamud 's "Assistant" : Dostoevsky with Irony," in Contemporary Literary Criticism. V. 8. pp. 374 - 375. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1978.
- Lecht, Jacob and Andre' Neher. "Ethics," in Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Lukacs, George. History and Class Consciousness. 5th. ed., Massachusetts : The Mit Press, 1976.

- Macquarrie, John. "A Theory of Alienation," in Alienation : Concept, term and meaning. New York and London : Seminar Press, 1973.
- Malamud, Bernard. A New Life. 5th. ed. Great Britain : Hazell Watson & Viney Ltd., 1981.
- _____. The Assistant. 14th. ed. Great Britain : Hazell Watson & Viney Ltd., 1981.
- _____. The Tenants. 6th. ed., Great Britain : Richard Clay Ltd., 1971.
- Marcus, Steven. "The Novel Again," in Contemporary Literary Criticism. V. 2. p. 265. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- Marx, Carl. "Critique of Hegel's Dialectique," in Early Writings. London : Penguin Books, 1975.
- Murchland, Bernard. The Age of Alienation. New York : Random House, 1971.
- Ollman, Bertell. Alienation : Marx's Conception of Man in Capitalist Society. 2nd. ed. New York, London and Melbourn : Cambridge University Press, 1977.
- Rabinowitz, L.I. "Israel and Jerusalem," in Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Reviv, Hanoch. History Until 1880. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1973.
- _____. History From 1880. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1973.
- Schacht, David. Alienation : Problems of Meaning, Theory and Method. London : Routledge & Kegan Paul Ltd., 1980.
- Schaff, Adam. Alienation as a Social Phenomenon. London : Peryaman Press, 1980.
- Schwarzschild, Steven S. "Justice," in Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Seeman, Melvin. "On the Meaning of Alienation," in Sociological Theory. 4th. ed. New York : Mcmillan Publishing Co., 1976.
- Siegel, Ben. "Victims in Motion : Bernard Malamud's Sad and Bitter Clown," in Contemporary Literary Criticism. V.1. p. 196. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company book Tower, 1974.

- Slutsky, Yehuda. "Numerus Clausus," in Holocausts. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.
- Stern, Daniel. "Commonplace Things, and the Essence of Art," in Contemporary Literary Criticism. V. 3. p. 324. Edited by Carolyn Riley and Barbara Harte, Detroit : Gale Research Company Book Tower, 1974.
- The Holy Bible : King James' Version. Salt Lake City, Utah : The Church of Jesus Christ of Latter - Day Saints, 1979.
- The Sociology of Education. 3rd. ed. London : B.T. Batsford, 1981.
- Toury, Calvin. "Modernity & the Jews : The Transformation of the Jews," Commentary. 80(1) : 73 - 75 ; July, 1985.
- Traviss, Irene. "Change in the Forms of Alienation : the 1900's vs. the 1950's," in American Sociological Review. 34 : 46 - 57 ; Winter, 1969.
- Wallimann, Isidor. Estrangement. London : Grandwood Press, 1981.
- Weiss, Frederick. "Self - Alienation : Dynamics and Therapy," in Man Alone : Alienation in Modern Society. Edited by Erich Josephson and Mary Josephson, New York : Dell Publishing Co., Inc., 1962.
- Wigoder, Geoffrey. Jewish Values. Jerusalem : Keter Publishing House Ltd., 1974.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางชมพูนุท (รัชตะ) โมราชาคี

เกิด วันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2500

สถานที่เกิด อำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 25 ซอยขยายกรุง 12 ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี 34000 โทร. (045) 311157

ตำแหน่งหน้าที่การงาน ฝ่ายแผนงานและโครงการ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน
จังหวัดอุบลราชธานี ถนนแจ้งสนิท อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี 34000 โทร. (045) 255001

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2516 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนอำนาจเจริญ

พ.ศ. 2520 ป.กศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูอุบลราชธานี

พ.ศ. 2522 กศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาไทย)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม

พ.ศ. 2535 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การวิเคราะห์ความแปลกแยกของชาวยิวในนวนิยายของเบอร์นาร์ด มาลามุด

บทคัดย่อ

ของ

ชมพูนุท โมราชาติ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

มีนาคม 2535

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความแปลกแยกของชาวยิวในนวนิยายของเบอร์นาร์ด
มาลามค 3 เรื่อง คือ The Assistant A New Life และ The Tenants การศึกษาเป็น
ไปตามแนวคิดเชิงสังคมเกี่ยวกับความแปลกแยกของนักปรัชญาและสังคมวิทยา

ผลของการศึกษา ปรากฏว่า ตัวละครยิวทุกตัวที่มีความแปลกแยก มีความแปลกแยกจาก
ผู้อื่นมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือแปลกแยกจากงานหรืออาชีพ อันดับที่สาม คือแปลกแยกจาก
ค่านิยมและมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม และอันดับสุดท้ายคือ ความแปลกแยกจากตนเอง
ส่วนสาเหตุของความแปลกนั้นไม่ได้เกิดเฉพาะจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ตัวละครยิวเหล่านั้น
อยู่ร่วมเท่านั้น แต่ยังเกิดจากสาเหตุในความเป็นยิวและแรงขับไร้เหตุผลถึงขั้นมนุษย์ทั่วไปอีกด้วย
และผลของความแปลกแยกนี้ ทำให้ตัวละครยิวบางตัวแก้ปัญหาให้กับตนเองโดยการต่อสู้กับความ
แปลกแยกในลักษณะของการปรับสภาพที่แปลกแยกนั้นให้เข้ากับตนเอง หรือพัฒนาตนเองให้พ้นไป
จากสภาพของความแปลกแยกได้สำเร็จ ขณะที่ตัวละครที่แปลกแยกบางตัวก็แสดงความพ่ายแพ้ต่อ
ความแปลกแยกที่ตนเป็นอยู่

AN ANALYSIS OF ALIENATION OF THE JEWS
IN BERNARD MALAMUD'S NOVELS

AN ABSTRACT

BY

CHOMPUNOOT MORACHAT

Presented in partial fulfillment of requirement for the

Master of Education degree in English

at Srinakharinwirot University

March 1992

The purpose of this study was to analyze the alienation of the Jews in Bernard Malamud's three novels : The Assistant, A New Life and The Tenants by using the theory of alienation.

The study revealed that every alienated Jewish character was alienated from others at the highest level, alienated from work or occupations, alienated from social values and from their own selves. Besides, Malamud viewed that the causes of alienation are not only the social environments where the Jewish characters lived in but also their realization of Jewishness and man's irrational drives, as could be seen in the Jewish characters who were alienated. In order to solve their problems which some of them could successfully overcome they had to resort to reconciliation to the gentile society.